

24 Từ Mẩu Chốt

Contents

24 Từ Mẩu Chốt	1
1. Chương 1: Từ Mẩu Chốt Thứ Nhất - Dân Dao	2
2. Chương 2: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai - Hi Vọng	4
3. Chương 3: Từ Mẩu Chốt Thứ Ba - Hôn Nhân	6
4. Chương 4: Từ Mẩu Chốt Thứ Tư - Plato	10
5. Chương 5: Từ Mẩu Chốt Thứ Năm - Thời Cơ	13
6. Chương 6: Từ Mẩu Chốt Thứ Sáu - Kết Hôn	15
7. Chương 7: Từ Mẩu Chốt Thứ Bảy - Tình Ái	18
8. Chương 8: Từ Mẩu Chốt Thứ Tám - Tinh Thần Và Thể Xác	21
9. Chương 9: Từ Mẩu Chốt Thứ Chín - Xem Mắt	25
10. Chương 10: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười - Thâm Quỷ	27
11. Chương 11: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Một - Lý Do	30
12. Chương 12: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Hai - Người Yêu Và Được Yêu	35
13. Chương 13: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Ba - Come Out	40
14. Chương 14: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Bốn - Áp Lực	46
15. Chương 15: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Lăm - Không Thể Đối Kháng	50
16. Chương 16: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Sáu - Cài Nhau	56
17. Chương 17: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Bảy - Tư Thế Cơ Thể	62
18. Chương 18: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Tám - Tin Tưởng	66
19. Chương 19: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Chín - Tổ Lý Chi Vàng	70
20. Chương 20: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mươi - Say Rượu	79
21. Chương 21: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mươi Một - Lý Tưởng	84
22. Chương 22: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mươi Hai - Khoảng Cách	89
23. Chương 23: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mươi Ba - Cuộc Sống	95
24. Chương 24: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mươi Tư - Chuyện Cũ Tình Yêu	99

24 Từ Mẩu Chốt

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, 1x1, niên hạ, muộn tao thụ, thụ truy công, hổ sủng, HE. CP

1. Chương 1: Từ Máu Chốt Thứ Nhất - Dân Dao

Thời tiết hôm nay rất tốt, tự nhiên lại muốn kể về chuyện xưa của mình.

Thật ra cũng không tính là chuyện xưa.

Nào có nhiều chuyện xưa để nói vậy đâu.

Chẳng là vài năm trước lúc tôi làm chuyến đi Nam Kinh xem liveshow của Bức ca, cùng vô số người bên dưới la hét không biết xấu hổ, khàn giọng cùng họ gào lên “Tình yêu bất quá chỉ là cái rắm của đời, giày vò tôi và giày vò em*”

*Lời bài hát “Thiên Không Thành” của Lý Chí, nhấn vào đây để nghe thử.

Hôm đó lạnh lắm nhưng tôi lại nóng bừng hết cả người.

Mặc cho mồ hôi chảy ra từ trên đỉnh đầu mình, tôi gào thét đến độ khàn cả cổ nói không ra hơi.

Lúc ban nhạc đánh đến nhạc đệm của bài Kết hôn, vừa mới mở miệng ra đã thấy cổ họng mình ngứa như thể có hàng vạn con kiến đang bò trong đó.

”Em giống tôi đã từng gặp qua thiếu niên nọ.

Lưng cong thanh xuân đi trên con đường tháng chín.”

Lúc tan cuộc tôi còn đặc biệt mơ màng, giống như uống cạn mấy cân rượu xái say mèn chỉ muốn ngủ say.

Mù mịt đi theo đám người ra khỏi hội trường.

Đầu óc đột nhiên nghĩ tới vài năm trước tôi cũng như vậy, cái hồi vừa tốt nghiệp đại học nên theo nhau làm một bữa say.

Chúng tôi ngồi trong cái phòng cho thuê tìm tòi mấy bài hát.

Có người nói dân dao hẳn là cho người nghèo, càng nghèo nên càng thích dân dao, càng khổ nên mới càng thích dân dao.

Tôi cười nhạo cậu ta không có thịt ăn chứ gì, tôi nói phải vậy chứ, không vậy ai sáng tác dân dao cho cậu nghe.

Tôi cứ như vậy đầu óc choáng váng nặng nề, trong đầu như thể có cả ngàn người hợp xướng “Giờ phút này tôi đang tha hương giữa đêm, cảm thấy anh lúc sáng lúc tốt”, có khi lại thấy mình đang ở trong phòng trọ lải nhải trò chuyện trong sương khói lượn lờ.

Cuối cùng tôi lắc đầu cùng mọi người liều mạng lên xe về khách sạn, chúng tôi còn kết thúc liveshow trước mười phút để thuận thời gian đi lại đường xa.

Tài xế nói Bức ca người bức*, ai đời lại hát dân dao thành rock.

*rất lợi hại/ mạnh mẽ

Tôi nói ừa ngư bức thì ngư bức.

Có ngư bức hay không tạm thời không đề cập đến.

Tôi chỉ biết rằng rất nhiều năm trước tôi còn cầm đĩa của anh ta theo cả ngàn người đi xem liveshow, ở đó có rất nhiều người yêu anh muốn chết.

Còn nhớ cái thuở trung học tôi thường xuyên ngồi vụng trộm xem tiểu thuyết chuyển thể thành phim màn ảnh rộng.

Tiểu Diệp nữ sĩ thanh mai yêu quý của tôi còn nói hồi sơ trung cô toàn xem tiểu thuyết ngôn tình bang bang chiếu trên TV.

Không biết tại sao tự dưng tôi lại thấy thanh xuân như thể bón đồ cho chó.

Tựa như Trần Ứng Giai đã từng nói với tôi, dân dao hủ là cho người nghèo, không nghèo thì sao biết cái vị xưa ấy.

Cái vị gì ta.

Anh hồi mười mấy tuổi đầu cứ tối là trốn trong chăn người ngợm ướt đầm mồ hôi bấm bấm cái máy điện tử, dụng ý thâm sâu cho cuộc sống bây giờ hay mai sau căn bản đều không thể phát sinh chuyện gì.

Xuống xe taxi anh ta nói muốn trao đổi wechat với tôi.

Bạn bè à, nào có chê ít.

Vừa đến khách sạn là tôi leo lên giường nằm ngay, còn chưa kịp nhớ lại chút ý vị của liveshow đã nghe thấy tiếng điện thoại di động của mình vang lên liên hồi.

Nhận điện thoại thì nghe thấy cái giọng bình tĩnh của Mạc Kiệt hỏi tôi đang ở đâu.

Tôi nói ở Nam Kinh.

Anh ấy lời ít ý nhiều hỏi tôi ở chỗ nào.

Tôi đáp ở khách sạn.

Anh ấy trực tiếp cúp điện thoại của tôi.

Sau đó dùng định vị định vị vị trí của tôi.

Mười phút sau chuông cửa phòng tôi vang lên.

Tôi mở cửa, anh ấy đang đứng bên ngoài.

Mặc một cái áo nỉ màu xám đen, bên ngoài có khả năng đang mưa nhẹ, trên tóc anh ấy có dính một vài giọt mưa như thể giọt sương.

Tôi nói yêu sao anh lại đến đây rồi?

Anh ấy vào phòng quay đầu đóng cửa lại, anh ấy bao giờ cũng ít nói kiệm lời, biểu tình trên mặt cũng thủy chung như một.

Vừa vào cửa anh ấy vội rũ nước mưa trên áo nỉ mình xuống, treo áo khoác lên kệ.

Suốt toàn bộ quá trình anh ấy chẳng nói một câu nào.

Cho đến khi tôi nhìn thấy anh ấy thu nhập toàn thân từ trên xuống dưới rồi, còn đi vào phòng tắm cầm khăn mặt lau nước mưa trên đầu mình nữa, anh ấy đào từ trong túi ra một bao thuốc lá, trầm giọng hỏi tôi: “Hút thuốc không?”

Yêu, tôi thò tay nhận lấy, cúi đầu nhìn xem, Tám cm lợi*, rất chi là ghét bỏ: “Đây là bản mới còn gì, rất khó mua, bây giờ còn có cửa hàng tiện lợi bán bản này à?”

Anh ấy im lặng một lát rồi lại đào trong túi ra một bao Phù dung vương* đưa cho tôi.

*Hãng thuốc lá

Tôi nhìn anh ấy: “Anh hút thuốc à?”

Anh mặc một cái áo cổ lông nhạt màu ngồi trên giường tôi, lắc đầu: “Không hút, mang cho em.” Sau đó lại hỏi tôi, “Liveshow xem hay không?”

Tôi đột nhiên nhớ đến lúc tôi sống cùng anh hồi học đại học, tối nào cũng ngồi trước máy tính chơi trò chơi, miệng ngửa lại lưỡi động nên toàn kêu anh ra ngoài mua hộ bao thuốc lá.

Anh ấy sẽ nói: Bớt hút thuốc một chút.

Sau đó ra ngoài mua thuốc về cho tôi.

Cứ thế suốt một thời gian dài, anh dường thành thói quen ra ngoài mua thuốc lá cho tôi.

Thói quen này không tệ, cả một thời gian dài như vậy mà vẫn không quên.

Tôi rất vui vẻ, lấy một điếu ra đặt lên miệng, sau đó kể cho anh nghe về liveshow: “Thích muốn chết.”

Một hồi lâu sau anh vẫn không nói chuyện.

Điếu thuốc của tôi đã hết hơn một nửa, tôi thật sự bất đắc dĩ hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh ngồi ngay ngắn trên giường tôi, trầm giọng nói: “Trần Ứng Giai sắp kết hôn.”

Tôi nói: “Em biết.”

Đầu năm sau kết hôn.

Sao tôi có thể không biết được.

Anh lại im lặng một hồi lâu, lần im lặng này không khí rất cô đọng.

Tôi hút xong một điếu thì lại lấy ra một điếu từ trong hộp, trong đầu còn ong ong bài hát của Bức ca.

Sau đó tôi nghe lẫn trong tiếng ca của Bức ca có giọng Mạc Kiệt bình tĩnh nói.

Anh nói với tôi rằng: “Công chúa, anh làm mất bảo kiếm quốc vương tặng cho anh rồi, liệu còn có thể giúp em đồ ác long được không?”

2. Chương 2: Từ Máu Chốt Thứ Hai - Hi Vọng

Tôi ngây ra một lúc, cũng không biết vì sao đột nhiên lại nhớ về cái hồi tôi lên đại học thuê phòng sống cùng anh ở ngoài.

Nhớ tới cái hôm đấy hai bọn tôi đứng ngoài ban công treo quần áo, nhớ tới cái cảnh một loạt quần lót tung bay trên đỉnh đầu mình.

Nhớ tới những khi rạng sáng mà phố xá vẫn sầm uất như ban ngày, trên mặt đất bẩn thỉu có một cô gái đạp lên đôi giày cao gót đi qua.

Nhớ tới khuôn mặt buồn ngủ của chị gái trong siêu thị tiện lợi 24 giờ.

Nhớ tới anh bao giờ cũng có ý lấy từ trong bao thuốc lá của tôi ra một điếu để châm.

Nhớ tới lần nào tôi cũng giật trở về ngay lập tức, ra về ghét bỏ nói rằng: “Lấy làm chi, anh có hút thuốc đâu, lãng phí thuốc của em.”

Anh sẽ cắn đầu mẫu thuốc lá, dùng con mắt đen kịt nhìn tôi, chẳng nói lời nào.

Anh thật sự không am hiểu biểu đạt cảm xúc.

Cho nên tôi cắn tàn thuốc ngây ra một lúc, cảm giác có chút buồn cười: “Công chúa đại khái vẫn muốn anh giúp đồ long, dù sao sau khi được cứu ra thì kiểu gì cũng sẽ đến bên hoàng tử.”

Mạc Kiệt mặt không chút thay đổi nói: “Hoàng tử đã bỏ trốn cùng nữ nhân ngoài thành mất rồi.”

Tôi nghe vậy thì có cảm giác rất thú vị, nhìn vào con mắt đen kịt của anh, giống như muốn lật rất nhiều ký ức về tôi ở trong đó, tôi nghe anh cười với anh rằng: “Nữ nhân đó có khả năng mới chính là công chúa thật sự, cô ấy chờ anh đến đồ ác long giúp.”

Anh quay đầu nhìn về phía tôi, khóe miệng cong lên miễn cưỡng có thể xem là đang cười.

Phù.

Thật ra anh mà cười thật thì thật sự rất dễ nhìn, thế nhưng nụ cười này đại khái là không xuất phát từ đáy lòng, nhìn mà một hơi thuốc của tôi ghen ứ trong cổ họng.

Anh bèn dùng cái vẻ như cười như không nói với tôi rằng: "Đó là công chúa của anh ta, không phải của anh.

Phụt, tôi trực tiếp cười ra thành tiếng.

Tôi nhin không được vươn tay ra búng trán anh, chế nhạo: "Anh gọi ai là công chúa của anh cơ."

Anh ấy bị tôi đánh xong thì phồng chùng cũng có chút bồi hồi, tôi thấy rõ được anh ngậy ra một chút, sau đó đôi mắt anh lẳng lẳng nhìn về phía tôi, hỏi rằng: "Liveshow xem thích lắm à, hát bài gì?"

Tôi nói: "Anh ấy hát a, tình yêu bất quá cũng chỉ là cái rắm của đời."

Lời này là tôi cười hì hì thuận miệng nói ra, lại thấy Mạc Kiệt tĩnh tọa trên giường một lát, rồi anh đứng dậy, cởi cái áo cao cổ nhạt màu của anh xuống.

Áo cuốn vào tóc khiến cho mái đầu của anh xù lên một đống.

Sau đó tôi thấy bên trong anh mặc cái áo giữ ấm tôi mua trên taobao tặng anh vào dịp sinh nhật trước, màu hồng rất chi là tao.

Tôi trực tiếp phụt cười ra thành tiếng, vốn tôi chỉ mua chơi thôi ai dè anh ấy lại thật sự mặc lên người.

Thò tay kéo kéo quần áo anh, tôi nói: "Anh ngốc thật hay là giả bộ ngốc đấy?"

Liền thấy anh thò tay cởi nốt cái áo giữ ấm trên người xuống, để trên giường.

Làn da căng chặt cứ vậy mà xuất hiện trước mắt tôi, tôi một lời cũng không nói ra nổi.

Anh cứ để trần nửa người trên như thế đứng trước mặt tôi, cúi người nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng.

Tôi hỏi anh làm gì đấy?

Anh ông nói gà bà nói vịt trả lời rằng Trần Ứng Giai sắp kết hôn rồi.

Tôi liếc mắt nhìn anh, vươn một ngón tay ra trước mặt anh, sau đó nói rằng: Em thẳng tắp, anh biết mà.

Anh cúi người xuống mặt không chút thay đổi thò tay bẻ cong ngón tay tôi, sau đó đáp lại tôi: Em không thẳng.

Tôi rút ngón tay mình ra, nhìn anh: Mạc Kiệt anh thích em cũng vô dụng thôi, em là thẳng nam.

Tôi thấy anh giống như cười thoáng qua, sau đó anh cúi lưng, chậm rãi tiến lại gần sát mặt tôi, miệng tôi còn đang ngậm thuốc cơ hồ làm phồng cả mặt anh.

Đầu óc tôi hoảng hốt một trận, đột nhiên cảm giác được cảnh tượng này hình như trùng lặp với một cảnh trong ký ức tôi.

Trong thư viện một buổi chiều hè, tôi ngồi trên mặt đất, lẩn qua lẩn lại rồi nằm phịch xuống đất nghỉ trưa, tiếng quạt điện ồ ồ vang lên bên tai tôi.

Ngủ không được bao lâu tôi liền tỉnh, rất kỳ quái, không hề dự liệu trước mà trực tiếp tỉnh dậy.

Mở to mắt thấy mặt Mạc Kiệt đang dán rất gần.

Tôi bị dọa nhảy dựng, trực tiếp ngồi phắt dậy, sau đó tôi thấy anh dừng một chút, lấy từ dưới gối đầu của tôi một cái máy nghe nhạc mà tôi đang nghe dở bị rơi xuống đất đặt lên tai, anh chẳng có biểu tình gì hỏi: "Anh đánh thức em à?"

Tôi rút điều thuốc đang ngậm trong miệng ra, sợ làm phồng mặt anh, mặt không chút thay đổi nhìn cái mặt càng ngày càng đến gần của anh.

Thấy trên mặt anh có một tí ti biểu tình biến hóa, thấy trong đôi mắt màu nâu sẫm của anh phản chiếu gương mặt tôi.

Mặt anh dừng lại cách mặt tôi khoảng một bàn tay, sau đó cơ thể anh dần thẳng lên, cái biểu tình này tôi đã từng thấy nhiều năm trước rồi.

Tôi liên hoan hôm tốt nghiệp đại học tôi uống đến độ không biết đông tây nam bắc, anh khiêng tôi đi thuê phòng khách sạn, lại mua cả đồ uống cho tôi rửa mặt nữa.

Anh thò tay cởi quần áo của tôi ra.

Tôi ngà ngà say mà vẫn có thể ngăn anh lại.

Lúc ấy tôi nói với anh như thế nào nhỉ.

A, lúc ấy tôi nói với anh là mấy ngày trước tôi có đọc một quyển tiểu thuyết huyền nghi tôn giáo, nhân vật chính phá giải mật mã từng tầng từng tầng một, trong đó có một mật mã nói về chương 38 thứ mười một trong Nhật ký Job, sau đó tôi hỏi anh có biết đáp án là gì không?

Anh im lặng một hồi lâu, sau đó hỏi tôi rằng: Sách gì cơ?

Tôi không để ý đến anh, thò tay kéo kéo quần áo của mình, sau đó trực tiếp nói cho anh đáp án: “Anh chỉ có thể đến đây thôi, không thể đi tiếp được.”

Ừa, sau khi tôi nói xong câu đó, biểu tình của anh ấy y hệt lúc này.

Tôi cúi người nhặt mẫu thuốc lá lên, nói với anh rằng: “Mặc quần áo lên, đừng để bị lạnh, điều hòa không có tác dụng gì đâu.”

Anh không để ý tôi, im lặng cố chấp để trần nửa người đứng trước mặt tôi.

Một hồi lâu sau, anh thò tay lấy điếu thuốc mà tôi đang ngậm trong miệng xuống nhét vào miệng mình, anh hít sâu một ngụm, sau đó nhả ra một đọt khói.

Tôi như là phản xạ có điều kiện trợn trắng mắt nhìn anh, chế giễu: “Làm vậy chi, anh có hút thuốc đâu, lãng phí thuốc của em.”

Anh vẫn cúi đầu cắn mẫu thuốc lá như trước, dùng đôi mắt nặng nề nhìn về phía tôi. Sau khi hít vào hai ngụm, anh gạt tàn thuốc vào gạt tàn, đột nhiên anh mở miệng hỏi: “Quan Dịch Tiêu, em có biết Dante miêu tả lối vào địa ngục thế nào không?”

Tôi không trả lời.

Anh lại hỏi: “Vì sao Trần Ứng Giai lại có thể.”

Tôi đáp lại không đúng với nội dung câu hỏi: “Bọn em đều là hai thằng nam thẳng tắp.”

Anh quay người ngồi xuống cạnh tôi, tôi thấy ánh mắt anh dán vào cái áo khoác anh treo ngoài cửa, lại nhìn cánh cửa lớn màu đỏ thắm đóng kín mít, anh hỏi: “Đi vào từ chỗ đó, em vứt bỏ tất cả hi vọng rồi à.”

Anh quay lại nhìn tôi, cái vẻ trong ánh mắt khiến tôi không khỏi rùng mình.

Anh nói: “Công chúa, còn anh thì chưa bao giờ dám ôm bất cứ hi vọng gì.”

3. Chương 3: Từ Máu Chốt Thứ Ba - Hôn Nhân

Từ Nam Kinh trở về không được bao lâu thì Trần Ứng Giai liền kết hôn, cậu ta bạn ới là bạn mà vẫn có thời gian rỗi rãi mang mấy bình rượu tìm đến cửa nhà tôi.

Vừa vào phòng cậu ta đã bòn thuốc từ bao cửa tôi, mở bình rượu qua đưa cho tôi, kỳ quái hỏi: “Không hút Lợi quần* à?”

*Hãng thuốc lá, mình không chắc hãng này có trùng với hai hãng ở chương 1 hay không vì thực sự mình không rành.

Tôi nhận bình rượu, đột nhiên thấy buồn cười.

Cái năm tốt nghiệp đại học, tôi vừa đi làm vừa cảm thấy mình như thể bị nô dịch, áp lực đến độ cả người khó chịu vô cùng. Chính là cái cảm giác mà khi bạn vừa tốt nghiệp xong thì cảm thấy sau này mình nhất định sẽ cứu vãn được thế giới, sau đó chỉ cần mò mẫm lần lộn được một thời gian thì bạn sẽ nhận ra bạn mẹ nó chỉ có thể đợi thế giới này diệt vong thôi.

Đoạn thời gian đó tôi hút thuốc cực kì nhiều, hơn nữa cũng đặc biệt đáng sợ.

Do hoàn cảnh của phòng trọ nên mỗi tối trước khi ngủ đều có thể thấy có con gián bay xẹt qua bên cạnh mình.

Buổi tối đi WC bạn sẽ phải đi qua một hành lang nhỏ hẹp, thi thoảng thậm chí có thể nghe được tiếng ngáy hoặc nói mớ của người khác trong phòng trọ ven đường.

Trong phòng thuê vừa bẩn vừa bừa bộn, nửa đêm tỉnh lại còn như thể nghe được tiếng nước rỉ nhỏ giọt vọng xuống từ trên lầu.

Mấy đứa trẻ tầng trên đêm nào cũng khóc, vợ chồng nhỏ cách vách thì sáng nào cũng đại sáo*.

*Nguyên văn: - lấy từ cụm từ - đại xảo đại náo: Chỉ những trận cãi vã không tính là nghiêm trọng nhưng chẳng bên nào chịu nhường bên nào.

Những ngày túng quẫn nhất, tôi và Trần Ứng Giai, hai thằng đàn ông hoàn toàn không biết nấu cơm bị buộc phải đi siêu thị mua đồ về tự nấu cho mình ăn, mỗi ngày hai món.

Những lúc chẳng có nổi tiền mà mua thuốc, hai thằng ngồi trên giường tĩnh tọa một lát, sau đó thay nhau xuống giường lượm dưới đất mấy mẩu tàn thuốc lên hút tiếp.

Vừa hút vừa cười.

Tôi bắt đầu hút Lợi quần từ khi vừa vào đại học, cái lúc mới vừa vô học đấy, bạn cùng phòng có người Chiết Giang, ngày nào cũng ngồi lì trong phòng đánh LOL, mỗi lần thấy màn hình đen thui thì đều chửi mẹ nó.

Trong miệng cắn mẩu thuốc, ngón tay vội vã ấn chuột.

Sau đó tôi thành thói quen hút loại thuốc này.

A, Mạc Kiệt hồi học đại học cũng muộn* lắm, trường kỳ ngồi trong phòng ngủ không chịu ra gặp người, vĩnh viễn độc lai độc vãn, dùng lời của bạn đánh LOL cùng phòng chính là: Siêu ngầu**.

*Lấy từ - Muộn tao, là dạng người lúc nào cũng bình tĩnh, lạnh tanh, **Nguyên văn:

Nhưng quan hệ giữa anh ấy với tôi lại tốt lắm, tôi nghĩ đại khái là do lúc ấy da mặt tôi đặc biệt dày, cứ sai anh ấy làm hộ mái, phao bài thi cử cuối kì cũng là anh ấy chuẩn bị cho tôi cả.

Cho nên khi anh ấy đưa ra ý tưởng chuyển ra ngoài ở, nhưng do không có đủ tiền nên muốn tìm người ở ghép thì tôi đồng ý liền.

Tôi cũng không thích cứ mười một giờ là cắt mạng toàn trường.

Hồi đó tôi không biết anh ấy thích tôi.

Biết cũng chẳng có cách nào, ai kêu tôi thẳng tắp.

Đúng vậy, tôi thẳng tắp.

Trần Ứng Giai cũng thẳng.

Trần Ứng Giai ở nhà tôi hút hết nửa bao thuốc còn tôi thì ngửa đầu dốc bia vào miệng.

Gió mùa đông thổi tôi rùng cả mình, than một tiếng rồi tôi nói với cậu ta: “Hồi đi Nam Kinh tao gặp Mạc Kiệt, ảnh mua đấy.”

Trần Ứng Giai cắn mẩu thuốc nhe răng cười, hỏi tôi: “Anh ấy thế nào rồi?”

Tôi hừ hừ: “Cứ vậy chứ còn có thể thế nào nữa.”

Lời vừa dứt thì di động tôi vang lên, tôi cúi đầu nhìn thoáng qua sau đó tắt âm thanh, không nghe.

Trần Ứng Gia thấy được thì cười ha ha, cười một hồi rồi mới nói: “Tao thấy mày y xì gay kín.”

Tôi nói: “Ngay cả tao có là gay kín thì sao phải tìm anh ấy, mày vẫn còn đây gì?”

Trần Ứng Gia chớp mắt cười, cười như thể chế nhạo, trong mắt lấp lánh: “Đừng mà, mấy ngày nữa tao kết hôn rồi, ngoại tình là bị sét đánh đấy.”

Tôi uống một ngụm rượu, liếc mắt nhìn cậu ta: “Hiện giờ tao có thể tưởng tượng ra cuộc sống sau này của mày rồi.” Tôi bĩu môi, “Hai mươi năm sau đến lúc già đi, mép tóc bạc trắng gần đất xa trời, ngày nào cũng sẽ vì thành tích của con gái mình mà sầu không sao kể xiết.”

Cậu ta cười: “Con gái cái gì, tao không thể sinh con trai chắc?”

Tôi nói: “Thế thì vì thằng con tán gái hoặc xu hướng tình dục có vấn đề đi.” Tôi buông bình rượu xuống châm một điếu thuốc, cười: “Lúc bốn mươi tám tuổi người ta bắt đầu thích vận động bên ngoài cùng tập thể, tham gia rất nhiều đoàn phượt thủ rồi giữ liên lạc chặt chẽ với các nữ phượt thủ, cả người có vẻ tác phong nhanh nhẹn bác học đa tài, nghiêm nhiên là một trung niên thân sĩ. Sau khi về nhà sẽ bắt đầu cãi nhau long trời lở đất với vợ xem ai phải rửa bát, sẽ buồn phiền vì thành tích tụt lùi của con cái, bực dọc run run thiếu độ muốn bỏ nhà đi, quên đi thừa trẻ mình từng kéo đàn violon, viết sách, nào còn kể mấy câu chuyện xưa động lòng nữa.”

Tôi nghe được Trần Ứng Gia hô lên một tiếng: “Đủ rồi, tao nghe mày phác thảo cuộc sống hai mươi năm sau của tao mà thiếu điều mắc chứng sợ hãi hôn nhân rồi này.”

Tôi cười ha ha đi ra, sau đó nói với cậu ta rằng: “Nhưng mà đừng thế, chính mày đã từng nói, con người trăm ngàn lần mỗi lần biến cố đều có một ý nghĩa, đều nên niềm thử xem ý nghĩa là gì.”

Tôi thấy biểu tình của cậu ta dịu đi, thậm chí có thể coi là dịu dàng, cậu ta hỏi tôi: “Liveshow của Bức ca thế nào?”

Tôi đưa file fan ghi lại liveshow cho cậu ta: “Lợi hại muốn xỉu, hát dân dao thành nhạc rock.” Sau đó tôi nói, “Mày không đi thì lỗ quá.”

Cậu ta cúi đầu uống một ngụm rượu rồi nói: “Dù sao trên đời cũng chẳng có gì hoàn hảo ha.”

Điện thoại của tôi lại vang lên.

Tiếng rung ong ong không ngừng, tôi ngậm thuốc liếc nhìn, ai nha dai quá đi, tôi thò tay nhận điện thoại: “Alo?”

Trần Ứng Gia đứng cạnh cười đến độ run hết cả người.

Ghét thật.

Đầu bên kia im lặng lắm, giọng anh vẫn rất trầm như ngày xưa: “Ở đâu?”

Tôi nói: “Nhà.”

Anh nói: “Anh ở dưới lầu.”

Tôi nói: “Vậy anh lên đi.”

Anh ấy im lặng một lát rồi hỏi tôi: “Trần Ứng Gia ở trên đó à?”

Tôi đáp: “Muốn lên thì cứ lên đi, đừng hỏi vô nghĩa nữa.”

Năm phút đồng hồ sau anh ấy mặt mũi âm trầm xuất hiện ở cửa nhà tôi.

Trần Ứng Gia ngồi trên sofa cười, ta đi đến sofa ngồi xuống, thấy anh đóng cửa xong mà cứ đứng trước mặt tôi.

Tôi chỉ chỉ: “Ngồi đi.”

Anh ngồi xuống cạnh tôi, một câu cũng không nói.

Trần Ứng Giai co chân ngồi trên sô pha chép chép miệng: “Mày thật sự không chuẩn bị gì sao, tao cảm giác Mạc Kiệt sắp bị mày bức điên rồi.”

Tôi nói: “Có làm thì cũng suy xét cho mày trước.”

Cậu ta uống một ngụm rượu, chớp mắt cười: “Đừng mà, mày mà nói thế hai ngày nữa tao có khả năng lại bị đánh nhập viện đấy, vậy thì kết hôn sẽ thảm lắm.”

Tôi lôi thuốc ra hút, liếc mắt nhìn người đàn ông chẳng nói chẳng rằng bên cạnh.

Trần Ứng Giai cười khểnh thở dài: “Tao thật sự đã từng bị đấy.” Cậu ta nói, “Tao vừa thông báo kết hôn chưa được bao lâu thì đã có người lôi tao ra đánh một trận.” Cậu ta cười rất chi là vô tội, “Trời thương xót, tao vô tội cực kỳ luôn, quan hệ giữa chúng ta rõ là thuần khiết mà sao tao phải chịu một trận đánh như thế chứ.”

Tôi ha ha ha lui trên ghế sô pha cười.

Đợi sau khi Trần Ứng Giai đi rồi mà Mạc Kiệt vẫn tĩnh tọa trên sô pha.

Lúc tôi và Trần Ứng Giai nói chuyện phiếm lâu nhất là có thể nói đến tám chín giờ không gián đoạn tí nào, đợi đến khi miệng khô lưỡi khô đứng dậy tiễn khách quay đầu lại mới phát hiện người ngồi bên cạnh một câu cũng chưa từng nói.

Tôi đóng cửa rồi xoay người đi đến bên cạnh anh, nhắc chân đạp đạp căng chân anh: “Làm cái gì thế, anh giận à?”

Anh bình tĩnh thò tay kéo quần áo tôi, tôi cả người bị kéo thì lảo đảo trực tiếp ngã lên trên người anh, anh dán vào hôn tôi, lại còn đặc biệt thô bạo.

Tôi đẩy vai cái không ra, nâng tay đánh anh hai quyền cũng chẳng được, cuối cùng giương miệng mặc anh liếm.

Chờ đến khi anh liếm tới liếm lui vô số lần trong khoang miệng tôi, lúc tách ra còn vươn đầu lưỡi liếm khước miệng dưới của tôi thì tôi mới vươn tay ra che mặt anh, đặc biệt nghiêm túc chuyên chú cho anh nghe: “Em là thẳng nam, anh tiến triển nhanh quá, phải tiến hành theo quy trình.”

Anh kéo tay tôi xuống nhẹ giọng thở, ánh mắt châu tử nặng nề nhìn tôi, anh nói với tôi rằng: “Em không phải.”

Tôi thò tay sờ tóc anh, buồn cười nhìn anh đơn phương quyết định xu hướng tình dục của mình.

Anh nhẹ nhàng chạm phía dưới của tôi, nói: “Thẳng nam không có phản ứng.”

Bị một người đàn ông đụng vào hạ thể là một thể nghiệm rất kỳ quái, tuy rằng cách một lớp quần áo rất dày.

Tôi trào xuống từ trên đùi anh, móc một miếng thuốc từ trong bao ra, lui trên sô pha cười anh: “Đúng thế, cho nên em có phản ứng đâu.”

Sau đó tôi liền thấy anh cười.

Tôi đã từng nói rồi, anh mà thật sự cười rộ lên thì sẽ rất dễ nhìn.

Tôi liền nhìn anh cứ cười như một cơn xuân phong phản bác lời tôi nói: “Thẳng nam sẽ không làm tình với đàn ông.”

Yết hầu tôi đan lại, đột nhiên cảm thấy hình như mình quay lại Nam Kinh một tuần trước.

Mưa Nam Kinh rơi xuống.

Nhiệt độ của điều hòa khách sạn thật sự rất kém cỏi.

Tôi nhớ đến cái bộ dạng vừa lạnh run vừa nóng phồng của mình, nhớ đến bộ dạng hừ hừ của người đàn ông muộn tao này, bộ dạng nhú mày khó nhịn ấy.

Cái áo giữ ấm màu hồng nhạt đó thật sự rất tao.

Tôi xấu hổ khụ hai tiếng, cúi đầu làm bộ châm lửa.

Mạc Kiệt giật lấy bật lửa giúp tôi châm, ngọn lửa từ nhỏ rồi bùng lên, sau đó tắt ngúm.

Tôi rít một hơi thuốc, thật bất đắc dĩ nhìn anh.

Anh thu bật lửa lại cúi đầu nhìn, sau rồi nhìn tôi, dưới ánh lửa thuốc tôi nhìn mắt anh hết như hai ngọn lửa nhỏ thiêu đốt, anh nói: “Thằng nam sẽ không nói với anh là chúng ta thử trước một lần.”

Tôi xòe tay: “Thế thì 0.5 thằng nam đi, nhưng vẫn phải tiến hành theo quy trình.”

Anh nhìn tôi.

Anh im lặng nhìn tôi, một hồi lâu sau anh buông ánh mắt xuống nói rằng: “Công chúa, quân địch đã rút lui rồi, nữ thần thắng lợi đã hàng lâm xuống đất của chúng ta, gió xuân đã tràn qua khắp đại lục, em còn muốn anh đợi bao lâu nữa mới tới mùa xuân của anh?”

4. Chương 4: Từ Máu Chốt Thứ Tư - Plato

Kể về quá trình quen biết giữa tôi và Trần Ứng Giai thì hẳn có thể gọi là có chút đáng cười.

Bốn năm đại học bọn tôi đều học cùng lớp, thế nhưng lại từng nói với nhau không quá mười câu.

Cậu ta có bạn bè của cậu ta thì tôi cũng có bạn bè của mình, không có quan hệ gì với nhau cho nên cũng chẳng có gì để trò chuyện.

Năm tốt nghiệp tôi cần răng đến thành phố duyên hải, lúc tìm phòng tra vi tính mới phát hiện cậu ta cũng ở thành phố ấy.

Thế là lập tức gõ phím cùng nhau thuê phòng đi.

Phòng thuê đầu tiên của chúng tôi có hai phòng ngủ, tuy rằng phòng bếp và nhà vệ sinh đều nhỏ hẹp đến độ không xoay người nổi nhưng ít ra cả hai đều có không gian cá nhân.

Quan hệ giữa bọn tôi vẫn không mặn không nhạt như trước.

Kinh doanh phần mình sinh sống phần mình.

Thi thoảng sẽ gõ cửa hỏi cậu ta có muốn ăn cơm cùng không, hai tháng sau dưới cơn tức giận tôi đã từ chức sau đó không giao nổi tiền thuê nhà thế mà tôi vẫn không biết xấu hổ mở miệng nói với cậu ta câu nào.

Một tối nào đó cậu ta ôm notebook đến phòng tôi hỏi tôi có muốn xem phim không.

Tôi nói có.

Cậu ta ôm notebook ngồi trên giường tôi, tôi nhớ rõ hồi đó chúng tôi đã xem Batman.

Anne Hathaway đẹp đến độ khiến tôi hít thở không thông.

Kết cục anh hùng trở về cuộc sống thường ngày, khiến tôi chẳng hiểu sao thấy cảm động quá đổi.

Xem xong Trần Ứng Giai lại hỏi tôi có muốn xem phần hai không?

Tôi nói đã xem rồi.

Cậu ta hỏi tôi có thích Joker không?

Tôi bèn cười: “Cậu thì thế nào?”

Kể từ đó quan hệ giữa chúng tôi bỗng nhiên trở nên mật thiết, hai tháng sau cái nghèo đẩy chúng tôi chuyển đến một căn phòng nghèo rớt mùng tơi.

Con gián bò qua sàn và tiếng nước rĩ cứ vang lên không ngừng trong đêm khuya yên tĩnh.

Tôi và Trần Ứng Giai vĩnh viễn không thiếu lời để nói.

Tôi không biết các bạn có từng trải qua chuyện đó không. Có một người, hoàn toàn không liên quan đến giới tính, có thể khiến cho bạn cùng ngồi nói chuyện phiến với cậu ta đến tám chín giờ.

Từ lần xem phim gần nhất đến mấy chuyện lật vặt khi sinh sống cùng nhau, mỗi một chuyện tôi đều có thể kể với cậu ta, cậu ta cũng có thể tiếp thu chuẩn xác chuyện tôi muốn nói, đã thế còn biết phát biểu quan điểm của mình.

Không có bất cứ chuyện gì liên quan đến tình dục.

Tôi có thể chia sẻ với cậu ta bất cứ bộ AV quý giá giấu kín trong ổ cứng không nở xóa nào, có thể cùng cậu ta thảo luận về cái đùi thon dài thẳng tắp và bộ ngực mềm mại của con gái.

Hơn nữa tôi có thể khẳng định chắc chắn là lúc cậu ta kết hôn tôi có thể tặng một hồng bao rất lớn, tuyệt đối không có bất cứ ý tưởng pha tạp nào.

Thế nhưng, thế nhưng, nếu, tôi nói là nếu.

Nếu như bạn muốn tôi sống cùng loại người này cả một đời, thế thì tôi một chút cũng không để ý.

Tôi tuyệt đối sẽ không xoi mói.

Ít nhất thì chúng tôi vẫn có thể chuyện trò.

Tôi nhớ rõ có một lần chúng tôi cùng xem Brokeback Mountain trong tiếng nước rơi tí tách.

Tôi rút thuốc ra cảm thụ tâm lý nặng nề bộ phim đem lại cho mình.

Một hồi sau Trần Ứng Giai lại nói Del Mar thâm tình quá.

Tôi cắn tàn thuốc nhìn cậu ta cười: “Anh ta không thích đàn ông cũng chẳng thích đàn bà, anh ta chỉ thích Jack.”

Thích một người chẳng liên quan gì đến giới tính cả.

Trần Ứng Giai nói: Jack là đồng tính, Del Mar thì không.

Tôi nói: Thì sao?

Cậu ta nhíu mày, gấp notebook của mình xuống, sau đó nói với tôi rằng: Thích là một linh hồn trao đổi cùng một linh hồn khác, không liên quan gì đến giới tính.

Tôi nhe răng cười nhạo: Ghê chưa, lơ đãng lại nói ra chân lý cuộc đời.

Hai ngày sau tôi thấy cậu ta nằm trên sofa đọc sách, tôi hỏi cậu ta đọc gì thế.

Cậu ta chớp mắt cười với tôi: Plato.

Tôi vô cùng khẳng định: Symposium*.(tên sách)

Lại thấy cậu ta thò tay lật một trang sách, không nói chuyện.

Tôi ngồi nhìn cậu ta mà thấy góc độ này thật sự có chút kỳ quái, mặt cậu ta bị sách che mắt, chỉ có cái cằm là xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Tôi ngồi trên sofa nhìn cậu ta đọc sách, cười: A, xem một đám gay ngồi bàn luận chuyện yêu đương là gì có phải tuyệt lắm hay không.

Cậu ta đóng sách lại, có chút dăm chiêu liếc nhìn tôi, sau đó hỏi rằng: Thế thì yêu là gì?

Thế thì yêu là gì?

Hai tâm hồn cùng một nhịp thở sao?

Tôi hỏi cậu ta: Thế mà cảm thấy yêu đến mức cùng tận sẽ có biểu hiện gì?

Cậu ta nghĩ nghĩ: Đến chết cũng không đổi?

Tôi cười: Rất phù phiếm ha.

Cậu ta lại nghĩ nghĩ: Cụ thể?

Tôi nói: Ừa.

Cậu ta nói: Hôn nhân?

Tôi hỏi: Đó là cái gì?

Cậu ta hỏi vặn lại: Sinh mệnh kéo dài?

Tôi xòe tay: Gay không xứng được yêu?

Cậu ta ha ha ha nằm trên sô pha cười, cười đến độ đôi mắt híp lại thành một khe hở, vi quang trong khóe mắt theo khe hở đó tràn ra ngoài.

Cười một lát, cậu ta ngồi dậy từ sô pha, vẫn cười như trước, cậu ta vẫy vẫy tay với tôi: Lại đây, Tiêu, chúng ta thảo luận một chút xem hôn nhân là gì nào.

Tôi cảm thấy buồn cười, dùng chính cái câu của cậu ta để đáp lại: Không phải yêu đến cực hạn sao?

Cậu ta cười: Gay cũng xứng được yêu, theo tao nghĩ là thế, chỉ là tạm thời chưa phải.

Cuối cùng chúng tôi ngồi trên sô pha hàn huyên cả một buổi tối.

Đợi đến khi luồng dương quang đầu tiên len vào phòng trên sàn nhà, tôi nghe thấy cậu ta ảo não mắng chửi một câu: Mẹ nó sao lại sáng rồi.

Sau đó nói: Ở cùng một chỗ với mày cứ có cảm giác thọ mệnh quá ngắn không đủ dùng, thời gian đều bị đẩy nhanh lên.

Cho nên yêu là gì, hôn nhân là cái gì?

Thật ra đến mãi tận khi thái dương hoàn toàn treo giữa trời không, toàn bộ thế giới bắt đầu tỉnh ngủ chúng tôi vẫn chẳng đưa ra nổi kết luận.

Sáng mai Trần Ứng Giai đã phải đi đón tân nương của cậu ta rồi, có khả năng cậu ta sẽ tìm thấy đáp án, cũng có khả năng một đời cũng không biết được.

Tôi sẽ tặng cậu ta một hồng bao lớn, sau đó chúc cậu ta hạnh phúc.

Tôi thật sự chẳng có ý tưởng gì khác.

Ai kêu tôi là một thằng nam thẳng tắp chứ.

Thế nhưng Mạc Kiệt lại không tin.

Anh ấy cứ nghĩ tôi ở cạnh anh ấy bốn năm thì thẳng nhưng ở với Trần Ứng Giai bốn tháng thì lại cong.

Còn cong vô cùng triệt để nữa chứ.

Cho nên khi tin đối tượng khiến tôi cong sắp kết hôn truyền vào trong lỗ tai anh ấy, anh ấy liền ngàn dặm xa xôi tìm tới bên cạnh tôi bức thiết muốn hiến thân cho tôi.

Hơn nữa còn dùng ngôn từ nghĩa chính nói với tôi rằng, tôi không thẳng.

Anh còn nói: Công chúa, anh đợi lâu quá rồi, trường kiểm rĩ sắt loang lỗ cả.

5. Chương 5: Từ Máu Chốt Thứ Năm - Thời Cơ

Lúc Trần Ứng Giai nói cho tôi nghe về chuyện cậu ta rơi vào bể tình là vào buổi tối hôm cậu ta vừa kết thúc chuyến công tác kỳ hạn nửa tháng, hôm đó vừa về đã hẹn tôi ra ngoài uống rượu.

Cả người đen như hòn than, ít nhất phải gầy mất hơn mười cân.

Thế nhưng chỉ cần nhìn đôi mắt tỏa sáng vạm vỡ của cậu ta là đủ biểu hiện cuộc sống của cậu ta có bao nhiêu nóng hổi thương yêu rồi.

Cậu ta nói với tôi rằng đừng lãng phí thời gian như vậy Tiêu ơi, lời của cậu ta lúc này y xì lời của mẹ tôi lúc mới móc tiền thanh toán thủ phớ* mua phòng cho tôi.

*Thủ phớ: - hình thức mua nhà phải trả trước một số tiền tối thiểu do nhà nước quy định.

Ba tuyến thành phố*, một trăm hai mươi mét vuông, thủ phớ sáu mươi vạn, một tháng tôi vay mấy ngàn trả góp thì chẳng sớm thì muộn qua mười mấy năm phòng này mới chính thức thuộc về tôi.

*Third-tier City - chiến lược phát triển kinh tế của Trung quốc

Tôi đang bận rộn sửa sang lại phòng ở, vách tường nào bỏ được thì bỏ, nơi nào cần thì để nguyên.

Tôi không có thời gian suy ngẫm xem làm thế nào mới không lãng phí thời gian.

Thật ra ngay cả có trang hoàng xong thì tôi cũng không có thời gian, tôi còn phải đi làm, còn phải vay tiền phòng, tôi không có năng lực không lãng phí thời gian.

Ngày hôm sau Trần Ứng Giai liền đi, mang theo cả hành lý, đi mười hai thành phố.

Lúc cậu ta trở về nom vẫn đen như hòn than thế nhưng lại mỉm cười tủm tỉm nói cho tôi biết rằng không biết cậu ta đã ngồi trên xe bao lâu, đi qua quãng đường bao xa, cậu ta chỉ biết hiện giờ mình đen đi nhiều quá, cậu ta cười nói mình thậm chí còn phá hỏng hần một đôi giày.

Cậu ta kể rằng cậu ta bay đi Trùng Khánh rồi lại qua Thành Đô lên Lan Châu đi Tây Ninh đến Lhasa, cậu ta kể rằng cậu ta đã thấy hồ Thanh Hải sâu thẳm, cậu ta nói cậu ta đã tới xem hồ nước mặn Tra Tạp, mặt hồ óng ánh bạc. Cậu ta nói đây là lần đầu tiên cậu ta mặc áo khoác trong ngày hè tháng tám, nhìn thảo nguyên xa tít tận chân trời, cậu ta nói cậu ta đã thấy được bầu trời Lhasa, mây bay chậm rãi, giống như chỉ cần gió tay ra là có thể chạm vào.

Cậu ta kể rằng mình đã chơi thuyền ở Nepal Barca, nhìn những con chim nhẹ nhàng xẹt qua mặt hồ, cậu ta nói Tiêu à, nhìn đẹp lắm, mà không đi đúng là lỗ quá.

Sau đó tôi nói với cậu ta rằng: “Cuộc đời có bao giờ hoàn hảo đâu.”

Cậu ta chống cằm nhìn tôi cười, cười một lát lại rót bia cho tôi, đặt đĩa thịt nướng mà ông chủ vừa bê lên trước mặt nói.

Rồi cậu ta nói: Tao nghĩ tao bị ái thần bắn trúng rồi, Tiêu.

Tôi cười ha ha ha: Ai khiến mày rơi vào bể tình thế?

Cậu ta kể rằng tao có gặp một cô gái, lúc tạm biệt ở sân bay cô ấy ôm tao khóc thất thanh.

Tôi thấy buồn cười: Cảm giác thế nào?

Cậu ta đắm chiêu nghĩ nghĩ, sau đó nói: Đại khái giống như tao đang đứng ở quảng trường cho bồ câu ăn trong một buổi chiều xuân ấm áp, đột nhiên có một hồi chuông vang lên, đám chim đang mổ vụn bánh mì cạnh chân tao giạt mình bay vọt lên trên cao, thế là tao cứ đứng đó nhìn chúng nó đồng loạt dang cánh bay lên trời, rồi lúc tao vỗ vỗ tay cho hết vụn bánh thì đập vào mắt là cảnh một người đứng cách tao mấy trăm mét, cũng đang làm động tác giống hệt tao.

Tôi định nào bỏ hình ảnh như vậy, sau đó thản nhiên nói: Hình ảnh rất có cảm giác, thế nhưng đó là cảm giác gì nhỉ?

Trần Ứng Giai nhìn tôi: Hai linh hồn cô độc gặp nhau.

Tôi phun ra một ngụm cười, sau đó giơ ngón tay cái lên với cậu ta: Lợi hại.

Sau đó tôi lúi thủc trong túi ra, ngậm trong miệng nhìn cậu ta cười: Để tao xem xem lần này tình yêu của hai linh hồn cô độc có thể duy trì được bao lâu.

Cách Trần Ứng Giai gặp tình yêu nhiều không sao đếm xuể, cũng thiên kỳ bách quái lắm.

Cậu ta nói Tiêu tao đang tìm tình yêu.

Nhưng tình yêu đa chủng loại của cậu ta lại chẳng đi đến cái gọi là cực hạn bao giờ.

Cho nên một tối khi tôi vừa tăng ca về, cậu ta bị bạn gái đuổi đi đáng thương hề hề xuất hiện trước cửa nhà tôi, thế là cậu ta ngồi trên ghế sofa thảo luận về phụ nữ cùng tôi cả một đêm dài.

Đương nhiên vẫn chẳng hề có đáp án như trước, hơn nữa còn khiến hôm sau tôi đi làm trễ.

Tôi đổ hết trách nhiệm cho cậu ta, cũng mượn cớ này bắt cậu ta mời tôi ít nhất một bữa cơm.

Nào nghĩ mấy tháng sau cậu ta lại nói với tôi rằng: Tiêu tao muốn kết hôn.

Tôi rất ngạc nhiên với cái loại cảm tình đó, vô cùng tò mò, cho nên tôi chuyển ghế còn cố ý xuống lầu mua rượu về, hai người ngồi trên ban công, tôi liền chuẩn bị nghe cậu ta kể chuyện xưa.

Cậu ta thật sự biết kể chuyện xưa.

Thế nhưng ngày đó cậu ta lại không kể chuyện xưa cho tôi nghe.

Cậu ta giữa đầu uống rượu nhìn bầu trời đêm bên ngoài ban công, một mảnh tối đen chẳng có ánh sáng nào.

Cậu ta quay đầu nhìn về phía tôi, đôi mắt mang theo ánh cười chớp chớp: Tao đã lên giường với cô ấy rất nhiều lần, tao sẽ ôm lấy cô ấy nói anh yêu em, cô ấy cũng sẽ đáp lại tao, thế nhưng lúc đó tao lại nghĩ, bọn tao liệu có thật sự biết yêu là gì không?

Cậu ta nói: Dầu gì tao cũng không biết.

Rồi vươn hai ngón tay ra gõ gõ đầu gối tôi: Cho tao điếu thuốc đi, Tiêu.

Tôi lấy thuốc cho cậu ta, cầm bật lửa châm giúp nữa, cậu ta híp mắt phun khói thuốc ra: Thế nhưng tối mấy hôm trước, tao lại hỏi cô ấy xem cô ấy có muốn gả cho tao không.

Cô ấy nói có.

Trần Ứng Giai ngậm thuốc nhẹ giọng cười: Mà có biết vì sao đột nhiên tao lại hỏi thế không? Là bởi vì tối hôm đó sau khi làm xong hai người bọn tao nằm trên giường, cô ấy đột nhiên lại thò tay ôm lấy tao.

Cậu ta nói: Lúc đó tao cảm giác tao lại yêu rồi.

Cậu ta cười cười: Tao bị cảm giác đó đánh bại, cho nên tao nghĩ hẳn là sau này nên sinh sống cùng cô ấy thế nên tao mới đưa ra yêu cầu đó.

Trần Ứng Giai nhìn tôi cười: Vĩnh viễn đừng bao giờ lãng phí bất cứ thời cơ nào a.

Tôi giơ tay mình lên nhìn cậu ta bằng khóe mắt: Cho nên mà cảm thấy tình yêu thực ra là do mình nhận ra tình cảm của mình dành cho đối phương hay không à?

Cậu ta cười với tôi: Một khắc cô ấy ôm tao vào lòng ấy, tao cảm thấy như thể mình biến lại thành trẻ con.

Tôi Ha một tiếng.

Một người đàn ông giàu trắng hoa thì sao? Lại bị một người phụ nữ không có quan hệ huyết thống lấy mất cảm tình.

Đạt đến thành công thì sao? Lại tìm thấy cảm giác an toàn bên trong vòng tay một người phụ nữ chẳng hề có quan hệ huyết thống gì với mình.

Khi bạn được một người phụ nữ ôm mà lại cảm thấy như thể biến thành đứa trẻ trong lòng cô ấy, như vậy tức là các bạn đã ký kết sâu thêm một tầng quan hệ nữa rồi.

Thế nhưng, bạn yêu một người bởi vì bạn yêu họ, thế nhưng họ nào có yêu bạn đâu?

Họ dựa vào cái gì mà phải yêu bạn chứ?

Dưới ánh đèn mờ nhạt tôi nhìn Trần Ứng Giai bị bóng đêm che mất khuôn mặt.

Tôi còn muốn hỏi, thế nếu là hai người đàn ông thì sao, nên xử lý mối quan hệ ôm và bị ôm thế nào đây?

Sau đó đột nhiên tôi lại nhớ đến Mạc Kiệt, tôi nhớ đến buổi tối hôm chúng tôi tốt nghiệp đại học, sáng hôm sau tôi liền muốn lao đi một nơi xa mà mình luôn muốn đi.

Anh ấy cũng phải đi phương xa, anh muốn đi phương xa lệch múi giờ.

Mạc Kiệt là một người thật sự rất khó hình dung, anh ấy chuyện gì cũng đặc biệt kiên định.

Lúc vừa lên đại học chúng tôi còn đang suy nghĩ xem nên đi tán gái hay chơi điện tử, có cúp học hay không, tóm lại là đủ thứ ý tưởng trên đời, hơn nữa lại nát vô cùng.

Chỉ có một mình anh là vừa lên đại học đã đặt ra mục tiêu vô cùng rõ ràng cho mình, hơn nữa còn rất kiên định.

Tôi chưa từng gặp một người kiên định như anh, giống như vừa đặt ra mục tiêu cho mình là nhất định sẽ đạt được.

Tối hôm tốt nghiệp tôi uống say bí tỉ, bị anh kéo đi khách sạn, tôi cúi đầu ngủ li bì, rạng sáng mới bị tiểu nghẹn tỉnh, mở mắt lật đi lật lại trên giường mới thấy Mạc Kiệt nằm trên sofa trong một góc tối căn phòng.

Anh ấy thật sự ngồi ở chỗ đó, lưng gù xuống, thế nhưng tư thế đó tuyệt đối là tỉnh rồi.

Tôi lật trên giường thì thoáng mơ hồ nhìn thấy bóng người, hoảng sợ nói, “Anh làm gì thế?”

Cách một hồi lâu tôi mới nghe được anh bình tĩnh nói: “Quan Dịch Tiêu, thật ra em cái gì cũng biết.”

Em cái gì cũng biết.

Từ giây phút đầu tiên anh thích em, em đã biết rồi.

6. Chương 6: Từ Máu Chốt Thứ Sáu - Kết Hôn

Hôm Trần Ứng Giai kết hôn, tôi làm phù rể, 5 giờ sáng đã phải rời giường đi đến nhà cô dâu để đón cô ấy về cùng cậu ta.

Bị đám phù dâu nhét vào tay vô số hồng bao nói vô số lời hai ý đẹp, cửa vừa mở là chúng tôi đã nhanh chóng giấu đi.

Trần Ứng Giai vào cửa cổng cô dâu chân trần đang ngồi trên giường lên lưng, cười tủm tỉm xuống lầu.

Tôi nghe được chung quanh có tiếng cười, tiếng hò reo vang lên không ngừng, không hiểu sao lúc đó tôi lại muốn cười quá.

Đợi đến khi đến cửa khách sạn, chú rể cô dâu mặt mày tươi cười đứng ngoài cửa đón khách, cha mẹ hai bên đều có mặt, mặt mày cũng hồng hào vui vẻ.

Tôi đưa một hồng bao lớn cho người thu lễ, Trần Ứng Giai bước đến đưa cho tôi một bao thuốc.

Tôi thò tay nhận lấy, cười nói: “Chúc mừng nha.”

Cậu ta cười tủm tỉm nhìn tôi: “Cảm ơn.”

Tôi nhét bao thuốc vào trong túi, cậu ta chỉ một bàn với tôi, ý bảo tôi qua đó ngồi.

Tôi nghĩ cậu ta chắc bề bộn nhiều việc, tôi lại chẳng giúp ích được gì, thôi thì qua ngồi vậy.

Trong không khí vui mừng, màn hình lớn ở phòng chiếu ảnh cưới của hai người, tôi xem qua một hồi. Là ảnh kết hôn nên nom có chút vất vả, tư thế có chút cứng nhắc.

Tôi nhìn bức ảnh rồi cười một lát, đột nhiên cảm thấy bên cạnh mình có một người đứng, cách tôi vô cùng gần.

Tôi còn tưởng là người quen, mới định lôi thuốc trong túi ra mời thì mới phát hiện hóa ra đó là Mạc Kiệt.

Anh ấy mặc một thân hưu nhân, thanh thoi như thể đi nghỉ phép đứng cạnh tôi, anh nhìn bộ ảnh cưới nọ sau đó quay đầu nhìn tôi.

Tôi móc bao thuốc ra đã được một nửa, thế là đành lấy một điếu cho lên miệng mình, mồm ngậm thuốc hàm hàm hồ hồ hỏi anh: “Sao anh lại trở về rồi?”

Hai ngày trước nói công ty có việc cứ ngồi máy bay đi mãi một giây cũng không dừng, tôi gọi không được còn tưởng anh ấy không đến chứ.

Dù sao anh cũng không phải là rất quen biết với Trần Ứng Giai, hơn nữa anh còn động thủ đánh người ta còn gì.

Thấy anh nghe thấy tôi hỏi thì dừng lại một chút, cười khê: “Anh đến chúc nó đám cưới vui vẻ.”

Tôi cúi đầu ngậm thuốc, hừ anh: “Cái dạng này của anh thật sự giống tiểu nhân đặc chí.”

Dụi thuốc thì thấy anh đang nghiêng đầu nhìn tôi, môi khê mím, hồi lâu sau anh vô cùng thản nhiên mở miệng nói: “Đúng thật là tiểu nhân đặc chí.”

Tôi trợn trắng mắt nhìn anh, chuẩn bị đi ra bên ngoài lác lác.

Người ở đây thật sự nhiều lắm, nói chuyện rôm rả, thi thoảng còn có vài đứa nhỏ chạy qua chạy lại cạnh người.

Mạc Kiệt đi theo tôi ra cửa khách sạn, lúc ra Trần Ứng Giai còn nghênh trước mặt tôi cười tủm tỉm, ai ngờ lại bị lườm, thế là cậu ta phản xạ có điều kiện dâng cho Mạc Kiệt một điếu thuốc.

Tôi trợn trắng mắt nhìn cậu ta: “Anh ấy không hút thuốc lá.”

Trần Ứng Giai cười ha ha hai tiếng, chuẩn bị thu tay thì lại thấy Mạc Kiệt thò tay nhận lấy, còn bình tĩnh nói: “Cảm ơn.”

Trần Ứng Giai cười ha ha: “Phải là em cảm ơn hai người mỗi người tặng một hồng bao lớn mới đúng.”

Tôi ghét bỏ nhìn cậu ta một cái, cậu ta trừng mắt lại tôi, một lát sau liền bị người khác gọi đi.

Tôi dẫn Mạc Kiệt đi lang thang dưới ánh mặt trời đông một hồi, điếu thuốc bị anh đặt trong tay thưởng thức nửa ngày, cuối cùng tôi thò tay qua lấy, cúi đầu tự châm cho mình: “Đừng lãng phí.”

Anh không nói gì.

Tôi cắn điếu thuốc nhìn anh một cái: “Công việc của anh xong cả rồi à?”

Anh cười cười: “Không, tối về làm tiếp.”

Tôi liếc anh: “Làm gì?”

Anh nói: “Anh muốn gặp em.”

Anh vừa nói xong thì tôi sặc một hơi thuốc trong cổ họng, nước mắt đều khụ ra ngoài, nửa ngày sau tôi mới trừng mắt nhìn anh một cái: “Em là đàn ông, em chịu không nổi chuyện anh ngày nào cũng nói mấy lời tán tỉnh chết người đâu.”

Anh thò tay vỗ vỗ lưng tôi, sau khi thu tay lại thì nhìn tôi một lát, trầm giọng: “Anh chỉ biểu đạt cảm xúc của mình thôi.” Anh hạ giọng nói, “Công chúa, em không thể đến cả quyền lợi biểu đạt cảm xúc của anh cũng cướp đoạt được.”

Tôi có cảm giác mình sống nhiều năm như vậy mà khó có ai khiến cho tôi á khẩu nhiều như anh, hít một hơi thuốc, nhìn chú rể và cô dâu cười hì hì cùng với trưởng bồi đón chào khách khứa, thở dài: “Anh cứ như vậy thì có khả năng em sẽ thấy phiền.”

Mạc Kiệt không nói gì.

Tôi cảm giác lời mình vừa nói sai mất rồi, kéo kéo tóc mình, thấy anh đang mặt không biểu tình nhìn tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh: “Anh lại giận à?”

Anh lắc đầu, một lát sau thì nở một nụ cười: “Không có.” Anh tiếp, “Anh sao lại giận em được?”

Tôi thật sự bất đắc dĩ, nhìn dòng người ngoài khách sạn, có ý nói sang chuyện khác: “Anh nói xem lúc cầu hôn vui vẻ thật lòng nhưng bây giờ đứng ngoài cửa khách sạn, bọn họ có thật sự vui vẻ không?” Hỏi rồi mình ngược lại thấy thật sự hiếu kỳ, “Còn có mấy người đến chúc phúc nữa, rốt cuộc thì có bao nhiêu người thật sự vui vẻ vì đám cưới này?”

Tôi vứt tàn thuốc vào thùng rác cạnh đó, liếc mắt nhìn một chiếc xe đỗ ở cửa khách sạn, trên xe có ba người bước xuống, chú rể cười tiếp đón, hai tay nắm chặt nhau, chào hỏi nhau một câu, hoàn thành một nghi thức.

Tôi nói: “Thế thì rốt cuộc kết hôn là vì cái gì?”

Mạc Kiệt hình như thật sự ngưng thần suy nghĩ, cho tôi một đáp án: “Cảm giác an toàn?”

Tôi nhìn anh.

Anh hơi hơi cong cong khóe miệng nhìn tôi: “Suy bụng ta ra bụng người thôi...” Anh cười, “Nếu em có thể cho anh một hôn lễ, anh sẽ có cảm giác an toàn, được người thân và bạn bè thừa nhận lại càng thấy an toàn hơn.”

Đầu óc tôi nhin không được tưởng tượng một chút, nghĩ đến cảnh mình đứng ngoài cửa khách sạn làm chú rể, không hiểu sao lại ớn lạnh một trận, trợn trắng mắt nhìn anh.

Nhìn anh dưới ánh mặt trời nheo mắt nở nụ cười, lông mi hơi hơi cong lên, môi hơi hơi nhếch lên, trên sống mũi xuất hiện một vài nếp uốn.

Anh cười rộ lên rất dễ nhìn, tôi nói không sai.

Tôi thu tầm mắt lại, khụ một tiếng, hỏi anh: “Mấy giờ cất cánh?”

Anh nói là mười một giờ tối,

Tôi ừ một tiếng.

Hai chúng tôi trong phút chốc chẳng ai nói chuyện, ánh mặt trời mùa đông khiến cho cả người ảm áp dễ chịu.

Cho đến khi tôi thấy Trần Ứng Giai đứng ở cửa khách sạn vẫy vẫy tay với tôi, người tiếp khách ngoài cửa đều xoay người vào trong, đại khái là đã đến giờ rồi, tôi mới nâng bước đi về phía trước.

Lại bị Mạc Kiệt thò tay kéo lại.

Tôi quay đầu nhìn anh, thấy mặt anh dưới ánh nắng mặt trời có thêm một tầng lông tơ trong suốt, bộ mặt bị ánh sáng chiếu lên như thể đánh thêm một lớp nhu hòa, chẳng hiểu sao lại khiến tôi thấy dịu dàng quá.

Nghe thấy anh nói: “Hôn nhân có khả năng là suy nghĩ muốn sinh sống cùng một người nào đó trong một nháy mắt.”

Tôi không biết anh muốn biểu đạt cái gì.

Anh nói thêm: “Mà đối với anh, quen biết em chưa lâu nhưng nháy mắt ấy đã kéo dài vô tận.”

Anh nói: “Mặc kệ em có tin hay không, từ lúc mới quen em chưa được bao lâu anh đã có ý nghĩ vậy rồi.”

7. Chương 7: Từ Máu Chốt Thứ Bảy - Tình Ái

Tối hôm Trần Ứng Giai kết hôn tôi bị chuốc đến độ thần hồn điên đảo, cũng không biết là người phương nào, dễ thân lại nhiệt tình như vậy, bên này kính bên kia lại kính lại, Trần Ứng Giai còn cố ý tiếp đón muốn chiều đãi tôi thiệt ngon.

Tôi tự nhận là tửu lượng không kém thế mà cuối cùng cũng mơ màng bị Mạc Kiệt khiêng về nhà.

Anh sờ soạng túi áo tôi nửa ngày mới lấy được chìa khóa, cuối cùng cho rằng tôi say đến độ không có ý thức nên ghé vào tai tôi nói rằng: “Anh có nên đi đánh chìa khóa vào phòng em không nhỉ?”

Tôi muốn cười, thế nhưng hành động lại không nghe theo đầu óc khổng chế, nửa ngày cũng không phun nổi một câu chế nhạo anh.

Liền nghe thấy anh thản nhiên ra quyết định: “Không nói lời nào coi như em đồng ý rồi nha.”

Ha, tôi còn tưởng Mạc Kiệt vĩnh viễn ra vẻ lão tăng nhập định chứ, nào có thấy anh như thể trẻ con như thể bao giờ.

Bị anh đỡ lên giường, một lát sau thấy anh cầm khăn mặt tiến vào, khăn mặt ôn ôn nhuận nhuận nhẹ nhàng lau mặt cho tôi.

Lúc lau xong trong đầu tôi nhắc nhở mình còn chưa cảm ơn anh, cũng không biết là rốt cuộc tôi có nói ra hay không, mơ mơ màng màng xoay người chuẩn bị chui vào trong chăn ngủ.

Anh kéo tôi trở về, thò tay bắt đầu cởi quần áo tôi ra.

Tôi thò tay cản lại.

Anh liền ngừng lại một chút, lát sau lại nghe thấy anh dùng cái giọng điệu dỗ con nít nói rằng: “Cởi quần áo ra sẽ ngủ thoải mái hơn, ngoan nào.”

Tôi liền bỏ tay ra, anh cởi từng lớp áo khoác áo lông áo giữ ấm, lúc da thịt chạm vào không khí tôi cứ run run, anh bắt đầu thò tay cởi quần tôi ra, tôi hàm hàm hồ hồ cũng không biết là rốt cuộc mình có nói ra hay không: “Đừng động, để tự em.”

Tôi tự đá rớt quần mình rồi vùi người vào trong chăn, đầu óc choáng váng nặng nề, buồn ngủ quá.

Lại đột nhiên cảm giác có người xốc chăn của tôi ra, đè lên người tôi.

Cơn buồn ngủ chợt lui mất, uốn gối phản xạ có điều kiện huých anh một cái, nghe thấy người phía trên kêu lên một tiếng, được một lát thì tôi nghe thấy anh khàn giọng hỏi tôi: “Có thể không?”

Tôi khẳng định là lúc đó tôi đã lắc đầu.

Thế nhưng tôi lại nghe thấy anh nói: “Em không nói gì thì anh cho rằng em đồng ý nhé.”

Tôi chưa từng yêu đương với đàn ông, với phụ nữ cũng chỉ dừng lại ở nắm tay hôn hít.

Xem phim sách với tôi mà nói cũng chỉ là để phát tiết.

Tôi không có ham thích với tình ái, tôi cũng chẳng thể hiểu được nhu cầu nhục thể là gì.

Tôi cũng không biết cái lần ở Nam Kinh đó tôi rốt cuộc là bị gì, có lẽ là do liveshow quá nhiệt liệt, khiến cho thể giới trong tôi trở nên nhiệt tình hào hùng vạn trượng, giống như chỉ giây tiếp theo thôi là tôi có thể cứu dỗi thể giới.

Mà đúng lúc đó, lại có một người đang chờ tôi giải cứu.

Tôi như thể nhập ma chương.

Tay Mạt Kiệt chạm vào eo tôi, tôi nhận thấy anh đang run run, tay anh mang theo hơi lạnh thò dần xuống, dẫn đến toàn thân tôi nổi hết da gà.

Tôi thò tay đẩy anh một cái, không dừng lại, giấy dựa dưới thân anh định chuồn, lại bị tay anh nắm mất mệnh căn, tôi hít ngược một hồi, tôi nhắm mắt chịu đựng từng đợt đau đầu, thật sự hiểu kì hỏi: “Anh đã uống say mà vẫn cứng được à?”

Tôi cảm thấy có người đang chui xuống trong chăn, hô hấp nóng rực phun vào đùi tôi, tôi thấy khó chịu, cả hơi nhọc nhằn nhưng lại mong chờ đáng xấu hổ.

Sau đó đồ của tôi bị một nơi nóng ướt bao lấy, đầu lưỡi anh đánh đi đánh lại trên đỉnh.

Loại cảm giác này thật sự rất kỳ quái, tôi thề là nếu không phải tôi đã uống quá nhiều rượu thì phản ứng đầu tiên của tôi nhất định là một cước đá bay anh.

Đầu óc tôi thấy xấu hổ nhưng thân thể lại thoải mái muốn rên rỉ.

Ừm, đầu lưỡi của anh rất lợi hại, thoải mái đến độ muốn khiến tôi chìm cả vào trong đó, tôi cựa cựa chân mình, dưới khoải cảm mãnh liệt không nhịn được đè chân xuống.

Bị tay anh bắt được, tôi liền bắn ra toàn bộ.

Nghe thấy người trong chăn ho khan một trận, thật lâu sau có một cái đầu chui ra, tôi nhìn thoáng qua anh, đầu đầy mồ hôi, mặt ngẹn đỏ bừng, bên miệng còn có chất lỏng không rõ ràng.

Tôi rất là ghét bỏ nhắm hai mắt mình lại.

Anh sắp lại gần phun hô hấp lên mặt tôi, tôi ngờ rằng anh định hôn tôi, thế là tôi vội lắc đầu, thò tay đẩy mặt anh ra, nói với anh rằng: “Ghê tởm lắm.”

Người phía trên dừng lại một chút.

Tôi nói: “Đi súc miệng đi.”

Anh bò từ trên người tôi xuống, tiếng bước chân chậm rãi đi xa, tiếp theo là tiếng nước vang lên.

Ý thức của tôi lại bắt đầu mơ hồ.

Tôi không biết anh trở về lúc nào, cũng không biết buổi tối khi nào anh đi.

Chờ đến khi tôi mở mắt ra đã là mười giờ sáng hôm sau.

Đầu óc tôi còn có chút mơ hồ, trên tủ đầu giường có một bình giữ ấm, tôi với tay uống một ngụm, ý thức mới dần trở về.

Nếu đầu óc tôi nhớ không lầm, tôi đúng là dưới tình trạng ngà ngà say đã bị đầu lưỡi của đàn ông liếm bắn.

Tôi cơ hồ phản xạ có điều kiện mà chuẩn bị gọi điện thoại cho Trần Ứng Giai hẹn cậu ta ăn một bữa trưa để tán gẫu, cầm điện thoại lên mới nhớ người ta mới vừa kết hôn hôm qua.

Cầm di động nửa ngày, cũng chẳng thấy nhận được một tin nhắn và điện thoại nào.

Tôi có chút tức giận, lật danh bạ tìm tên Mạt Kiệt, nhìn nửa ngày.

Đầu óc thoáng đau, tôi gửi cho anh một tin nhắn.

“Em chặn anh, trong khoảng thời gian ngắn đừng liên hệ với em.”

Sau khi gửi tin đi thì tôi vô cùng quyết đoán cho anh vào sổ đen.

Tôi không biết lúc này mình đang làm gì.

Bất quá làm xong tâm tình khá hơn một chút, tôi mặc áo ngủ đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Rửa mặt xong, tôi đi về phía tủ lạnh tìm xem giữa trưa mình có gì ăn được không, mở tủ lạnh ra lại thấy đồ đạc trong đó sắp xếp chỉnh tề thì trái lại gây ra một hồi.

Tôi không có thói quen sống tốt như vậy, mấy thứ lặt vặt này vĩnh viễn không phải tôi tự mình đi mua.

Đứng trước tủ lạnh ngây ra một hồi, tôi hoảng hốt chạy về phòng cầm điện thoại lên, thấy có một cuộc gọi nhỡ và một vài tin nhắn gửi đến.

“Công chúa, anh xin biện hộ cho bản thân.” Anh viết như thế, “Xin hãy thả anh ra khỏi tù đi.”

Cuối cùng còn gửi thêm một icon đáng thương.

Tôi không nhịn được cười, chậm rì rì đi về phía tủ lạnh tìm bánh mì, ngoạm trong miệng rồi trả lời anh: “Cho anh một phút để biện hộ cho bản thân.”

Chưa đầy một phút sau đã thấy bên kia nhắn lại, anh nói: “Anh chỉ là muốn khiến em thoải mái.”

Tôi thật sự thấy buồn cười: “Anh ép em chứ em có muốn thế đâu mà khiến em thoải mái.”

Lần này bên kia nghĩ rất lâu, tôi ăn gần hết cái bánh mì mới thấy anh trả lời: “Em cũng không từ chối.”

Tôi càng buồn cười hơn: “Em cũng không đồng ý, anh không thể quyết định thay em nhân lúc ý thức em không rõ ràng được.”

Lần này bên kia rất lâu không thấy đáp lại, tôi ném di động, chuẩn bị đi đóng gạo nấu cơm, mới đứng lên từ sofa đã nghe thấy di động báo có điện thoại.

Xoay người mò di động, nhận điện thoại của anh.

Tôi lời ít ý nhiều: “Nói.”

Bên kia vang lên cái giọng trầm thấp tiếng: “Anh xin khoan hồng.”

Tôi buồn cười: “Lý do gì?”

Bên kia im lặng một hồi, nói: “Anh chỉ muốn khoảng cách giữa chúng ta gần hơn một chút.”

Tôi nghe vậy thì thiếu điều sắc nước miếng, vô cùng không sao hiểu nổi: “Đây là cái lý do quỷ gì?”

Bên kia nói: “Không phải lý do, chỉ là suy nghĩ thật lòng nhất thôi.”

Tôi kẹp di động giữa đầu và vai, bắt đầu làm việc, ngạc nhiên: “Cho nên anh cảm thấy nếu hai thân thể quấn vào nhau thì khoảng cách giữa hai người sẽ gần hơn một chút à?”

Rửa sạch gạo rồi bỏ vào nồi cơm điện, cắm điện, bật công tắc lên, vung vẩy bàn tay ướt sũng của mình, mới nghe thấy bên kia hình như cười khổ nói: “Nhưng anh không tìm thấy cách nào khác.”

Tôi cầm di động trở về phòng khách, mở TV, có chút tò mò hỏi: “Thế anh cảm thấy tình cảm là loại có thể đi từ con đường khiến cho mối quan hệ cả hai ngày càng gần sao?”

Bên kia nói: “Vớ em.” Anh chậm rãi nói, “Cùng người mình yêu.”

Tôi hỏi: “Thế chơi pháo* thì sao?”

*419 Anh nói: “Anh không chơi.”

Tôi buồn cười: “Có hỏi tác phong sinh hoạt của anh đâu.”

Mới nghe anh chậm chậm nói: “Chắc là nhu cầu thể xác?”

Tôi hỏi: “Thế còn em?”

Anh cười khê: “Nhu cầu tinh thần.”

Tôi không nhịn được cười: “Thế là thể xác không có nhu cầu à?”

Bên kia dừng lại một chút, nhẹ giọng cười: “Thỏa mãn nhu cầu thể xác của em.”

Tôi chép miệng, cảm thấy cái con người này thật sự kỳ quái: “Đây cũng là nhu cầu tinh thần ha.”

Tôi nghe thấy bên kia nhẹ nhàng cười cười: “Công chúa, nếu em có thể thích anh nhiều hơn một chút nữa, đại khái cả tinh thần và thể xác sẽ cùng có nhu cầu.”

8. Chương 8: Từ Máu Chốt Thứ Tám - Tinh Thần Và Thể Xác

Về việc giải quyết vấn đề về tinh thần và thể xác là vào cái lúc Mạc Kiệt được nghỉ đông.

Anh nghỉ đông liền mười ngày, hơn nữa nhà anh còn cách nhà tôi cự ly nửa cái bản đồ, thế nên công ty anh vừa cho nghỉ cái là anh phong trần mệt mỏi đuổi tới nhà tôi.

Tôi mở cửa ra thấy anh xách vali nhỏ đứng ở cửa nhà tôi, mặt uể oải lắm.

Ánh mắt châu tử nặng nề nhìn tôi, một lát sau anh nhẹ giọng hỏi tôi: “Có thể ôm một chút không?”

Tôi định đóng cửa lại nhưng rồi lo nghĩ vẫn thò tay ôm lấy anh, nghe anh than nhẹ bên tai tôi: “Cảm giác như mấy ngày nay là việc cho mấy tháng ấy, mệt chết.”

Đầu anh dấn vào hõm vai tôi, tôi cảm thấy có chút dính người nhưng nom anh thật sự mệt mỏi nên tôi không có đẩy anh ra.

Hai người đứng gốc ngoài cửa một hồi, tôi nói: “Anh vào phòng ngủ nghỉ ngơi một chút đi.”

Nghe thấy anh nặng nề lên tiếng.

Tôi nói: “Anh không nhất thiết phải chạy đến nhà em, cố quá thành quá cố.”

Lại nghe thấy anh thấp giọng cười bên tai: “Anh cứ nghĩ đến chuyện gặp em là chẳng thiết tha gì nữa.”

Tôi dừng lại một chút, thò tay nhận vali của anh, vừa kéo vào phòng vừa quay đầu hỏi anh: “Nếu có một người suốt ngày biểu đạt anh nhớ em, muốn gặp em với anh thì anh sẽ thế nào?”

Anh chậm rãi bước theo tôi, cười khê: “Nếu mà đó là em.” Anh cười, “Anh sẽ vui đến độ không biết phải làm sao.”

Tôi dừng lại nhìn anh, thử nghiệm: “Em rất nhớ anh.”

Anh ngây cả người, đột nhiên cúi đầu cười, sau đó lên án: “Em đối xử với anh như vậy...” Anh nói, “Trên một ý nghĩa nào đó, thật sự rất tệ.”

Tôi kéo vali của anh vào phòng, phản bác: “Anh có vui đến độ không biết phải làm sao đâu.”

Tôi để vali của anh dựng sát tường, chỉ chỉ giường cho anh: “Anh ngủ ở đây đi.”

Lúc quay đầu lại thấy anh đang nhìn tôi chằm, dưới đôi mắt hơi thâm, đại khái là do mấy ngày nay thật sự vất vả, ngủ không đủ giấc.

Anh chẳng nói chẳng rằng, cứ lẳng lặng nhìn tôi.

Giống như nhất định phải thuyết pháp tôi gì đó.

Tôi nói: “Anh không phải rất mệt sao? Đến lúc ăn cơm em sẽ gọi anh.”

Anh buông mắt: “Tương lai anh có thể ngủ trên chiếc giường này, hay chỉ là hiện tại?”

Ừa, câu hỏi hay ghê.

Tôi đặt mông lên giường, tốt tính hỏi anh: “Anh thấy sao?”

Anh cúi đầu nhìn tôi: “Nếu ký ức của anh không có vấn đề thì trong cuộc gọi buổi sáng hôm đó em có nói...”

Anh dừng lại.

Ha ha.

Ký ức của anh không có vấn đề, hoặc là nói thật ra quá tốt.

Sáng hôm đó tôi cho số điện thoại của anh vào sổ đen, anh gọi cho tôi tỏ vẻ muốn xin khoan hồng, hai chúng tôi bèn bàn luận về vấn đề nhu cầu tinh thần và thể xác một hồi, sau đó đầu óc tôi thoáng đau mà nói với

anh rằng: “Khi nào chúng ta đều bình thường, ý thức thanh tỉnh, không có bất cứ nhân tố ngoài luồng nào tác động, ném thử một chút đi.”

Tôi nhớ rõ anh lúc ấy im lặng rất lâu.

Sau đó hiện tại, anh xuất hiện ở nhà tôi, yêu cầu lật lại ký ức, lật lại lời hứa hẹn đó.

Anh đúng thật là, khiến tôi không biết nói sao cho phải.

Tôi xòe tay: “Vậy anh cũng phải nghỉ ngơi một chút đi?” Tôi nói, “Nếu đang tiến hành được một nửa mà anh lại ngủ mất thì em nghĩ em sẽ có bóng ma mất.”

Anh mím môi, sau đó....Tôi tin chắc rằng tôi không nhìn lầm, khóe miệng anh nhếch lên vụng trộm cười.

Chờ đến khi anh tỉnh ngủ, đi dép lê lệt xệt xuất hiện trước mặt tôi, tóc nhếch lên mấy luồng, bộ dáng lúc này so với bộ dáng cẩn thận tỉ mỉ thường ngày của anh thì khả ái hơn nhiều.

Anh ngồi xuống bên cạnh tôi khiến tôi nhin không được thò tay vuốt chỏm tóc dựng lên của anh, anh nghiêng đầu nhìn tôi, biểu tình thoát nhìn có chút vô tội.

Tôi cảm thấy buồn cười vô cùng, thò tay nhẹ nhàng xoa loạn tóc anh chẳng theo kết cấu nào, sau đó hỏi anh: “Buổi tối ra ngoài ăn sao?”

Anh sờ sờ tóc mình, ra vẻ bất đắc dĩ: “Bên trong tủ lạnh không có gì ăn à?”

Tôi nói: “Không có.”

Anh đứng lên đi về phòng: “Anh đi thay quần áo, đi siêu thị gần đây mua chút đồ ăn, em muốn ăn gì.”

Trở về từ siêu thị đã tám giờ hơn, tôi lấy từ trong tủ lạnh ra hai cái bánh quy lấp bụng cho mình, lúc hỏi anh có muốn ăn hay không anh đột nhiên lại trừng mắt há miệng A một tiếng.

Thật sự rất dính người.

Tôi bóc gói bánh quy ra, nhét một miếng vào trong miệng ăn, vừa định trở lại phòng khách xem TV thì lại nghe thấy anh nói: “Muốn nữa.”

Tôi trợn trắng mắt nhìn anh: “Tự mà lấy.”

Anh còn đặc biệt vô tội: “Tay anh còn đang rửa rau.” Anh nói, “Có khả năng anh sẽ đói chết trong khi làm cơm mất.”

Tôi bóc ba miếng bánh ra nhét cả vào trong miệng anh, lúc rút ra lại bị anh vươn đầu lưỡi liếm ngón tay.

Da gà của tôi lập tức đồng khởi, ngón tay tôi chùi chùi vào quần áo anh: “Đủ rồi.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Đồ ăn Mạc Kiệt làm không thể nói là ngon, đương nhiên cũng có thể coi là khó ăn không hơn, bất quá đối với tôi thì vẫn tạm ổn, ít ra anh vẫn có thể làm ra một vài món nhìn khá giống món chính.

Sau khi cơm nước xong xuôi tôi bật TV tìm phim xem, hỏi anh muốn xem gì không.

Anh nói tùy tiện.

Sau đó tôi tìm một bộ phim rất chi là tùy tiện để xem, nhìn nhìn Mạc Kiệt dùng tay xoa mu bàn tay mình, tôi nghe anh nhẹ giọng hỏi: “Hiện giờ có thể chưa?”

Tôi quay đầu nhìn anh một cái, buồn cười: “Em cứ cho rằng chuyện làm tình hẳn là nước chảy thành sông mới phải.”

Cái tay đang nắm tay tôi của anh đột nhiên lại dùng thêm lực, tôi nhất thời bị anh đẩy ngã, hô hấp anh dường như phun cả lên mặt tôi: “Với anh mà nói, bất cứ chuyện gì làm với em cũng là nước chảy thành sông.”

Tôi còn chưa kịp suy xét vấn đề logic của câu này, anh đã in môi xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi tôi, thi thoảng còn đâm đâm vào kẽ môi tôi.

Tôi thò tay đẩy anh ra, vẫn chẳng đẩy được như trước, bị đầu lưỡi anh liếm lại có chút tư vị không sao nói rõ ràng, thế là đơn giản há miệng ra cho anh tiến vào.

Đầu lưỡi anh lưu luyến nơi răng nanh rồi chạm vào đầu lưỡi tôi, rất lâu sau cánh môi ướt át của anh mới rời khỏi môi tôi, anh khàn giọng hỏi tôi rằng: “Có phản ứng không?”

Tôi thò tay xoa miệng hỏi lại: “Phản ứng gì cơ?”

Hỏi xong câu này thì vẻ mặt anh lại lạnh xuống, tôi bất tri bất giác cảm thấy lời vừa nãy sai rồi.

Đã thấy anh đột nhiên đứng dậy cúi đầu nhìn tôi một hồi lâu, sau đó đột nhiên tách hai chân ra ngồi trên đùi tôi.

Tôi ngửa đầu nhìn anh, tuy rằng anh không nhẹ nhưng miễn cưỡng vẫn trong phạm vi tôi có thể thừa nhận, thế là không đẩy anh ra.

Anh ngồi trên đùi tôi cọ cọ, cúi đầu ấn một chuỗi hôn trên mặt tôi, một bàn tay sờ soạng bên trong quần áo, dừng ở chỗ quần, nhét tay vào, trực tiếp lướt qua quần dài và quần lót của tôi để chạm vào nơi tận cùng nhất.

Tôi bị anh làm cho lạnh run.

Tay anh ở trong quần niết niết đồ của tôi, tôi cảm giác như thể bản thân quên mất hô hấp rồi.

Chính anh ngồi trên đùi tôi mà hô hấp cũng khó khăn, bàn tay thì xoa bóp tao đủ dạng đồ của tôi.

Tôi cảm thấy đầu óc mình có hơi mờ mịt.

Đầu anh áp đến, liếm liếm lỗ tai tôi, tựa hồ có không khí ẩm ướt phun vào tai tôi, tôi nghe thấy anh nói như vậy: “Quan Dịch Tiêu, em lạnh lắm à?”

Tôi có chút không kịp phản ứng xem anh đang nói gì: “Hả?”

Anh nói: “Anh cứ muốn nổ tung rồi.”

Bàn tay anh gãi gãi phần đỉnh, móng tay nhẹ nhàng vạch ra, cả người tôi run lên, xác thật cảm nhận được cảm giác muốn phát tiết dục vọng có thể coi là phô thiên cái địa.

Tôi nói: “Vào phòng.”

Anh không để ý đến tôi, rút tay ra rồi tranh thủ cởi quần áo của mình ra, tôi thấy được thân thể trần trụi của anh, chợt gặp không khí thì người phát run hết cả, anh cúi đầu nhìn tôi: “Em hôn anh, được không?”

Tôi thò tay kéo đầu anh xuống, đầu lưỡi không chút trở ngại chui vào bên trong khoang miệng anh.

Tiếng hít thở của anh thật sự nặng nề, một trận lại một trận nóng rực phun vào mặt tôi.

Tôi chẳng có việc gì làm bèn cởi quần anh ra, cởi một hồi mà vẫn không được, tôi có chút khó chịu.

Anh lắc lắc đầu, để tôi rút từ trong miệng anh ra, anh hơi hơi đứng lên, sau đó cởi bỏ quần của mình, lúc ngồi trên đùi tôi tôi thấy rõ ràng anh đang cười.

Tôi hỏi anh: “Anh có lạnh không?”

Anh cười: “Anh nóng sắp nổ tung.”

Tôi run run, sau đó thản nhiên nói: “Nhưng mà em rất lạnh.”

Tôi thấy vẻ mặt của anh biến đổi mấy loại biểu tình, cuối cùng vẫn bỏ từ trên đùi tôi xuống, lúc tôi lách qua người anh đi vào trong phòng còn nghe thấy anh nhỏ giọng thì thầm: “Quan Dịch Tiêu, em đứng là lạnh lắm.”

Tôi khẳng định là tôi không lạnh lắm, tôi chỉ cảm thấy rất lạnh thôi.

Hai chúng tôi tiến vào phòng, tôi bật điều hòa lên, thậm chí còn tĩnh tọa trên giường một hồi chờ phòng ấm lên, suốt cả một thời gian dài như vậy mà nửa người dưới của tôi vẫn cứng thẳng.

Đây tôi đã bảo là tôi không phải lãnh đạm mà.

Đây phải gọi là có năng lực quản lý rất mạnh đối với tính dục.

Tôi đẩy Mạc Kiệt xuống giường, áp lên cơ thể anh, cúi đầu nhìn lồng ngực lồ lộ của anh một hồi lâu.

Hai đầu vú của anh run rẩy dưới ánh mắt của tôi, tôi đoán rằng anh có chút xấu hổ cho nên mới tìm chút đề tài hỏi tôi: “Không hạ thủ sao?” Anh nói, “Bởi vì là đàn ông.”

Tôi thò tay niết niết một đầu vú anh, nghe thấy anh trầm thấp hừ một tiếng, tôi nghĩ bụng, nơi này của phụ nữ chắc là mềm mại vô cùng, giống như có thể tùy tiện niết trong tay nhào nặn xoa nắn, Mạc Kiệt thì vì muốn kiên thân cho nên nơi này cứng rắn, chỉ có cảm giác da dẻ trơn trượt.

Tôi xoa xoa lồng ngực anh, thấy anh mím môi, buong mắt, tôi cảm thấy thú vị: “Trước đó em không phải đã hạ thủ rồi còn gì?” Sau đó tôi hỏi anh, “Có bao không?”

Anh giương mắt nhìn tôi, “Anh có giấy chứng nhận sức khỏe, báo cáo kiểm tra sức khỏe ở trong vali, em mà cần thì anh có thể lấy ra cho em xem.”

Tôi ha một tiếng, thò tay cởi quần lót anh ra, dư quang thấy anh thò tay hình như muốn ngăn lại nhưng cuối cùng vẫn thu tay về.

Cho nên tôi trực tiếp lột quần lót anh xuống, thứ cứng rắn của anh thăm hỏi tôi, tôi sờ soạng đùi anh, áp cơ thể lên, mặt đối mặt anh, hỏi rằng: “Lần trước em làm anh, anh có cảm giác gì?”

Thấy anh chớp chớp mắt, ôm lấy lưng tôi, nhẹ giọng nói: “Đại khái là...” Anh nghĩ nghĩ, “Được đền bù mong muốn?”

Tôi khụ khụ: “Dù sao cũng là lần đầu tiên, tuy rằng kỹ xảo thủ dâm vô số thể nhưng không hề có kinh nghiệm thực chiến, cho nên lúc đó anh có khó chịu hay không?”

Tôi thấy anh ngẩn ra, sau đó cười đến độ con mắt cong lên: “Anh nào có cơ hội thể nghiệm khó chịu chứ?”

Tôi ra chiều sâu sắc cân nhắc lời anh nói, lườm anh: “Ý anh là em yếu sinh lí hay là chê đồ em nhỏ quá anh không cảm nhận được?”

Anh cười to ha ha ha, rướn người lên hôn khoe môi tôi, giọng nói trở nên vô cùng dịu dàng: “Anh thật sự vui vẻ cho nên không cảm nhận được cảm giác cơ thể.”

“Loại thỏa mãn này vượt qua khỏi thỏa mãn thể xác.”

Tôi thò tay xoa bóp mông anh, lấy keo bôi trơn từ tủ đầu giường xuống chen vào cơ thể anh, sau khi nhét được hai ngón tay vào thì tôi mới hỏi anh: “Vậy giờ anh hảo hảo cảm nhận một chút, xem xem rốt cuộc là có cảm giác tốt không?”

Tôi thấy trên trán anh có một tầng mồ hôi mỏng, anh cắn cắn môi, nhú nhú mày.

Tôi siết chặt yết hầu, khắc chế bản thân để chậm rãi mở rộng cho anh, cho đến khi anh khàn giọng hừ một tiếng: “Được rồi.”

Tôi nâng chân anh lên, một phát vào lún cán.

Bên trong anh vừa chặt vừa nóng rực, như thế có vô số thứ bao bọc lấy tôi, cản tôi lại, tôi thử đẩy mấy cái, chậm rãi cảm thụ cảm giác chưa từng có ở lần trước.

Hai cái đùi anh vắt qua eo tôi run lên không ngừng, tôi ngẩng đầu nhìn anh, thấy đôi mắt anh mở to không chớp mắt nhìn tôi chăm chăm, cho đến khi đối diện với tầm mắt tôi, anh hơi hơi mím môi nói: “Có thể nhanh lên.”

Tôi giật giật, thấy anh ngẩng đầu, há to miệng không kịp thở.

Tôi hỏi anh: “Thấy thế nào?”

Nghe anh áp lực rên rỉ, nhỏ giọng cười: “Nếu em có thể cúi đầu hôn anh một cái thì anh sẽ nói cho em biết rằng anh đang thấy tuyệt nhất từ trước đến nay.”

Tôi lại gần hôn anh, rời khỏi môi tôi cái là hạ thân bắt đầu dùng lực động, hài lòng thấy anh mở lớn miệng hấp hấp hơi thở, tôi hỏi anh: “Vậy anh có biết em đang cảm thấy thế nào không?”

Anh hơi hơi há miệng, mắt lim dim, giống như đang tự hỏi.

Tôi nói: “Đại khái là một loại cảm giác vừa muốn bắn tinh vừa muốn sinh sống cùng anh.”

Anh bắn.

9. Chương 9: Từ Máu Chốt Thứ Chín - Xem Mắt

Mạc Kiệt trở về nhà vào sáng ngày ba mươi, vốn sắp sang năm mới, tôi cũng muốn đi chung quanh thăm người thân, anh ở lại nhà tôi vài ngày, trừ buổi tối ra trái lại chúng tôi chẳng có mấy dịp gặp mặt nhau.

Tối ba mươi năm nay tôi đến nhà bà nội ăn cơm tất niên, biểu cho bà một bao lì xì chúc bà khỏe mạnh trường thọ.

Mấy vị trưởng bối ngồi trên bàn cơm bắt đầu bận tâm chuyện chung thân đại sự của tôi, cuối cùng bà tôi tiến lại vỗ vỗ lưng tôi nói: “Tiểu Bảo à, sang năm nhớ tìm cháu dâu đến cho bà nghe chưa, có được hay không?”

Từ khi lên hai mươi lăm tuổi, mỗi lần gặp thân thích là y như rằng họ làm vậy, tôi thấy có chút bất đắc dĩ, thế nhưng ngoài mồm vẫn đồ bà: “Dạ dạ, tìm ngay đây.”

Vẫn là mấy chú mấy cô cười tủm tỉm nói chuyện với tôi: “Ai nha mẹ ơi, Tiểu Bảo nhà chúng ta lớn lên có nhà to xe đẹp sợ gì không tìm được vợ, cứ chậm một chút, từ từ rồi chọn.”

Bà nội nghe thế thì vui vẻ chụp lấy tay tôi: “Đừng xoi mói quá, có thể sống chung là tốt rồi.”

Tôi vội vàng đáp lời.

Nào ngờ tôi chỉ đồng ý đại một câu như thế mà từ mừng một năm mới mấy người trong nhà đều dốc sức kêu tôi đi ăn với mấy cô gái chưa có chồng quen biết.

Tôi ăn cơm cùng họ nói chuyện phiếm mà bất đắc dĩ vô cùng.

Buổi tối tôi về thấy ba mẹ ở nhà thế là biểu đạt với họ rằng: “Đừng như vậy nữa có được hay không.”

Mẹ tôi ngồi ngược nắn mặt trời nhìn tôi: “Chừng nào anh sinh tôn tử cho mẹ đây, lớn ngần này rồi mà đến bạn gái cũng không có.”

Tôi lên án mẹ tôi: “Được, con thành công cụ đời sau của ba mẹ luôn cho rồi.”

Mẹ tôi nói: “Mẹ lười nói chuyện với anh, mở mồm là ngụy biện.”

Tôi có ý nói đạo lý với mẹ: “Tại sao con phải đi gặp mặt một phụ nữ xa lạ, sau đó nửa đời sau mẹ muốn con chung sống với người phụ nữ xa lạ đấy à?”

Mẹ tôi trợn trắng mắt nhìn tôi: “Không phải trước lạ sau quen sao, nào có ai xa lạ cả đời.”

Tôi hỏi mẹ: “Xem mắt để làm chi?”

Mẹ tôi đáp: “Để đề cao khả năng tìm đối tượng của anh, mở rộng phạm vi cho anh tìm đối tượng.” Bà nói, “Vạn nhất anh vừa mất ai đó trong mấy người này thì sao, không phải anh cũng muốn yêu đương sao, cách dẫn đến tình yêu thiên kỳ bất quá, mỗi một chuyện đều có khả năng, có gì lại muốn kháng cự xem mắt?”

Được rồi, tôi bị mẹ thuyết phục.

Ai kêu bà là giáo viên đâu, ba tác không nát miệng lưỡi nói qua bao nhiêu học sinh.

Cho nên tôi tiếp tục triển khai chuyện mỗi ngày hư hư thực thực đi xem mắt một lần, trong một buổi chiều nói chuyện phiếm với nữ sĩ, gia trưởng hai bên đều vô cùng ăn ý có việc gấp rời đi, tôi nhận được điện thoại của Mạc Kiệt.

Anh hỏi: “Ở đâu?”

Tôi tặng cho nữ sĩ đối diện một ánh mắt bao hàm ý xin lỗi, sau đó chỉ chỉ bên ngoài, sau khi nhận được sự đồng ý thì tôi đi ra cửa, đứng ven đường tự châm cho mình một điếu thuốc: “Anh vĩnh viễn không đoán ra em đang làm gì lúc này đâu?”

Nghe thấy anh cười hỏi: “Thế em đang làm gì?”

Tôi hít một hơi thuốc, nói lảng sang chuyện khác: “Hiện tại anh đang ở đâu?”

Bên kia đáp: “Em có khả năng đoán ngay được anh đang ở đâu.”

Tôi nhú mày: “Không phải hôm sau anh sẽ đi làm sao, còn tìm đến nhà em làm gì?”

Bên kia dừng lại một chút: “Ngữ khí này của em....” Anh nói, “Sẽ khiến anh cảm thấy em rất phản cảm chuyện anh đến.”

Tôi nói: “Em không ở nhà, em ở nhà bố mẹ.”

Bên kia nga một tiếng hỏi: “Buổi tối cũng không về sao?”

Tôi vò vò tóc mình: “Ngày nào em cũng bị mẹ ép đi xem mắt.”

Bên kia im lặng một hồi lâu.

Tôi cúi đầu dụi tàn thuốc, quay đầu liếc mắt nhìn đối tượng xem mắt ngồi sau cửa sổ thủy tinh, rất lấy bất đắc dĩ: “Anh giận à?”

Bên kia tựa hồ đang cười: “Theo cảm tính thì anh thật sự muốn giận.” Anh nói, “Thế nhưng lý trí nói cho anh biết rằng anh không nên giận.” Tạm dừng một lát rồi hỏi tiếp, “Chuyện này ai cũng không có biện pháp.”

Tôi nhin không được móc một điếu thuốc từ trong túi ra, châm rồi hỏi anh: “Người nhà anh cũng ép anh à?”

Bên kia im lặng một hồi lâu mới nói: “Anh được ông nội nuôi lớn.”

Tôi ừ một tiếng.

Lại nghe anh nói: “Anh come out với ông rồi.”

Tôi Ách một tiếng, có chút không biết hỏi câu gì: “Hiện tại đến đâu rồi?”

Anh nói: “Đang đứng trước cửa nhà em.”

Tôi nhú nhú mày: “Không phải anh vụng trộm đánh chìa khóa phòng em rồi sao?”

Anh A một tiếng, cười khê: “Không phải em không muốn anh làm bất cứ chuyện gì trái ý em sao, cho nên lúc anh đi anh đã bỏ chìa khóa vào trong tủ đầu giường em rồi, em không thấy sao.”

Tôi không còn lời nào để nói.

Tối cuối cùng vẫn không thể không nói bây giờ anh đi khách sạn ở đi, hôm sau tự mình trở về đi làm.

Hai đầu điện thoại đều im lặng, ngay trước khi tôi chuẩn bị thỏa hiệp thì lại nghe đầu dây bên kia nhẹ giọng nói: “Ngại quá, khiến em khó xử rồi.” Anh nói, “Vốn anh không định làm vậy, thế nhưng anh không khống chế được bản thân mình nói như vậy.” Anh dừng lại một chút, “Khống chế không được ý nghĩ muốn em trở về.” Anh nói tiếp, “Khống chế không được ý niệm muốn em ít nhất....” Lại im lặng một lát, anh nhẹ giọng nói, “Ít nhất cũng có chút đau lòng ha?”

Tôi một câu cũng không nói thành lời.

Lúc tôi ở chung với Trần Ứng Giai, hai chúng tôi bao giờ cũng có thể xả thiên xả địa, ông nói gà bà nói vịt nói chuyện phiếm suốt mấy giờ đồng hồ, thế nhưng những lúc tôi ở cùng Mạc Kiệt, bao giờ tôi cũng bị anh làm cho á khẩu không nói được câu gì.

Tôi im lặng một hồi lâu, vì không biết nên nói gì nên chợt sinh ra ý nghĩ hay là đơn giản cúp luôn điện thoại đi, thế nhưng lại nghe bên kia trầm thấp nói: “Thực ra....” Anh nói, “Anh không nên khiến em khó xử như thế.”

Tôi vẫn không nói chuyện.

Anh nói tiếp: “Anh hi vọng em có thể nói rõ ràng với anh, so với hạnh phúc của chính mình thì anh càng hy vọng em có thể được hạnh phúc hơn.” Anh nói, “Thế nhưng nếu người có thể đem hạnh phúc đến cho em là anh....” Bên kia dừng lại một chút rồi nhẹ giọng, “Thế thì liền không có gì tốt hơn.”

Tôi nhất thời im lặng, lại có chút nhất định phải hỏi một câu: “Mạc Kiệt, em thật sự tò mò quá, anh rốt cuộc thích em ở điểm nào?”

Tôi chưa từng cảm thấy bản thân có mị lực lớn đến độ khiến cho một người đối tốt với tôi nhường này.

Nói như thế nào đây?

Khăng khăng một mực chỉ thích một mình tôi?

10. Chương 10: Từ Máu Chốt Thứ Mười - Thâm Quý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùa hè lúc Mạc Kiệt tốt nghiệp từ nước ngoài trở về mối quan hệ giữa tôi và Trần Ứng Giai đã tốt đến độ có thể xem là vô cùng khoa trương.

Chúng tôi ngồi trong phòng thuê nói chuyện phiếm không dứt, có đôi khi còn nói chuyện đến độ không thiết đi ngủ.

Lúc Mạc Kiệt gọi điện báo với tôi là đã về tới thành phố hai người tôi và Trần Ứng Giai đúng là như trứng chọi đá, cảm tưởng như thể cốt nhục lâu ngày không gặp ấy.

Cho nên sau khi anh gọi đến nói muốn mời cơm, tôi lập tức gọi cho Trần Ứng Giai gọi cậu ta đến cộ cơm.

Buổi tối hôm đó chúng tôi ăn lẩu.

Vài năm không gặp Mạc Kiệt cũng không có biến hóa gì rõ ràng, đại khái càng trầm ổn hơn một chút, cũng ít nói cười hơn chút.

Trái lại tôi đi làm vài năm rồi mà vẫn cứ cà lơ phất phơ, chẳng có tí dáng dấp gì.

Mạc Kiệt kéo ghế dựa cho tôi, còn lau cả dụng cụ ăn, hỏi tôi: “Muốn uống rượu gì?”

Tôi nhìn anh, có chút khoa trương nói: “Vài năm không gặp anh càng ngày càng đẹp trai.” Thấy ánh mắt anh hơi hơi cong cong rồi tôi nói tiếp, “Đợi chút đã, em có bạn muốn đến, anh có để ý không?”

Trên mặt anh chẳng để lộ cảm xúc gì, hào hoa phong nhã nói: “Đương nhiên không ngại.”

Trước khi Trần Ứng Giai đến tôi hỏi anh vài câu, cơ bản là tôi hỏi gì anh đáp nấy, tùy ý hàn huyên, Trần Ứng Giai mang theo tiếng cười chạy đến trước mặt chúng tôi: “Xin lỗi xin lỗi, kẹt xe kẹt xe.” Sau đó cậu ta cười tùm tùm nhìn Mạc Kiệt, “Mạc Kiệt! Lâu rồi không gặp, em đến cộ anh bữa cơm, chắc anh không ngại đâu ha.”

*

Mạc Kiệt nhìn cậu ta một lát, tôi còn đang hoài nghi có phải anh đang suy nghĩ xem đây là ai hay không thì thấy anh gật gật đầu: “Muốn ăn gì thì tự mình gọi đi, uống rượu gì?”

Bọn tôi gọi một thùng Tuyết tân*, ban đầu là tôi và Trần Ứng Giai thay nhau hỏi chuyện Mạc Kiệt, hỏi đông hỏi tây, hỏi xong tôi và Trần Ứng Giai liền bắt đầu thảo luận nêu quan điểm.

Bữa này ăn đến bốn giờ, cuối bữa ăn thì toàn là tôi và Trần Ứng Giai tranh luận đến mức nước miếng bay ngang không ngớt, tôi uống nhiều rượu thì đành tạm nghỉ đi WC giải quyết vấn đề cá nhân, lúc trở về thì phát hiện không khí giữa hai người có chút quỷ dị.

Tôi vừa ngồi xuống, Mạc Kiệt liền nhìn về phía tôi: “Ăn xong chưa, đi tính tiền được chưa?”

Tôi ngây ngốc gật đầu, liền thấy anh đứng dậy đi tính tiền.

Tôi quay đầu nhìn Trần Ứng Giai, Trần Ứng Giai nhìn tôi thì đột nhiên cười: “Có người như vậy sao, được người ta ăn cơm mà còn bỏ rơi người ta mấy giờ liền.”

Tôi cảm thấy chính mình thật sự oan uổng, cậu ta dựa vào cái gì mà năm mươi bước dấm cười một trăm bước, cho nên lập tức phản thanh chất vấn cậu ta: “Chẳng lẽ mày không sai sao, tao tự nói một mình chắc?”

Cậu ta chớp chớp mắt, hết sức vô tội: “Rồi rồi, tao sai, tao đi bồi lễ nhận tội người ta, mày có đi hay không?”

Buổi tối lúc trở lại phòng thuê, Trần Ứng Giai ngồi ngay ngắn trên giường nhìn tôi một hồi lâu, như là nhìn tôi đến độ nở hoa ấy, tôi có chút ngứa tay, vô cùng muốn đánh cậu ta.

Lại đột nhiên nghe cậu ta nói: “Tiêu, mày thâm quỹ* à?”

*Nguyên văn: - chỉ những người không nhận ra mình là người đồng tính hoặc không chịu thừa nhận mình là đồng tính.

Tôi thiếu điều sắc nước miếng nơi cổ họng: “Mày nói cái quỹ gì thế?”

Cậu ta nói: “Mạc Kiệt thích mày, người có mắt đều nhìn ra.”

Tôi nghi ngờ: “Anh ấy thích tao thì có gì tao lại là thâm quỹ?” Tôi nói, “Tao nào có thể ngăn người khác thích tao được?”

Cậu ta cười ha ha: “Thái độ thế này mà mày còn nói mày không thâm quỹ.”

Tôi trợn trắng mắt nhìn cậu ta.

Cậu ta nói: “Lúc học đại học tao cảm thấy quan hệ giữa bọn mày thật sự quá tốt.” Cậu ta còn thò tay ra so đo, “Như hình với bóng.”

Tôi nhú mày, tự ngẫm lại, nào có đâu, chỉ là tại tôi thật sự rất lười, rất nhiều chuyện bắt Mạc Kiệt làm giùm tôi.

Trần Ứng Giai đột nhiên lại hứng trí bùng bùng: “Nói như vậy tức là mày đã sớm biết anh ta thích mày?”

Tôi ghét bỏ cậu ta: “Lòng hiếu kỳ lớn ghê ha?”

Cậu ta nói: “Đến đây mau, tán gẫu, đêm khuya là thời khắc tâm sự.”

Tôi nhìn cậu ta: “Cảm giác rất kỳ quái.”

Cậu ta hưng trí bùng bùng gật đầu với tôi tỏ vẻ tiếp tục tiếp tục đi.

Tôi lại nhìn: “Anh ta có cảm giác đó khiến tao kinh hãi vô cùng.”

Trần Ứng Giai hỏi: “Không phải ghê tởm à?”

Tôi nói: “Kinh hãi.”

Trần Ứng Giai nói: “Kinh hãi cái gì, sợ mình chạy đến sút cho anh ấy một cước à?”

Tôi nói: “Mày có thể bỏ ngay cái kiểu chỉ sợ thiên hạ không loạn không.”

Cậu ta cười tùm tùm chớp mắt.

Tôi kể cho cậu ta nghe về buổi tối hôm tốt nghiệp, không phải lớp chúng ta có tụ họp sao, tao uống say bị ảnh khiêng đi khách sạn.

Trần Ứng Giai vô cùng tiện phát ra một chuỗi âm thanh dài.

Tôi nói mày bệnh thần kinh à.

Cậu ta chép miệng nói sau đó thì sao sau đó thì sao.

Tôi nói buổi tối tao định bò xuống giường đi WC thì lại thấy anh ấy vô cùng tỉnh táo ngồi trên sô pha, hơn nữa anh ấy còn nghĩa chính ngôn từ lên án tao biết anh ấy thích tao, biết ngay từ đầu.

Trần Ứng Giai nói: “Sau đó thì sao, mày đáp lại thế nào?”

Tôi nhìn Trần Ứng Giai, nói cho cậu ta: “Lúc ấy tao nói ”Thế thì sao, em biết anh thích em thì sao“.”

Trần Ứng Giai nhú nhú mày: “Lời này rất đau đó.”

Tôi nói: “Nhưng đó xác thật là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng tao. Tao biết anh ấy thích tao thì sao, tao không biết vì sao anh ấy thích tao, cũng không biết anh ấy thích tao ở điểm nào.”

Trần Ứng Giai chớp mắt, cúi đầu cười khê: “Tiêu, tao biết mày kinh hãi cái gì rồi.” Sau đó cậu ta lại cười, “Mày đúng thật là thâm quỹ.”

Tôi nhú mày nhìn cậu ta.

Trần Ứng Giai cười cười: “Có phải mày kinh hãi vì anh ấy thích mày không?”

Tôi gật đầu.

Cậu ta nói tiếp: “Mày xem anh ấy thích mày như vậy, thích mày như vậy, mày ngẫm xem là dựa vào cái gì a, chúng ta có cái gì đáng để một người thích mình đến nhường đó sao?”

Tôi nhìn Trần Ứng Giai chăm chú, sau đó cho ra đáp án: “Không có.” Tôi nói, “Tao chẳng có gì đáng để người khác thích tao đến mức đó cả.”

Trần Ứng Giai nhìn tôi: “Mày có đặc biệt không tự tin vào mình không đấy?”

Tôi nói: “Tao cảm thấy anh ấy không nên thích tao.” Sau đó lại nói, “Tao tự tin vào mình lắm, tao cảm giác bản thân có thể nhận vận thiên sung ái.”

Trần Ứng Giai cười ha ha.

Tôi nói: “Tao đặc biệt không tự tin với thời gian.”

Trần Ứng Giai hỏi: “Nói thế nào?”

Tôi nghĩ bụng rồi nêu cho cậu ta một ví dụ: “Ví dụ như ba mẹ tao hoặc ba mẹ mày, hay cứ chọn bữa một cặp cha mẹ nào đó trên thế giới này đi, đều cưới nhau vì thích, sau đó thì sao, chỉ vài năm sau là cảm tình thừa ban đầu sẽ bị bào mòn, bắt đầu khắc khẩu lớn tiếng cãi vã, lúc đó tao nghĩ, bọn họ một khi đã tức giận bất bình đến vậy sao lúc ban đầu còn muốn đến với nhau.”

Trần Ứng Giai nói: “Mày rất bi quan.”

Tôi nói: “Tính tình bọn họ khi tốt khi xấu, thế nhưng lại chẳng bao giờ ngừng bực tức oán giận khắc khẩu, lúc nào đó tao sẽ khuyên họ nếu sống cùng nhau gian nan như thế, không bằng ly hôn đi, thế nhưng họ lại không như vậy, vẫn cứ oán hận nhưng lại vẫn cứ dựa dẫm vào nhau.” Tôi nằm trên giường, “Lúc đó tao lại nghĩ, bọn họ nhất định có cảm tình, thế nhưng có cảm tình sao lại biến thành như vậy?”

Trần Ứng Giai tiếp nhận lời tôi nói: “Thời gian.” Cậu ta nói, “Bởi vì thời gian.”

Tôi cảm thấy buồn cười, “Nếu có một người thích mày lúc này, thế thì sau đó, sau này thì sao?” Tôi nói, “Rất cuộc thì thích bất quá cũng chỉ là một từ ngữ nháy mắt mà thôi.”

Trần Ứng Giai nói: “Quan Dịch Tiêu mày thâm quỹ.”

Tôi nói mẹ mày tao mà thâm quỹ thì người đầu tiên tao tìm sẽ là mày.

Cậu ta nói tiếp: “Mày kinh hãi không phải bởi vì mày biết anh ấy thích mày mà là kinh hãi không biết anh ấy có thể thích mày được bao lâu.” Cậu ta cười cười, “Có khả năng mày không phải không thích anh ấy mà có lẽ là mày sợ bản thân sẽ thích anh ấy.”

11. Chương 11: Từ Máu Chốt Thứ Mười Một - Lý Do

Về phần đề nghị của Trần Ứng Giai dành cho tôi tựa hồ như chính là thái độ của cậu ta đối với cuộc đời vậy.

Cậu ta nói *Tiêu hã sống cho hiện tại đi.*

Chớ lãng phí thời gian a.

Sợ hãi rụt rè sợ đông sợ tây, sống mỗi ngày đều như thể bước đi trên một lớp băng mỏng là vì cái gì chứ.

Lúc nào muốn yêu thì hãy cứ quyết đoán yêu đi, không yêu được thì đừng vương vẩn đông tây, không có cái gọi là *cùng lắm thì.*

Lần đó tôi trên đường đi xem mắt bị cuộc điện thoại của Mạc Kiệt đánh bại, bị một câu nói của anh khiến cho á khẩu không sao đáp lại được, cuối cùng nhân lúc xế chiều, tôi tạm biệt nữ sĩ xem mắt, gọi cho mẹ một cú báo là có bạn đến tìm sau đó trực tiếp lái xe trở về phòng mình.

Lái xe về đến nơi thì đại khái mất bốn mươi phút.

Đỗ xong xe trèo lên lầu đã là chuyện sau một tiếng đồng hồ, tôi thấy Mạc Kiệt đứng ở cửa phòng tôi, lưng anh dựa vào cửa phòng, hơi hơi gù xuống, cái đầu buông xuống.

Tôi tiến đến liếc nhìn anh, lúc đi qua anh hơi nghiêng mình để tôi mở cửa cho tiện.

Sau khi mở cửa ra thì tôi tiến vào nhà, anh đứng ngoài cửa dừng lại một lát, tôi nhú mày nhìn anh: “Làm sao thế?”

Tôi nghe thấy anh nói: “Mỗi lần anh rời đi từ nhà em rồi trở về thì lại có cảm giác như mình biến thành khách không mời mà đến.”

Tôi lúi từ trong túi mình ra một miếng thuốc rồi châm lên: “Thế giờ anh muốn em mời anh vào nhà sao?” Tôi xoay người ngồi xuống ghế sofa, bất đắc dĩ: “Không vào thì đi đi, có gió, lạnh lắm.”

Anh mang theo vali đi vào, xoay người đóng chặt cửa rồi lại đứng bất động.

Tôi thật sự có chút không hiểu nổi anh, dưới một phương diện nào đó tôi cảm thấy anh có thể thần chấn sát thần phạt chấn sát phạt, vì mục tiêu mà không màng cách thức, nhưng ở một phương diện khác tôi lại cảm thấy anh nơm nớp lo sợ như thể chân trần đi trên dây thép.

Tôi vỗ vỗ vị trí cạnh mình trên sofa: “Đến đây, nói chuyện.”

Anh đi tới ngồi cạnh tôi, lưng hơi hơi gập khúc, mắt buông xuống, chẳng nói chẳng rằng.

Tôi chen chân vào nhẹ nhàng đập đập chân anh, hỏi: “Giận à?”

Tôi thấy anh dừng lại một lát, hơi mím môi, nhìn về phía tôi, lắc lắc đầu: “Anh sao lại có thể giận em?”

Có lúc tôi cảm thấy logic của anh kỳ quái đến độ tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi, cho nên tôi vô cùng tò mò nói: “Nếu như bây giờ em đuổi anh đi và kêu anh sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa...” Tôi nhìn anh, “Thế thì anh cũng không giận à?”

Anh vươn đầu lưỡi ra liếm môi dưới của mình, giống như đang khát nước, tôi đứng dậy đi lấy bình giữ ấm rót cho anh một cốc nước ấm.

Anh nhận lấy cúi đầu nói một tiếng cảm ơn, tay anh bao lấy cốc nước như thể đang sưởi ấm, qua một hồi tôi mới nghe thấy anh mở miệng nói: “Anh nghĩ....” Anh cúi đầu giống như đang tự hỏi, “Chắc anh sẽ hối hận.”

Tôi ngồi bên cạnh anh, hít một hơi thuốc, càng nghĩ càng cảm thấy đáng cười: “Logic của anh thật sự rất kỳ quái.”

Anh cúi đầu uống một ngụm nước, ngẩng đầu lên nhìn tôi, con mắt vẫn tối đen sâu thẳm như cũ: “Về

chuyện anh thích em, ngay từ khi bắt đầu đã chú định là bất bình đẳng.”

Tôi bị chính làn khói của mình hun nhòe đôi mắt, híp mắt lại một hồi, nâng tay cho anh một thủ thế xuống dưới: “Vì sao anh lại muốn đặt mình vào vị trí như vậy?” Tôi thật sự thấy kỳ quái, “Hay là anh hưởng thụ cái khoái cảm khi bị vây bởi trạng thái xấu, tự ngược?”

Anh giương mắt nhìn tôi, không nháy mắt lần nào: “Vì sao em không thể hiểu anh khi anh dùng cái cách thức hèn mọn này để cầu xin em có cảm tình với anh?”

Tôi phun điếu thuốc ra, không nhìn được cười: “Em không hiểu nổi loại tình cảm ấy.” Tôi có cảm giác buồn cười vô cùng, “Anh xem hai chúng ta đều là cá thể tồn tại độc lập, không hề có đạo lý nào vô cớ khiến cho một cá thể đối với một cá thể khác...” Tôi nghĩ nghĩ xem nên hình dung thế nào, “Khăng khăng một mực như thế?”

Anh nhìn tôi.

Tôi nói: “Nói cách khác, nếu không phải vì thỏa mãn nhu cầu kỳ quái nào đó tự anh sinh ra thì em thật sự không hiểu tại sao anh lại dùng cái cách này để thích em.” Suy nghĩ một lát rồi tôi tiến hành bổ sung, “Thích em như vậy.”

Anh nhìn tôi rất lâu, lâu đến độ tôi cũng bắt đầu hoài nghi có phải anh cũng đang nghĩ xem anh thích tôi vì cái gì không, có phải cái chữ thích ấy vì suốt một thời gian dài cầu mà không được nên đã biến thành chấp niệm rồi hay không.

Tôi hỏi anh: “Thế thì em có thể hỏi anh một chút, anh phát hiện anh thích em từ bao giờ?”

Anh nhìn tôi, vô cùng chăm chú nhìn tôi, tôi đoán đại khái là do thời gian đã trôi đi lâu quá nên anh đã quên mất thừa bắt đầu từ đâu rồi.

Tôi suy luận từ phán đoán bình thường: “Có phải từ trong một nháy mắt?” Tôi nói, “Anh phát hiện anh thích em?”

Dẫu đó có là loại nháy mắt nào, tôi ăn mì, quay đầu, cười to, thậm chí gãi chân, dù sao loại tình cảm ulla đến trong nháy mắt bao giờ cũng thiên kì bách quái.

Mạc Kiệt vẫn nhìn tôi mà chẳng nói gì, tôi đến là hoài nghi không biết có phải anh đã bị tôi hỏi đến choáng váng rồi hay không.

Tôi bỏ thuốc vào gạt tàn, thoải mái tựa vào sofa nhìn anh: “Lúc lên đại học Trần Ứng Giai đặc biệt giỏi kể chuyện, loạn thất bát tao, người trong xã đoàn mỗi tuần một năm đều ghé vào cùng nhau kể lể vài chuyện của mình, truyện của Trần Ứng Giai đặc biệt hay, có rất nhiều người thích nghe cậu ta kể.”

Mạc Kiệt nhú nhú mày, giống như không hiểu sao đột nhiên tôi lại nói đến chuyện này, bất quá anh thật sự rất...Hình dung thế nào ta? Khéo léo, đúng rồi, khéo léo.

Tuy rằng vẻ mặt anh lóe lên sự khó hiểu, thế nhưng cũng chẳng lên tiếng ngắt lời tôi.

Cho nên tôi tiếp tục nói tiếp.

Thực ra ngay cả anh có cắt ngang lời tôi thì tôi cũng chẳng có ý định dừng lại.

“Hồi năm hai, xã đoàn có rất nhiều học muối đến, rất nhiều học muối đặc biệt thích nghe cậu ta kể chuyện, mỗi ngày đều quần lấy cậu ta, nói truyện cậu ta kể hay hay quá, rất thích nghe, vì thế nên bọn họ liền cảm thấy một người có thể kể chuyện hay như thế thì con người chắc cũng phải hài hước thú vị lắm.”

Mạc Kiệt vô cùng kiên nhẫn, lắng lắng nghe tôi nói về những chuyện không hề liên quan gì đến cuộc trò chuyện trước đó của chúng tôi.

Tôi nói: “Các cô ấy thông qua những câu chuyện kể của cậu ta để hình tượng hóa Trần Ứng Giai, hơn nữa còn vì thế mà si mê.” Tôi cảm thấy buồn cười, “Nhớ rõ là hồi chúng ta học đại học ngày nào cũng có học muối tìm đến lớp ta đúng không?” Tôi nói, “Các cô ấy theo đuổi Trần Ứng Giai thật sự rất điên cuồng.”

Mạc Kiệt dừng lại một chút, vẫn không nhận được hỏi tôi: “Em muốn biểu đạt cái gì?”

Tôi nói: “Bọn họ thích chuyện kể của Trần Ứng Giai chứ không phải bản thân Trần Ứng Giai.”

Mạc Kiệt tựa hồ nghĩ nghĩ: “Em nói vậy là rất không có đạo lý.” Anh nói, “Kể chuyện cũng là bản thân của cậu ấy, con người của cậu ấy có bao gồm cả những câu chuyện cậu ấy kể.”

Tôi không nhận được cười: “Ha ha, Trần Ứng Giai sau này nói cho em một cách giải quyết đào hoa hết sức đơn giản.” Tôi nói, “Cậu ta đổi phong cách kể chuyện, từ hài hước khôi hài sang thâm trầm đen tối, các học muối đều nói các câu chuyện của cậu ta gần đây rất đáng sợ, nói cậu ta đừng làm vậy nữa.”

Mạc Kiệt hơi mím môi: “Các cô ấy đang đợi cậu ấy trở về con người mà họ quen.”

Tôi thò tay lấy cốc nước trong tay anh, cúi đầu uống một ngụm nước rồi gật đầu: “Nói cho cùng cái mà họ thích bất quá cũng chỉ là những câu chuyện chứ không phải người đã kể những câu chuyện đó.”

Mạc Kiệt liếc nhìn tôi rồi nhìn cốc nước trong tay tôi, vẫn khó hiểu như trước: “Em muốn biểu đạt cái gì với anh?”

Tôi cười: "Cho đến khi Trần Ứng Giai đến xã đoàn cũng đều kể chuyện có chút đen tối khủng bố, thì ra là sau đó các học muội càng nghĩa chính ngôn từ biểu lộ *anh đã thay đổi rồi*, sau đó quyết đoán bỏ đi." Tôi nói, "Trần Ứng Giai cảm thấy mình rất vô tội, rõ ràng cậu ta vẫn là cậu ta, chẳng lẽ không đúng hay sao, học muội chỉ thích chuyện kể của cậu ta thôi, không phải thích cậu ta."

Mạc Kiệt im lặng một hồi lâu, cuối cùng đại khái cảm thấy tôi cần nhẫn nại liên miên một mình thê thảm quá, bắt đầu suy luận: "Nếu muốn học muội tiếp tục thích mình thì có thể tiếp tục kể những câu chuyện họ thích."

Tôi đặt cốc nước xuống, sau đó nhìn anh cười nói: "Cho nên cứ phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thế có phải thích không đâu?"

Tôi thấy Mạc Kiệt ngậy ra một hồi, sau đó anh hình như thoáng cười một cái: "Logic của em rất kín đáo thế nhưng quan hệ nhân quả hình như lại sai rồi."

Tôi ngưng thần nghĩ xem mình muốn biểu đạt điều gì, không phát hiện có cái gì lớn cho nên tôi nhìn anh chờ đợi anh giải thích nghi hoặc cho tôi, anh nói: "Nếu em là người kể chuyện, mà anh lại là học muội, thế thì em kể chuyện gì anh cũng thích nghe."

Tôi im lặng một lát, ý tôi muốn nói hình như không phải ý này.

Lại nghe thấy anh nói tiếp: "Nếu em là học muội còn anh là người kể chuyện." Anh nói, "Từ một khắc đầu tiên anh nhất định sẽ không bỏ qua bất cứ phản ứng hay cảm xúc nào của em." Anh dừng lại một chút, "Cho nên căn bản không tồn tại cái gọi là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, là anh vui vẻ chịu đựng."

Lời giải thích này dứt khoát đánh bại tôi, tôi ngậy người một hồi lâu, tôi cảm thấy lời nói của tôi có quá nhiều lỗ hổng lớn khiến cho anh có thể chui vào bất cứ lỗ hổng nào.

Tôi liếc anh vài cái: "Thôi, chuyện này tạm thời không nói nữa." Tôi nói, "Nếu em là người kể chuyện, anh là người nghe chuyện, anh thích em là bởi vì các câu chuyện, điều đó chỉ diễn ra trong nháy mắt thôi, đúng không?"

Anh gật đầu: "Hắn là thế."

Tôi nói: "Anh tự hình tượng hóa em trong đầu mình, sau đó thích phải chính cái hình tượng mà mình tưởng tượng ra, đến khi cái hình tượng ấy bị em phá vỡ, nháy mắt anh thích em sẽ biến mất ngay lập tức, có đúng hay không?"

Mạc Kiệt nhìn tôi hồi lâu, tôi tưởng có khả năng anh không hiểu tôi đang biểu đạt cái gì, thật ra tôi cũng hiểu phương thức biểu đạt của mình hình như tồn tại vấn đề rất lớn.

Hai chúng tôi im lặng nhìn nhau một hồi, hiện tại tôi cho rằng tôi hoặc là đã nói cho anh hiểu hoặc là đã

thuyết phục được anh rồi.

Về phần tôi đến cùng là muốn gì ở anh, chính tôi cũng không rõ, tôi cũng không biết rốt cuộc là mình muốn kết quả sẽ như thế nào.

Tôi đoán Mạc Kiệt hẳn đã chịu đủ loại phương thức úp úp mở mở này rồi, hai tay anh nắm chặt vào nhau, trực tiếp xốc sương mù lên, “Em muốn biểu đạt điều gì?”, anh nói, “Ý bảo người anh thích căn bản không phải là con người em?” Anh nhìn tôi, “Hay là anh chỉ thích em trong một nháy mắt, thế nhưng cái từ nháy mắt này căn bản không thể dài lâu được.”

Tôi nghĩ bụng, *ừa, kháis quát rất hoàn hảo, 100 điểm.*

Tôi đợi anh cho mình đáp án.

Đợi một lát, tôi nghe thấy anh nói rằng: “Đại kháis là trong một nháy mắt nào đó, em khiến cho anh cảm thấy chờ mong vào cuộc sống.”

Tôi hỏi: “Nháy mắt nào?” Cái từ nháy mắt này, bao giờ cũng rất nhỏ bé.

Mạc Kiệt tựa như đang suy nghĩ, anh quay đầu nhìn về phía tôi, vẻ mặt nghiêm túc đến quá phận: “Mỗi một nháy mắt.” Anh nói, “Sự tồn tại của em trên thế giới này chính là thứ khiến anh chờ mong vào cuộc sống.”

Câu giải thích này khiến tôi có chút xấu hổ, nào có giống giải thích, nghĩ cho kỹ thì cố tình lại là một lời úp mở, tôi vẫn không hiểu được loại cảm xúc này, đơn giản là trực tiếp mở miệng hỏi: “Vì sao anh lại nhận định em như thế?”

Mạc Kiệt nói: “Đại kháis là do tính cách, anh vừa thấy em đã cảm thấy em là tốt nhất.”

Tôi cười: “Thế nếu sau này anh có cơ hội gặp người tốt hơn thì sao?”

Tôi thấy anh nhếch khóe miệng lên thành một nụ cười nhỏ bé: “Nếu anh đã cảm giác em là tốt nhất thì anh sẽ không thấy được ai tốt hơn đâu.”

12. Chương 12: Từ Máu Chốt Thứ Mười Hai - Người Yêu Và Được Yêu

Buổi tối hôm đó tôi làm tình cùng anh, hoàn toàn là do hưng trí mà ra, khiến tôi muốn hôn anh.

Tôi ở trong thân thể anh, tay xoa nắn ngực anh, loại cảm giác này đột nhiên khiến tôi yêu thích không buông tay, tôi để hai cái đùi anh quấn lấy eo mình, liếm liếm vành tai anh.

Tôi thấy anh mím môi, lồng ngực kịch liệt đập phồng, mặt mũi ửng đỏ, tôi ghé vào bên tai anh nhỏ giọng nói: “Anh kêu ra đi, em muốn nghe.”

Đôi mắt anh khép hờ lướt mắt nhìn mặt tôi một vòng, sau đó tôi nghe thấy một tiếng rên rỉ nhỏ bé khàn đặc, tôi cảm thấy rất thú vị, hai tay vừa xoa vừa ấn đùi anh, động tác dưới háng tăng lên, quan sát biểu tình của anh dần dần trở nên chết lặng.

Tôi thấy anh nhú nhú mi, tôi chạm vào chỗ nào đó khiến anh chợt mở to hai mắt, há miệng liều mạng hô hấp mấy ngụm, đột nhiên nâng tay ôm lấy tôi, giọng anh như thể động vật nhỏ đang thoi thóp nước nỡ mở miệng nói bên tai tôi: “Chậm, chậm một chút.” Anh nói, “Xin em.”

Tôi dừng động tác của mình lại, thò tay xuống chỗ thắt lưng của anh tìm kiếm, hai tay bắt lấy hông anh, xoa bóp một lát, buồn cười: “Chịu không nổi?”

Đầu anh gục trên hõm vai tôi, hô hấp phả vào sau gáy tôi, một hồi lâu như thể đã miễn cưỡng kiềm chế được mình mới khàn giọng khẽ cười: “Có khả năng là thân thể anh muốn kéo dài khoái cảm cho nên mới không chịu đại não khống chế buột miệng nói ra như vậy.”

Anh nói chuyện như vậy trên giường, thật đúng là....

Phong tình khó hiểu.

Cho nên tôi thò tay lột hai cái tay đang vắt qua lưng tôi của anh xuống, hai tay tách đùi của anh sang hai bên, nghe thấy anh há miệng hừ nhẹ, một bàn tay hình như còn muốn ngăn tôi lại, đại khái do bị tôi hung hăng cắm vào khiến cho không còn khí lực, nâng lên được nửa thì lại rũ xuống.

Tôi đẩy hai đùi anh ra, cúi đầu ra vẻ không quan tâm bắt đầu hung hăng đâm rút.

Thấy dương vật anh đứng thẳng, trên đỉnh rỉ cả nước, tay anh thò xuống tựa hồ muốn chạm vào mình, tôi cơ hồ không cần tự hỏi cũng thò tay cản lại, kéo tay anh bắt anh tự giữ lấy đùi mình: “Tự anh nâng, đừng để rơi.”

Tôi nghe thấy anh rên lên, tóc anh sũng nước dính vào trên trán, che mất phân nửa khuôn mặt, hình như đang muốn trốn tránh cái gì nên mặt anh hướng vào gối đầu chứ không ngẩng lên.

Một tay anh nâng đùi mình lên, ngay cả tay cũng run rẩy không ngừng, tôi nâng một cái đùi khác của anh lên, chỉ lo hung hăng đâm vào trong.

Thấy mặt anh như thể sắp vùi vào gối đầu hoàn toàn, tôi thò tay chạm vào cái nơi đáng thương hề hề không có ai trù mến của anh, liền cảm thấy thân thể anh run mạnh một cái, cái tay đang nâng đầu mình chịu không được trực tiếp buông ra, anh nâng tay kéo gối đầu che đi non nửa khuôn mặt mình.

Tôi nghe thấy anh dùng cái giọng nức nở mỏng manh lên án tôi: “Trên một phương diện nào đó...” Anh dừng lại một hồi lâu, hô hấp bình hoãn nhưng vẫn kín đáo mang theo tiếng rên rỉ đứt quãng, “Em trên giường thật sự rất xấu.”

Tôi đẩy đầu anh sang hai bên để áp xuống, động tác nơi nửa người dưới tăng lên, thấy anh liều mạng vùi mặt vào gối, tôi cảm thấy vô cùng buồn cười, trên giường anh có một ít hành động nho nhỏ khả ái vô cùng.

Tôi liếm một vòng bên gáy anh, hỏi: “Anh không thích thế à?”

Anh lại run run, ngay cả đầu dưới tay tôi cũng run, tôi làm chậm lại, cứ chọc chọc lổ vào, tóc anh ướt hết cả, thân thể như thể chỉ muốn lật lại để vùi mặt mình vào trong gối đầu.

Tôi rút tay mình qua, đơn giản trực tiếp khiến anh trở người, nghe thấy anh kêu lên một tiếng ngán ngửi, hai tay tôi vạch kẻ móng anh ra rồi lại đẩy mình tiến vào.

Lưng anh lại không khống chế nổi run rẩy, tôi áp người lên trên ấn xuống một nụ hôn, đến gần bên tai anh liếm một chút, hỏi anh: “Cảm thấy thế nào?”

Giọng anh đứt quãng truyền ra từ gối đầu: “Anh cảm thấy....Em bắt nạt anh.” Anh khàn giọng nói như vậy, tôi có chút muốn cười, lại nghe thấy anh nói tiếp, “Cơ thể anh ghen khó chịu lắm, thế nhưng đại nào lại bởi vì em mà thúc giục cơ thể anh càng hưng phấn hơn.” Anh nói, “Anh hoàn toàn không thể khống chế nổi bản thân mình.”

Anh thật là...

Tôi gấp đầu anh lại nhẹ nhàng cắn một chút, buồn cười: “Có lẽ lúc này anh chỉ cần rên rỉ hai tiếng, sau đó nói rất thoải mái thì đã là đáp án tiêu chuẩn rồi,

Anh rên lên, sau tai đỏ hết cả.

Tôi đối mặt với ót anh nói: “Em muốn hôn anh.”

Liền thân anh vô cùng cố gắng nâng đầu mình lên khỏi gối đầu, rất cố sức muốn xoay người trở lại, tôi hơi rút khỏi cơ thể anh, có ý muốn giúp anh có tư thế thoải mái hơn một chút.

Mặt anh rất hồng, biểu tình trên mặt khiến người ta cảm thấy anh khó có thể chịu đựng, thế nhưng anh vẫn thuận lợi xoay người, anh nâng đôi mắt đỏ ửng lên lẳng lặng nhìn tôi.

Tôi cúi đầu hôn xuống.

Tối hôm đó tôi bắn vào bên trong, sau khi làm xong hai chúng tôi lẳng lặng nằm trên giường, hình như anh mệt lắm, ôm tôi hít thở rất nhẹ.

Tôi vỗ vỗ cánh tay anh: “Anh không đi tắm rửa à?”

Anh dừng một chút, giọng rất khàn, lên án tôi nhẹ bằng: “Trên giường em thật sự rất xấu.”

Tôi cảm thấy rất đáng cười: “Đúng không?” Tôi nói, “Trái lại anh trên giường thật sự có chút khả ái.”

Anh dừng lại một chút, nói sang chuyện khác: “Anh nghỉ một chút rồi đi tắm rửa.” Anh nhỏ giọng, “Hiện tại anh ngay cả một ngón tay cũng nâng không nổi.”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh: “Anh không cảm thấy không công bằng sao?”

Anh chớp mắt, không nói chuyện.

Tôi phân tích cho anh nghe: “Anh bởi vì thích một người dẫn đến một lúc nào đó người ấy sẽ đến nói cũng thích anh.” Tôi nói, “Anh có thấy công bằng không?”

Hồ hấp của anh tưởng chừng như dừng lại, một lát sau anh mới buông mắt xuống nở nụ cười: “Em nói như vậy....”, Anh nói, “Sẽ khiến anh cảm thấy em đang nói cho anh biết rằng sâu thẳm trong nội tâm em cũng thích anh đấy.”

Năng lực lý giải của anh khiến tôi cảm thấy ưu thương, số lần chúng tôi lên giường tuy rằng không nhiều nhưng hẳn là đã được mấy lần, chẳng lẽ tôi lại xem hành vi này là vì thỏa mãn nhu cầu của người khác mà uổng phí nhu cầu của mình hay sao?

Nghe anh nói: “Nếu em có thể đáp lại tình cảm của anh thì sẽ chỉ có vui vẻ.” Anh nói, “Không có không công bằng.”

Tôi giải thích ý tôi cho anh nghe: “Là như vậy, anh thích một người dẫn đến người đó thích anh, nếu như tiền đề biến mất, anh không thích người đó nữa thì người ấy cũng không chắc chắn phải thích anh nữa.” Tôi nhìn anh, “Nghĩ như vậy, còn chưa cảm thấy không công bằng sao?” Tôi nói, “Quan hệ giữa hai người hoàn toàn dựa vào một mình anh.”

Anh nghĩ nghĩ, hình như cảm thấy rất kỳ quái, “Vì sao lại cảm thấy không công bằng, chẳng lẽ không nên biết ơn sao?”

Tôi ngờ rằng anh không thể hiểu nổi một vài vấn đề của tôi, tựa như tôi không thể hiểu nổi rất nhiều cảm xúc của anh.

Tôi giải thích cho anh nghe: “Trong một đoạn tình cảm mà chỉ có một mình anh cố gắng mà người còn lại cứ bị động tiếp thu sự cố gắng của anh, như vậy mà anh cũng không cảm thấy không công bằng sao?”

Anh nhìn tôi, không nói gì, tôi nghĩ anh vẫn không hiểu ý tôi muốn nói.

Tôi nghĩ nghĩ: “Có tối em cùng Trần Ứng Giai ngồi trong phòng xem Brokeback Mountain.” Tôi nói, “Sau khi xem xong cậu ta nói *Del Mar thâm tình quá*.”

Mạc Kiệt ừ một tiếng.

Anh nhất định rất phiền khi tôi lại nhắc đến Trần Ứng Giai, haha. Tôi kéo anh lại, thò tay chậm chậm di động trên da thịt trần trụi của anh, “Jack là người đồng tính, không có Del Mar anh ta sẽ đến với một người đàn ông khác, thế nhưng Del Mar không phải, Del Mar không yêu đàn ông không yêu đàn bà, anh ta chỉ yêu Jack.”

Mạc Kiệt bị tôi kéo vào trong lòng thì hô hấp đều nhẹ hơn một tí, một lát sau anh mới mở miệng nói: “Thì làm sao?” Trong giọng anh mang theo ý cười, “Bởi vì là gay nên chân tâm của anh ta bị chiết khấu bớt à?”

Tôi nghĩ là tôi chạm phải dây thần kinh nào của anh rồi, cảm thấy buồn cười: “Nếu không có Jack, chắc là Del Mar sẽ cùng một người phụ nữ chung sống an an ổn ổn, sinh con trai nuôi con gái, sau đó chết già.” Tôi nghĩ nghĩ, “Anh ta có khả năng vẫn gặp được tình yêu, thế nhưng...”

Mạc Kiệt quay đầu nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi cố gắng tổ chức lại từ ngữ, về tình cảm giữa hai người, người chủ động và người bị động, phân ra yêu và bị yêu.

Sau đó tôi thấy Mạc Kiệt mím môi dưới cười: “Vì sao nhất định phải phân biệt tình cảm như thế?” Anh nói, “Nói cho cùng thì kết quả bất quá cũng là hai người yêu nhau mà thôi.”

Tay tôi gãi gãi lưng cho anh, giọng nói của anh đột nhiên im bất, sau đó tôi thấy anh nâng một tay lên ngăn động tác của tôi lại, anh nói tiếp: “Lúc anh đọc sách đạo sự đều giảng chủ luận cho bọn anh nghe, nó nói mục đích bao giờ cũng chứng minh thủ đoạn là chính xác.” Anh kéo tay tôi ra trước mặt mình thưởng thức một trận, “Rất nhiều chuyện thực ra đều dẫn đến một kết quả, dẫu quá trình có thể nào thì kết quả cũng là hai người đến với nhau, thế thì còn rối rắm gì nữa.

Tôi thất thần.

Anh nói rất đúng, rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, người yêu cũng là yêu, người được yêu cũng là yêu, kết quả không phải đều là như nhau hay sao?

Anh nói làm tôi shock, anh rất lợi hại.

Gặp quý, tôi cảm giác như mình hoàn toàn là tự nhiên dong nhân* trước mặt anh.

**người tâm thường thì thích khuấy động mọi thứ lên và tự làm khó mình.*

Tay tôi xoa xoa ngực anh mấy cái, anh thò tay muốn bắt lấy tay tôi, tôi bắt lấy đầu vú anh, nghe anh hừ một tiếng rồi mới thu tay trở về, dán vào lỗ tai anh nói: “Em vào phòng tắm giúp anh tắm rửa nhé?”

13. Chương 13: Từ Máu Chốt Thứ Mười Ba - Come Out

Tôi và Mạc Kiệt liên cứ bảo trì mối quan hệ đó trong vài năm, con của Trần Ứng Giai đã ba tuổi, da thịt ứ nu ứ nắn mặt mũi tươi cười gọi tôi là *chú ơi chú*, sau khi Trần Ứng Giai kết hôn thì thời gian cậu ta có thể gặp mặt trò chuyện với tôi chỉ đếm được trên đầu ngón tay, trọng tâm cuộc sống của cậu ta đều đặt ở gia đình.

Tôi nghĩ rằng ai kết hôn xong cũng đều như vậy nhỉ?

Công việc của Mạc Kiệt tương đối bận rộn, một tháng đại khái chỉ gặp nhau được có mấy ngày, tôi trái lại chẳng để tâm mấy, đều là hai người đàn ông, dính nhau quá làm gì.

Đôi khi còn có thể chơi chút điện thoại play tình thú.

Tình ái giữa tôi và anh đều hài hòa, ngồi ngốc một chỗ cũng cảm thấy rất thoải mái.

Bất quá trong nhà từ khi tôi bước vào tuổi ba mươi là bắt đầu loạn, bà vội muốn chết không nói ngay cả ba mẹ tôi cũng sốt ruột, bọn họ ấn đầu tôi bắt tôi xuất hiện trên bàn cơm của đủ loại hình thức xem mắt.

Nửa tháng gần đây tôi chịu lệnh cưỡng chế cho dù có nhiều việc làm thế nào cũng phải trở về dùng bữa cơm tối với họ xong mới được trở về phòng.

Tôi cứ duy trì nửa tháng như vậy cho đến một hôm tôi về nhà thấy Mạc Kiệt ngồi trên sofa, ôm máy tình hình như đang làm việc.

Anh nói gần đây anh bề bộn nhiều việc lắm, tôi còn nói trong điện thoại tỏ vẻ nếu anh bận quá thì không

cần chạy đi chạy lại đâu, tôi cũng không đến tìm anh.

Tôi đoán là anh khẳng định cảm giác rằng tôi qua loa tặc trách anh, số lần tôi đi tìm anh xác thật không nhiều, chung quy là do quan hệ nhân mạch của tôi tốt, ba ngày hai đầu lấy cớ vào trong đó nói thật là không hay.

Hơn nữa gần đây ngày nào tôi cũng bị lôi lên bàn cơm xem mắt, muốn chạy cũng không thoát.

Khả năng rằng anh thật sự bận rộn, tôi vào cửa thì anh chỉ kịp liếc mắt nhìn tôi một cái, ngay cả chào một tiếng cũng chưa nói đã bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Tôi chuẩn bị vào phòng tắm tắm rửa, sau đó phát triển cuộc sống hài hòa một chút.

Tắm rửa xong thì anh đã nói chuyện điện thoại xong, máy tính cũng cất đi, đang ngồi trên sofa xem TV.

Tôi lau mái tóc ướt sũng của mình đi về phía anh: “Đến từ lúc nào?”

Anh liếc nhìn tôi: “Bảy giờ hơn.”

Nga, tôi ngồi bên cạnh anh, anh thò tay nhận lấy khăn mặt của tôi, bắt đầu lau tóc cho tôi, tôi hỏi anh: “Bao giờ đi?”

Anh đón: “Ngày mai là phải về, gần đây bận lắm.”

Tôi ừ một tiếng, thế nên tôi mới bảo anh không tắt yếu phải chạy đến chạy đi mà, đôi tay anh xoa loạn trên đầu tôi, hô hấp cách tôi rất gần.

Tôi nghĩ bụng....

Gần đây có phải lâu lắm rồi tôi không phát tiết hay không?

Thò tay kéo khăn mặt trên đầu mình xuống, tôi hỏi anh: “Anh ăn cơm chưa?”

Anh thu tay, trầm giọng nói: “Anh xem rồi, trong tủ lạnh chẳng có cái gì cả.”

Ha ha, tôi thấy buồn cười quá, mỗi lần anh trở về bên trong tủ lạnh của tôi đều không có gì, sau đó anh sẽ đi siêu thị mua đồ ăn bù lại, tôi đứng lên đi về phía tủ lạnh: “Chắc là còn chút mì, đúng không?”

Anh đứng lên theo tôi: “Anh nấu.”

Tôi dừng lại trước tủ lạnh, xoay người thấy anh đi phía sau tôi, thò tay sờ soạng mặt anh một hồi: “Được, ngày mai anh mời cưng đi ăn ngon.”

Con mắt của anh nặng nề nhìn tôi một lát, cười ra một tiếng: “Được.”

Buổi tối tôi đùa nghịch với anh trên giường một hồi lâu, tôi đoán là tôi đúng thật là lâu rồi chưa phát tiết, cho nên làm có chút thô bạo.

Anh ôm lấy tôi tựa vào hõm vai tôi, một lát sau hô hấp cấp bách như thể không thể thở nổi, rồi anh lại ngừng lại hoàn toàn không hô hấp nữa.

Tôi nắm lấy eo anh khiến anh quay người lại, một bàn tay của anh vẫn giữ chặt gối đầu, một tay an ủi dưới thân mình, tôi lờ eo anh có ý muốn anh quỳ gối trên giường.

Từ trên lưng đến trên đùi anh đều có một tầng mồ hôi mỏng, tôi dùng lực nắm chặt lấy eo anh, thấy đầu anh ngẩng đầu lên từ trong gối đầu, trên nửa khuôn mặt phủ đầy mồ hôi, giọng anh khàn khàn: “Anh quỳ không được...” Anh nhẹ giọng, “Đừng bắt nạt anh, Quan Dịch Tiêu.”

Tôi cảm thấy buồn cười, nhìn từ một góc độ nào đó, anh trên giường thật sự rất đáng yêu.

Tôi áp người mình lên, hôn sườn mặt anh một cái, hạ thân chậm rãi đưa, ý đồ muốn anh chơi trò mới: “Vậy anh lên trên, tự anh ngồi có được không nào?”

Anh lắc đầu: “Anh muốn bắn....” Anh khàn giọng nói, “Em chạm vào bên dưới anh có được không?”

Tôi cúi đầu hôn khoe môi anh, hai tay xấu xa nhẹ nhàng niết niết hai điểm trong ngực anh, hướng dẫn từng bước một: “Anh ngồi lên trên có được không anh?”

Đầu gối anh run rẩy một hồi, vô ý thức giãy dụa: “Anh rất khó chịu...” Anh nói, “Muốn bắn.”

Tôi thò tay ôm lấy mặt anh, cúi đầu liếm môi anh một hồi lâu, đầu lưỡi thò vào, hàm hồ hỏi anh: “Được không nào?”

Tôi nhanh chóng lui ra phía sau, khàn giọng chỉ đạo anh: “Chậm một chút, đúng rồi, chậm một chút.”

Cho đến khi cả người anh đều ngồi dậy, tôi chống lấy thân mình, cảm giác như tất cả phía dưới đều chìm trong dũng đạo của anh.

Hai tay anh chống hai bên người tôi, tựa hồ như cố gắng không để mình ngồi xuống hoàn toàn, anh lắc lắc đầu, nói cho tôi biết cảm nhận: “Khó chịu lắm.”

Tôi thấy buồn cười, thò tay xoa nhẹ ngực anh: “Thả lỏng chút.” Tôi niết dưới đầu vú anh, “Em bị anh cắn đau nè.”

Nói xong có chút nhịn không được nâng khóe đỉnh lên trên một cái, tay anh mềm oặt, *a* một tiếng rồi trực tiếp ngồi xuống.

Nháy mắt đó tôi cảm giác như thể nửa người dưới của mình đều bị anh nuốt vào.

Một loại cảm giác rất khó hình dung.

Anh nghiêng đầu, như là muốn nhìn tôi, tôi lại gần hôn hôn khoe môi anh, tay xê dịch nắm lấy bên dưới của anh, thứ của anh cứng rắn nóng rực, tôi mới chạm đến, nó đã bắt đầu rỉ nước khiến cho toàn bộ cơ thể anh đều run lên.

Sau đó anh mạnh mẽ xoay đầu, tôi thấy được gương mặt ửng hồng và đôi mắt phấp phấp của anh.

Tôi kéo anh lại hôn.

Đợi hai người đều dọn dẹp xong, tôi lên giường tắt đèn chuẩn bị cùng anh trò chuyện, thế mà mới vừa định nói, nghiêng đầu nhờ ánh sáng mờ ảo đã thấy người nọ nhắm tịt mắt, hô hấp rất trầm.

Đã mệt đến độ vừa chạm vào giường là ngủ.

Tôi nghĩ bụng không biết mình có quá mức không sẵn sóc hay không.

Vốn đang định mai sẽ làm cho anh một bữa cơm bồi thường lại, nào ngờ sáng hôm sau tôi bị cuộc điện thoại của mẹ trực tiếp gọi tỉnh, mơ mơ màng màng nhận điện thoại, mẹ tôi bèn tỏ vẻ đối tượng xem mắt mấy ngày hôm trước muốn hẹn đi uống trà hay xem phim gì đó.

Tôi còn chưa kịp từ chối, mẹ tôi đã giục tôi nhanh lên, không thì mẹ sẽ đến nhà lôi tôi đi.

Tôi cúp điện thoại thì Mạc Kiệt cũng tỉnh, anh nằm trên giường nhìn tôi: “Sao thế?”

Tôi nói: “Mẹ em.”

Anh hỏi: “Trong nhà xảy ra chuyện gì à?”

Tôi nghĩ nghĩ, bèn nói thật: “Mẹ em giục em ra ngoài cùng đối tượng xem mắt.” Tôi nói, “Hẹn hò.”

Mạc Kiệt nhìn nhìn tôi, không nói chuyện.

Tôi buông di động xuống nhìn anh: “Cảm tưởng thế nào?”

Anh hơi mím môi hỏi tôi: “Em nói xem anh nên cảm tưởng thế nào.”

Ấy, tôi có định làm anh giận đâu, tôi nhìn anh: “Anh giận à?”

Anh nhìn tôi chăm chăm: “Nếu em cảm thấy chúng ta ở cùng nhau vài năm như vậy rồi mà anh vẫn không có tư cách giận thì...” Anh dừng lại một chút, “Anh giận cũng vô dụng.”

Ấy, tính tình còn càng lúc càng lớn, tôi liếc mắt nhìn anh, rất chăm chú chất vấn anh: “Vậy anh cảm thấy tiếp theo em nên làm gì?”

Hồ hấp anh thoáng dồn dập, lắc đầu: “Không biết.”

Tôi nằm nghiêng bên cạnh anh chống đầu phân tích với anh: “Thế lấy thân phận vài năm chung sống với em để nói xem anh thấy tiếp theo em nên làm thế nào?”

Anh buông mắt xuống không nhìn tôi nữa: “Anh không có cách nào lựa chọn trái phải chuyện của em.”

Tôi nói: “Em cho anh cơ hội lựa chọn trái phải đây.”

Hồ hấp anh giống như sắp ngừng, thật lâu sau, anh tựa hồ rất suy sụp: “Anh sẽ nhận bất cứ lựa chọn nào của em.”

Tôi lật từ trên giường xuống cầm điện thoại lên rồi đi ra ngoài.

Hồi đầu năm tôi đã nhờ Trần Ứng Giai đến nhà tôi nhiều một chút, quan hệ giữa tôi và cậu ta tốt, ba mẹ tôi cũng biết, người khác thì không biết chứ ba mẹ tôi cũng thích cậu ta.

Cậu ta sinh con trai không có chuyện gì thì đưa đến nhà tôi gọi *ông ơi bà ơi* một hồi.

Tôi gọi Trần Ứng Giai trước để thông khí cho ba mẹ ta, mấy tháng trời này ba mẹ tôi phỏng chừng cũng thấy không đúng, bắt đầu bắt tôi đi xem mắt mỗi ngày, gần đây lại càng ước gì có thể đóng gói tôi rồi trực tiếp đem đến nhà đăng gái.

Tôi đứng ngoài ban công một hồi, lại đến phòng khách ngồi xuống, đứng dậy rót một ly nước ấm, lại ngồi xuống sofa.

Chuyện này thật sự quá sức, bất quá nếu tôi đã quyết đi trên con đường này rồi thì chẳng có lý gì mới đi được một nửa đã chạy.

Tôi cầm di động bấm số ba mẹ tôi.

Tút một tiếng tôi thấy Mạc Kiệt bước ra từ phòng ngủ, anh đứng đó nhìn tôi, không phát ra một từ.

Điện thoại thông cái là tôi nói với mẹ: *Mẹ ơi gần đây con mới đọc được một bài thơ, của Gibran, con đọc cho mẹ nghe nhé.*

Mẹ tôi tỏ vẻ *cái quỷ gì thế, mới sáng sớm.*

Tôi nói tôi thấy nó hay lắm, muốn chia sẻ với mẹ một chút.

Sau đó tôi trực tiếp đọc.

"Là con cái

Cũng chẳng là con cái

Là con ta

Cũng chẳng phải con ta

Những đứa trẻ cả trai lẫn gái

Chúng là con của khát vọng sâu xa.

Bởi do ta mà chúng được sinh ra

Nhưng chẳng phải tự tay ta tạo dựng

Dù cho chúng sống bên ta trong những

Tháng năm dài nhưng chẳng thuộc về ta.

Ta cho chúng tình yêu thương cao cả

Nhưng tư duy ta phải giữ lại mình

Bởi chúng có những riêng tư suy tưởng.”*

Trích chương 4 CON CÁI viết trong tập The Prophet của Kahlil Gibran, bản dịch trên dịch bởi **Yên Hồng*

Mẹ tôi ở đầu bên kia im lặng một lát rồi hỏi: Anh muốn biểu đạt cái gì, Quan Dịch Tiêu.

Tôi nói với mẹ rằng *con có cuộc sống của con, hơn nữa mẹ là giáo viên, mẹ biết, chuyện này không có biện pháp cưỡng cầu*

14. Chương 14: Từ Máu Chốt Thứ Mười Bốn - Áp Lực

Tôi come out với mẹ xong thì trong một thời gian dài khoảng nửa năm cơ hồ không hề gặp mặt Mạc Kiệt, lúc gọi điện thoại đều cẩn thận dè chừng như thể đang yêu đương vụng trộm.

Mẹ tôi sưu tầm rất nhiều tư liệu trên mạng, cũng xin giúp đỡ ở trên đó, thậm chí còn liên hệ với cả thầy thuốc.

Tôi thấy tôi còn ổn, chỉ là cuộc sống tự do có chút bị khống chế quá đà.

Ừm....

Còn cuộc sống tình dục thì cơ hồ là con số không.

Mười hai giờ đêm khi mẹ tôi ngủ rồi Mạc Kiệt đều nhắn cho tôi một tin nhắn hỏi tôi ngủ chưa, tôi đáp là chưa.

Anh lại hỏi ba mẹ tôi đâu, tôi nói ngủ rồi.

Anh hỏi tôi hiện tại có thể gọi điện cho tôi được không, tôi bèn trực tiếp gọi cho anh.

Tôi nói chuyện không dám nói quá lớn, sợ đánh thức ba mẹ tôi, cho nên sau khi điện thoại thông suốt một khoảng thời gian dài chỉ nghe thấy tiếng hít thở bên tai.

Đợi một hồi lâu mới thấy bên kia nhỏ giọng nói *anh rất nhớ em*.

Tôi nói ừ.

Anh nói *anh cảm thấy vất vả quá*.

Tôi nói *vậy anh muốn từ bỏ sao?*

Anh im lặng một hồi lâu mới nói: “Anh không muốn em vất vả như vậy.”

Tôi bèn an ủi anh nói tôi cảm thấy tạm tạm.

Anh nói *anh yêu em*.

Tôi đáp lại là ừ.

Anh nói *đi ngủ sớm một chút chúc ngủ ngon*.

Tôi nói *ngủ ngon*.

Những cuộc điện thoại buổi tối bao giờ cũng thật mau, nửa năm này bao giờ anh cũng không chán ghét biểu đạt rằng anh yêu tôi với tôi, tôi đoán rằng anh chắc chắn là có chút khẩn trương, anh sợ tôi sẽ thỏa hiệp.

Tôi thấy hoàn hảo, có thể kiên trì đợi đến thắng lợi rạng đông, tôi thấy mất hứng khi anh không tin tưởng tôi như thế.

Sự tình biến chuyển sau khi Trần Ứng Giai rất nhiều lần mang theo con trai tới bãi phỏng nhà tôi, lúc đó tôi cảm thấy Mạc Kiệt áp lực lớn đến độ sắp nổ tung, anh thậm chí còn đề xuất việc anh tự tìm tới cửa nhà tôi bãi phỏng ba mẹ tôi, anh nói anh có thể chấp nhận bất cứ phương thức nào, chỉ cần ba mẹ tôi đồng ý.

Tôi khuyên anh vài câu, bắt quá có vẻ anh nghe không vào, tôi thật sự không thể hiểu tại sao anh lại tạo cho mình áp lực lớn đến thế.

Trần Ứng Giai bị tôi gọi đến nhà nhiều lần, ba mẹ tôi cũng không còn nồng nhiệt với cậu ta như trước, đại khái là hai cụ nghĩ rằng cậu ta theo tôi là cá mè một lứa, thế nhưng Trần Ứng Giai giải quyết rất nhanh a,

đó là cậu ta dẫn theo cả con mình.

Nó vừa mở mồm gọi *ông ơi bà ơi* cái là sắc mặt ba mẹ tôi đã không còn khó coi nữa.

Hai người được dỗ xong đành phải đi lấy kẹo mời nó.

Tôi tặng cho Trần Ứng Giai một ngón tay cái, *dạy con giỏi quá ta*.

Sau khi kết hôn cậu ta béo lên một chút, hồi xưa gầy gò gầy gò bao nhiêu thì hiện giờ bóng mượt bấy nhiêu, cười hì hì trộm chớp chớp mắt với tôi.

Y như vài năm trước.

Chờ ba mẹ tôi chơi với đứa nhỏ vui hơn một chút, Trần Ứng Giai lập tức tỏ rõ thái độ: “Tiểu Lưu Lưu sau này chính là cháu trai của hai bác.” Cậu ta nói, “Cháu với Dịch Tiêu là cái quan hệ gì a, con cháu chính là con nó, ba mẹ nó chính là ba mẹ cháu.”

Mẹ tôi đang ôm Tiểu Lưu Lưu kể chuyện cười cho nó, nghe Trần Ứng Giai nói thế thì liếc mắt nhìn cậu ta sau rồi lại liếc sang tôi.

Cái liếc dành cho tôi như thể một con dao ấy.

Đợi Trần Ứng Giai mang theo con mình đi sau thì tôi đứng dậy chuẩn bị trở về phòng, mẹ tôi lại lên tiếng: “Bạn đi cái là bỏ đi à?”

Tôi vẫn chưa hiểu bà nói gì.

Liền nghe thấy bà nói như vậy: “Đợi lúc nào đó mang người về nhà ăn một bữa cơm.”

Tôi vô cùng bình tĩnh đáp lời, vào phòng.

Tôi nằm trên giường mà thấy vui vẻ quá đổi, cứ nằm trên giường lãnh tỉnh một hồi, cảm thấy không còn xúc động nữa thì mới vội vàng móc điện thoại gọi cho Mạc Kiệt.

Tôi đếm tiếng chuông điện thoại chờ bên kia nghe máy.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, bốn tiếng, bên kia nhận điện thoại.

“Alo?” Giọng có chút khàn khàn.

Tôi thấy kỳ: “Anh cảm à?”

Anh nói: “Ừ, có chút.”

Tôi nói: “Uống nhiều nước một chút, nhớ uống thuốc đấy.”

Anh nói: “Ừ.”

Tôi nằm trên giường, vẫn không ngừng vui vẻ: “Anh đoán xem hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Anh nói: “Hử?”

Tôi nói: “Mau đoán, mau đoán.”

Anh bên kia phỏng chừng bị ngữ khí mừng rỡ của tôi lây nhiễm, mang theo ngữ khí cười thần nhiên nói: “Chẳng lẽ ba mẹ em đồng ý rồi à?”

Anh nói xong thì tôi bắt đầu cười.

Sau đó tôi có thể nghe thấy rõ ràng một động tĩnh khá lớn, tiếp theo là tiếng anh chần chừ hỏi: “Thật sao?”

Tôi nói: “Thật.” Sau đó hỏi, “Bên anh vừa làm sao?”

Tôi nghe thấy cổ họng anh đều rung lên, nói năng có chút lộn xộn: “Anh, anh thật sự rất vui, vừa rồi cốc nước rơi xuống đất, đồng ý thật sao? Thật sao?” Dong dài như vậy một lát, tôi nghe thấy anh ổn định lại nhẹ giọng nói: “Anh rất nhớ em, muốn giây tiếp theo sẽ xuất hiện trước mặt em liền.”

Tôi nói: “Chờng nào anh rảnh thì đến một chuyến đi, ba mẹ em mời anh đến ăn cơm.”

Anh nói: “Thứ bảy này liền đi, giờ anh đi mua vé máy bay.” Nói xong anh lập tức nói tiếp, “Không không, anh tán gẫu với em đã, lát nữa mới đi mua vé máy bay.”

Tôi nói: “Không vội, anh làm xong công sự đi đã, không phải tháng này bận bịu lắm sao?”

Anh nói: “Cái gì cũng không quan trọng bằng em, anh muốn lập tức chạy đến trước mặt em, anh muốn ôm em, muốn em hôn anh, muốn cùng em ngủ trên một chiếc giường, hiện tại cái gì cũng không thể ngăn được

quyết tâm đi gặp em của anh.” Anh dừng lại một lát, đột nhiên nói, “Bằng không anh mua vé máy bay đêm nay luôn nhé?”

Tôi cảm thấy buồn cười quá, anh thật sự rất kích động, anh không phải kiểu người sẽ để lộ cảm tình ra ngoài, tôi đoán rằng nửa năm này anh thật sự quá khẩn trương, áp lực quá lớn.

Tôi nói: “Chúng ta còn có thời gian một đời cơ mà, không vội một hai ngày, anh làm tốt công việc của mình chưa tổng giám đốc Mạc?”

Bên kia dừng một lát, đại khái là lãnh tĩnh một chút, tôi nghe thấy anh nhẹ giọng nói: “Anh nhớ em.”

Tôi đáp: “Ừ.” Dừng lại một hồi, tôi nói cho anh nghe, “Em cũng thế.”

15. Chương 15: Từ Máu Chốt Thứ Mười Lăm - Không Thể Đối Kháng

Tôi nói với ba mẹ rằng thứ bảy Mạc Kiệt sẽ đến, mẹ tôi hỏi xem anh có kiêng ăn cái gì không, tôi nói rằng anh không ăn quá cay, mẹ tôi lại hỏi anh là người phương nào, gia cảnh thế nào, làm người ra sao.

Một đồng lớn câu hỏi, tôi thấy buồn cười, nói cho bà nghe từng điều trong phạm vi của mình.

Tôi nói với Mạc Kiệt rằng tôi cảm thấy anh hình như rất mong chờ lần gặp mặt người nhà này, hơn nữa anh còn rất khẩn trương.

Chỉ cần chúng tôi gọi điện là anh nhất định sẽ hỏi xem ba tôi thích gì, mẹ tôi thích gì.

Mua nào thuốc lá nào rượu nào trà rồi mua cả thực phẩm bồi bổ sức khỏe, đồng hồ vòng ngọc vòng bạc, mỗi ngày một dạng.

Tôi hoàn toàn không có cách nào.

Thế nhưng tôi không nghĩ tới tới thứ sau anh lại gọi cho tôi anh phải đi công tác, công ty muốn anh đi xa một chuyến.

Tôi tuy rằng trong lòng không vui vẻ, nhưng loại chuyện này vẫn có thể thấu hiểu, anh lại khàn giọng ra sức giải thích.

Tôi còn phải khuyên anh: “Loại chuyện này không có cách nào, em hiểu mà, đến muộn một chút cũng không sao đâu.”

Anh khàn giọng nói: “Xin lỗi.”

Tôi kiên nhẫn nói: “Không sao đâu.”

Anh gọi tên tôi: “Quan Dịch Tiêu.”

Tôi nói: “Ừ, giải thích gì thì chờ anh về hẵng nói, nếu công tác bận quá thì để tâm đến công tác đi.” Sau khi tỏ rõ thái độ thì hỏi anh: “Lúc nào đi?”

Anh nói: “Tối hôm nay.”

Tôi nói: “Ừ, vậy anh nghỉ ngơi một lát đi, đến nơi thì gọi điện cho em?”

Anh ừ một tiếng.

Tôi nói *cúp nhé?*

Anh lại ừ một tiếng.

Tôi bèn cúp điện thoại.

Lại gọi cho mẹ tôi một cú nói rõ sự tình, mẹ tôi đặc biệt dong dài một hồi, tôi nói chuyện công việc không nằm trong khổng chế của mình được đâu, khuyên mẹ tôi một lát rồi cúp điện thoại.

Nhìn di động một hồi lâu, chuyện này mà giận cũng chẳng có cách nào thay đổi, tôi không phải người cố tình gây sự như thế.

Sáng thứ bảy tôi còn đi chợ mua chút thức ăn, chuẩn bị làm cho mình một bữa cơm xem tài nấu ăn của mình có tiến bộ gì không.

Đến giữa trưa Mạc Kiệt gọi điện thoại đến, bên chỗ anh đang ở lệch múi giờ, hiện tại đã không còn sớm.

Tôi ngồi trước bàn cơm: “Sao thế? Không bị lệch múi giờ à?”

Bên kia nặng nề lên tiếng.

Giọng anh có chút kỳ quái, tôi gấp một miếng cơm vào miệng rồi hỏi anh: “Sao thế?”

Nghe thấy anh khàn giọng nói: “Anh cảm thấy rất ghen khuất.”

Rất ít khi anh bày tỏ cảm xúc trước mặt tôi làm lúc này tôi không biết bắt đầu khuyên anh từ đâu.

Nghe thấy cổ họng anh khàn khàn, mang theo âm điệu có chút mất tự nhiên nói: “Anh căn bản không muốn làm việc, anh không muốn ở đâu.” Anh nói, “Rõ ràng anh đã đợi một thời gian dài như thế, anh đã mong đợi đến vậy, vì sao lúc này khoảng cách giữa anh và em cố tình lại xa đến thế.”

Tôi nghe được từ bên trong cổ họng anh bật ra vài tiếng khóc nức nở bị anh cực lực kiềm lại, nửa năm nay anh nhất định rất ảm ức.

Tôi thấy có chút kỳ quái, trước đây tôi đối xử với anh như vậy anh đều tỏ vẻ như thể dũng sĩ, thế mà giờ gặp phải chuyện này anh lại ảm ức.

Tôi ngờ rằng công việc lại thêm tình cảm khiến anh chịu áp lực quá lớn, mà anh bình thường lúc nào cũng kín như bưng, cũng chẳng thấy khóc bao giờ, có phải hiện tại đơn giản muốn tìm ai đó trút bỏ áp lực một chút hay không.

Ảm ức nhất định là thật sự ảm ức, áp lực lớn nhất định cũng là áp lực lớn thật sự, chuyện công việc của anh tôi không xen vào được, chỉ có khả năng dỗ anh trên những chuyện khác.

Tôi nói với anh: “Em vẫn ở nhà em đợi anh trở về, anh đừng ghen khuất, cứ làm hết những chuyện trên đầu mình đi.” Tôi nói, “Em luôn ở đây, em sẽ không đi đâu đâu.”

Anh nói, “Quan Dịch Tiêu anh thật sự nhớ em lắm.”

Tôi nói ừ *em biết rồi, em cũng rất nhớ anh.*

Anh nói *em không biết đâu, ngày nào anh cũng nhớ em, anh ra ngoài đọc sách mà mỗi phút mỗi giây đều thấy em như thể xuất hiện trước mặt anh.*

Tôi lên tiếng.

Anh nói *anh không muốn đi làm đâu, anh muốn ở cùng một chỗ với em chứ không muốn đi làm.*

Anh nói xong thì tiếng khóc nức nở áp lực của anh lại càng rõ ràng, nghe mà lòng tôi thoáng đau, đây đúng là thể nghiệm kỳ quái.

Cho nên tôi đỡ anh nói: “Ngoan, anh về là lập tức có thể nhìn thấy em.” Tôi nói, “Vậy nên anh mau làm xong tất cả công việc đi rồi trở về được hay không nào?” Tôi cúi đầu trạc trạc cây thước trước mặt mình, “Anh về cái là có thể nhìn thấy em liền.”

Mạc Kiệt chính là vừa bay qua nên cảm xúc vô cùng không ổn định, ngủ một giấc xong thì lập tức nhấn cho tôi một tin tỏ vẻ xin lỗi về cảm xúc có chút thất không lúc trước.

Tôi thấy buồn cười, liền đáp lại anh: Em thích cái vẻ cảm xúc thất không của anh.

Một hồi sau anh vẫn chẳng trả lời tôi.

Lúc anh trở về tôi cố ý hỏi anh thời gian, xin đơn vị nghỉ phép rồi trực tiếp bay sang chỗ anh, tôi có chìa khóa nhà anh, vào nhà rồi mới phát hiện bên trong rất sạch sẽ, chắc là ngày nào cũng có dì đến quét tước.

Tôi đi dạo trong phòng anh một hồi lâu, cuối cùng vào phòng sách tìm một quyển sách để đọc.

Tôi cho rằng anh vừa xuống máy bay sẽ về nhà luôn, nào ngờ đợi đến tận mười giờ tối vẫn không thấy anh đâu.

Tiếp đó anh gọi cho tôi báo công ty vừa họp, hiện anh đang trên đường về nhà.

Tôi không nói cho anh biết là tôi đang ở nhà anh, chỉ ừ một tiếng.

Anh hỏi *tôi tối nay ăn gì.*

Trong tủ lạnh của anh trái lại có rất nhiều thứ, bất quá tôi rất lười, tùy tiện làm hai món, còn chưa ăn xong.

Anh nói anh có ba ngày nghỉ, về nhà xong thì định sáng mai đi mua vé máy bay sang thăm tôi.

Tôi thấy buồn cười, không mặn không nhạt lên tiếng.

Sau đó tôi nghe thấy anh hít thở: “Anh rất nhớ em.”

Tôi nói ừ.

Rồi tôi nghe thấy ngoài cửa vang lên tiếng mở cửa.

Sau khi chìa khoá chuyển động hai vòng, cửa bị mở ra, một trận gió lùa vào.

Anh ở cửa.

Tôi đứng lên nhìn anh.

Anh chớp chớp mắt: “Sao em lại ở đây?” Tôi còn chưa kịp cười hỏi anh xem tôi không thể đến à thì đã nghe thấy anh trách cứ mình, “Sao em lại không nói trước cho anh một tiếng.”

Tôi đi qua kéo anh vào trong nhà, anh kéo vali phía sau, tôi thò tay kéo cả vali, đóng cửa lại rồi hỏi anh: “Không thấy kinh hỉ sao?”

Anh đột nhiên ôm chầm lấy tôi, giọng anh vang lên bên tai tôi: “Kinh hỉ lắm.”

Tôi ôm eo anh, nói: “Em đã nói là anh về là có thể nhìn thấy em ngay lập tức, không lừa anh ha?”

Anh lắc đầu rồi lại gật đầu trên vai tôi.

Tôi đẩy đẩy anh, quan sát anh một hồi, gầy quá, tôi thò tay ôm lấy mặt anh, nói rằng: “Em nhớ anh.”

Nào ngờ mắt anh lập tức đỏ lên, anh thò tay đẩy tay tôi ra, xoa xoa hai mắt của mình, khàn giọng nói: “Cảm ơn.”

Tôi ôm lấy anh một chút: “Có muốn đi tắm rửa một chút không?”

Tôi nghe thấy anh rầu rĩ lên tiếng.

Anh đi vào phòng tắm tắm rửa, tôi lượn hai vòng cuối cùng vẫn ngồi xồm cạnh vali của anh định dọn đồ cho anh, lấy đồ đạc trong đó ra, bỏ hết quần áo của anh vào trong tủ quần áo.

Sau khi đi ra lại phát hiện trong một rương hành lý nhỏ có một cái hộp nhỏ, tôi lấy ra xem.

Người trong phòng tắm đi ra, đi dép lê mang theo một thân thủy khí trực tiếp dán lên lưng tôi, hô hấp anh phun lên sau tai tôi: “Anh tưởng rằng phải ở đó nửa tháng nên mang có hơi nhiều.”

Tôi nói: “Em dọn hết bỏ vào trong tủ quần áo của anh rồi.”

Anh nói: “Cảm ơn.”

Tôi nói: “Ừa.”

Tôi lại để anh lẳng lẳng dán lên lưng tôi một lát, cuối cùng thật sự bất đắc dĩ nói rằng: “Anh đứng lên đi, mệt chết em.”

Anh **A** một tiếng, buông tha cho tôi bắt đầu chậm chậm bò khỏi lưng tôi.

Tôi đứng lên, thò thò tay sờ eo mình, anh lại xấp lại, giơ hai tay ôm eo tôi.

Ai nha thật sự dính người.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, anh đang nhắm mắt dựa trên vai tôi, tôi nói: “Mệt à?”

Anh gật gật đầu.

Tôi nói: “Mệt thì ngủ đi?”

Anh lại lắc lắc đầu.

Tôi thấy bất đắc dĩ, đành phải nói: “Nhưng mà em mệt quá, em có thể đi ngủ không?”

Anh nói: “Được.”

Tôi mang theo anh đi được hai bước thì anh bỗng dừng ngừng lại: “Em có thấy gì trong vali không?”

Tôi thấy buồn cười: “Cái gì?”

Anh hàm hàm hồ hồ: “Cái...”

Tôi nâng tay lên trước mắt anh: “Này?”

Rõ ràng là tôi thấy anh ngây ra một lúc, một hồi lâu sau, tôi nghe thấy anh có hơi xấu hổ nói: “Ừ, quà cho em.” Anh nói, “Nếu em không thích thì có thể đặt ở một bên, không cần...”

Tôi không đợi anh nói xong đã mở nắp đây, bên trong có một đôi nhẫn.

Hình thức rất đơn giản, tôi cầm một cái lên nhìn nhìn, bên trong có khắc chữ cái viết tắt tên tôi, tôi đặt

trở lại rồi cầm một cái khác lên so đo, cười anh: “Tặng em một đôi nhẫn làm gì?” Tôi nói, “Để em đưa một chiếc cho người khác à?”

Anh dừng một chút, đột nhiên thò tay lấy một chiếc nhẫn ra, cúi đầu nhìn một lát rồi đeo vào ngón áp út của mình: “Một cái là của anh.”

Tôi đeo vào ngón áp út của mình, vươn tay ra nhìn, may mà tay tôi lớn lên tương đối dễ nhìn, tôi vừa lòng, nói với anh: “Được ha, rất đẹp.”

Tôi buông tay xuống đi về phía phòng, anh đi sau tôi.

Chờ tôi bước vào cửa phòng, tôi nghe anh nói với tôi từ phía sau: “Cảm ơn.”

Ta cảm giác lời cảm ơn này hẳn là song phương, tôi cũng muốn cảm ơn anh.

16. Chương 16: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Sáu - Cãi Nhau

Tôi và Mạc Kiệt sống cùng nhau vài năm, tôi miễn cưỡng có thể nhớ được một lần có thể gọi là cãi nhau đại khái là vào một hôm tan tầm, tôi đang định về nhà thì bị Trần Ứng Giai bắt được.

Cậu ta cãi nhau với vợ, mời tôi đi uống rượu giải sầu.

Vẫn là tới ba cái loại bar âm ỉ.

Cậu ta ngồi trên quầy bar nói với tôi là hôm nay nhất định không say không về, tôi tỏ vẻ trong nhà tôi còn có người, vẫn phải về thôi.

Cậu ta nhìn tôi há mồm nói: “Hai người tụi mày là cự ly sinh mĩ*, một tháng gặp nhau hai lần, mỗi lần gặp mặt đều mặt lý điều du**.”

**Cự ly sinh mĩ: Ý nói khoảng cách khiến cho tình cảm gắn kết hơn.*

***Mặt lý điều du: , ẩn dụ để chỉ sự gần gũi của người với người.*

Tôi đưa ra đề nghị với cậu ta: “Bằng không mày với vợ mày cũng thử phương pháp này xem?”

Cậu ta nói *Thử cái em gái mày.*

Cậu ta cúi đầu uống một ngụm rượu lạnh, chắc là tâm tình cũng không tốt lắm, tôi tốt tính rót cho cậu ta thêm một cốc nữa: “Làm sao?”

Cậu ta mở rượu cho tôi: “Uống trước đã.”

Tôi uống một ngụm.

Cậu ta chống cằm nghiêng đầu nhìn tôi: “Tao có chút kỳ quái.”

Tôi nói *kỳ quái gì*.

Cậu ta quay đầu uống một ngụm rượu: “Cứ tối lúc tao ngồi trên bồn cầu tao lại nghĩ, rốt cuộc thì tao đang làm gì, mỗi ngày đều như nhau thì rốt cuộc có ý nghĩa gì.”

Tôi cười một cái: “Gần đây công việc của mày có phải rất nhàn hay không?”

Cậu ta liếc nhìn tôi: “Buổi sáng tao ở nhà ngủ, ánh mặt trời bên ngoài thật sự quá tốt, lúc ấy tao chỉ muốn nằm bệt trên giường không nhúc nhích lẳng lặng hưởng thụ cảm giác ấy, thế nhưng sau đó vợ tao đi vào, xóc chăn của tao nói rằng ánh nắng mặt trời đẹp quá cổ muốn phơi chăn, nói là mười giờ hẹn chỗ làm đẹp nên muốn tao lái xe đưa cổ đi, lúc đó tao lại nghĩ vì có gì mà ngay cả cơ hội hưởng thụ ánh mặt trời của tao cũng bị cướp mất.” Cậu ta nói, “Loại cảm giác ấy kỳ quái lắm.”

Tôi nói: “Mày bởi vì ngủ nướng không thành nên mới cãi nhau với vợ sau đó bỏ nhà đi trắng đêm không về?”

Cậu ta thoáng cười: “Nghe mày nói sao tao lại cảm thấy tao giống một người cố tình gây sự thế nhỉ.”

Tôi nói: “Ít nhất phán đoán này của mày chính xác rồi đấy.”

Cậu ta cụng ly với tôi, ngửa đầu uống một ngụm: “Tao muốn đi xa một chuyến.” Nói tiếng, “Tao muốn đi rất nhiều nơi, muốn thấy rất nhiều thứ.” Cậu ta dừng lại một lát, “Nhưng tao lại bị trói buộc tay chân, đi nửa bước cũng khó.”

Tôi nhớ mỗi lần Trần Ứng Giai đi lữ hành, nhớ đến ánh mắt lờ lờ sáng của cậu mỗi lần xách đồ trở về sau mỗi cuộc lữ hành, tôi hình như đột nhiên có thể hiểu cảm giác của cậu ta.

Có người dùng tình yêu của cô ấy dắt bạn đi từng bước một trên con đường yêu thương nồng nhiệt.

Như vậy bạn sẽ có thể sống sót, thế nhưng cuộc sống của bạn sẽ bớt đi một chút vui vẻ.

Cuộc sống hiện thực mâu thuẫn với cuộc sống lý tưởng, khiến cho Trần Ứng Giai mặt mày xám tro.

Tôi không biết nên khuyên cậu ta từ đâu, tôi không hiểu nổi cái cảm giác yêu thương nồng nhiệt này của cậu ta.

Chỉ đành cụng ly với cậu ta thôi.

Hai chúng tôi chụm đầu uống mấy bình rượu, tôi chuẩn bị móc di động nhắn cho Mạc Kiệt một tin báo hôm nay sẽ về muộn một chút, nhưng vừa lấy được di động ra thì đã bị Trần Ứng Giai giật mất, tôi hoài nghi cậu ta có chút say rồi: “Uống rượu với tao mà còn chơi di động cái gì.” Cậu ta nói, “Hôm nay trò chuyện với tao một chút.”

Tôi nhìn vào hai mắt của cậu ta, cậu ta cười cười: “Mày với Mạc Kiệt thế nào?” Dừng một lát, “Mày thật sự định đi con đường này sao?”

Tôi không nói gì, tâm lý cũng có chút phiền muộn, cúi đầu uống rượu.

Trần Ứng Giai nghĩ nghĩ: “Ba mẹ mày thì làm thế nào?”

Tôi nói rằng tôi đang nghĩ.

Trần Ứng Giai đột nhiên có chút tò mò vô cùng: “Rốt cuộc là mày có thích người ta hay không?”

Tôi nghĩ bụng: “Nói như vậy...” Tôi nói, “Tao cũng không quá rõ ràng.”

Trần Ứng Giai nói: “Không à?” Tôi nghe cậu ta nhỏ giọng thì thầm, “Nếu mà là thật thì cũng phải là hai tụi mình chứ.”

Tôi nói **biến đi**.

Cậu ta cười ha ha, đột nhiên nhỏ giọng ra vẻ vô cùng thần bí hỏi tôi: “Vậy mày có làm cái chuyện đó không?”

Tôi nói *mày lạ lắm à, lần sau có muốn trực tiếp ghi hình cho mày xem không?*

Cậu ta vừa uống vừa chớp mắt cười với tôi: “Không cần, nói như vậy thì cuộc sống tình dục còn rất hài hòa nha.” Cậu ta nghiêng đầu, “Phải không?”

Tôi nói: “Không nhất định, đối với mày thì chắc chắn không cứng nổi.”

Cậu ta nói ***Đệt***.

Tôi bèn cười ha ha.

Tối hôm đó tôi hàn huyên với Trần Ứng Giai một hồi lâu, cuối cùng uống đến độ ý thức mơ hồ, sáng hôm sau tỉnh dậy cũng không biết vì sao chúng tôi lại đi khách sạn thuê phòng được.

Tôi còn đang mơ màng liền cảm giác Trần Ứng Giai bật dậy, tôi bừng tỉnh thấy cậu ta cầm điện thoại kêu rên: “Đệt đệt đệt đệt đệt đệt!! Vợ tao gọi cho tao tám cuộc điện thoại nhỡ lặn, quả này xong đời thật rồi.” Cậu ta quay đầu ai oán nhìn tôi, hô to chạy ra cửa: “Mẹ nó tao về trước đây.”

Nói xong thì chạy đi như một trận gió.

Tôi say rượu nên đầu có hơi đau, nhìn bộ dáng cả kinh của cậu ta thì có chút không hiểu gì cả, chờ nửa ngày mới nhớ mở di động mình lên xem.

Ba cuộc gọi nhỡ và vài tin nhắn.

Các tin nhắn lần lượt là: *“Có chuyện gì bạn sao? Xong chuyện gọi lại cho anh.”*

“Có chuyện gì sao? Đọc được thì làm ơn gọi lại cho anh.”

“Gọi lại cho anh.”

Tin nào cũng chỉ bảo tôi gọi lại cho anh, tôi cầm điện thoại có chút xấu hổ, cũng định lui về nhà thật nhanh.

Vội vàng về đến nhà, vừa mở cửa đã thấy anh ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn thấy tôi cái là anh đứng bật dậy, hít sâu một chút, thật lâu sau anh mới khàn giọng nói: “Cả đêm anh không ngủ.” Anh hỏi, “Em bạn chuyện gì mà không thể gọi điện thoại báo cho anh một câu?”

Tôi đóng cửa lại lập tức giải thích với anh: “Ngại quá ngại quá, em uống say, quên mất.”

Anh nhìn tôi: “Lần sau em đừng như vậy.” Anh mệt mỏi nhìn tôi: “Thời gian mất tích gì mà không đủ gọi một cuộc điện thoại.”

Tôi cảm thấy áy náy, tiến lên phía trước nắm chặt tay anh, tích cực nhận sai: “Em sai rồi, lần sau nhất định em sẽ không làm như vậy nữa.”

Anh ừ một tiếng, khàn giọng nói: “Một đêm rồi anh chưa ngủ, anh rất lo lắng.”

Tôi ôm anh một chút: “Xin lỗi, anh đi nghỉ ngơi một lát trước đi?”

Đầu anh đặt trên vai tôi, nặng nề lên tiếng, một lát sau anh nói: “Em uống rượu với ai?”

Tôi nói: “Trần Ứng Giai.” Nghĩ nghĩ rồi nói tiếp, “Cậu ta cãi nhau với vợ.”

Người trên người tôi cứng đờ, khàn giọng lặp lại một lần: “Trần Ứng Giai?”

Tôi đáp lời.

Nào ngờ anh trực tiếp thò tay đẩy tôi ra, một đôi mắt đỏ thẫm nhìn tôi không chớp mắt, lại lặp lại: “Trần Ứng Giai?”

Tôi cảm thấy cái tên này dường như là một cái gai đâm vào trong lòng anh, chỉ cần nhắc tới là anh sẽ không thích, bất quá bình thường tốt xấu gì anh vẫn có thể áp chế khó chịu đi, nhưng hiện tại dưới tình huống này anh nhìn tôi mà giọng đã cất cao lên vài độ: “Trần Ứng Giai? Lại là Trần Ứng Giai?” Anh nói, “Mỗi lần em ở một chỗ với nó là em đều không màng gì đến anh.” Anh lên án tôi: “Mỗi khi em ở cùng nó thì trong mắt em căn bản đều không có anh, Quan Dịch Tiêu!”

Tôi chưa từng thấy anh thất khống cảm xúc như vậy, trong phút chốc thấy có chút giật mình.

Anh khàn giọng nói: “Hôm qua không dễ gì anh mới qua đây một chuyến, hôm nay lại phải đi rồi, thế mà em không chịu ở cùng anh, em đi uống rượu với nó trắng đêm không về nhà?” Anh nói, “Dù sao với em anh so ra vẫn kém Trần Ứng Giai có phải không?”

Tôi thật....

Thật sự không giỏi xử lý tình huống như vậy, anh giận khiến tôi thật sự hoảng hốt, hoàn toàn không biết làm sao bây giờ.

Anh cảm giác tôi có quan hệ rất tốt với Trần Ứng Giai, tôi vẫn không biết bắt đầu giải thích từ đâu.

Tôi không biết nên nói cái gì.

Thấy anh cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: “Anh vào phòng nghỉ ngơi một lát.” Nói rồi anh liền bỏ vào phòng.

Tôi đứng tại chỗ, đột nhiên có chút hiểu cảm giác trói buộc mà Trần Ứng Giai nói đến, cảm thấy mình

không được tự do, làm việc gì cũng phải suy xét đến tâm tình của người khác, bởi vì bạn có làm chuyện gì thì cũng phải thỏa hiệp với người khác trước đã.

Tôi cúi đầu ngồi trên sô pha một lát.

Nhưng nếu bạn vừa muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp mà gia đình mang lại vừa không muốn trả giá bằng sự tự do thì làm gì có, trên đời này làm gì có chuyện gì tốt như thế.

Tôi cảm thấy mình nhất định phải đi dỗ anh.

Suy nghĩ nửa ngày, phỏng chừng anh một đêm không ngủ sáng ra cũng chưa ăn gì, tôi bèn chuẩn bị xuống lầu mua chút đồ ăn sáng rồi bưng lên đập đầu nhận sai trước mặt anh.

Nào ngờ vừa cúi đầu thay giày đã nghe thấy có tiếng bước chân, tôi ngẩng đầu nhìn, đã thấy anh đứng ngoài hành lang nhìn tôi, thấp giọng nói: “Em muốn đi đâu?”

Tôi vừa nói ra hai chữ *xuống lầu* thì đã nghe thấy anh biện minh cho bản thân: “Xin lỗi, vừa rồi cảm xúc của anh có hơi thất khống.” Anh nhìn tôi, “Anh không nên nói chuyện với em như vậy.” Anh nói, “Có hơi cố tình gây sự.” Anh đứng đó nhìn tôi không nháy mắt, “Xin lỗi, em có thể hiểu cho anh không?”

Tôi đột nhiên có cảm giác vô cùng đau lòng.

Rõ ràng là tôi làm sai mà vì sao người cúi đầu giải thích lại luôn là anh?

Tôi kìm lại hô hấp, vẫy vẫy tay với anh: “Lại đây.”

Anh đi tới, tôi ôm lấy anh, cổ họng có chút khô khốc, cổ gồng nhỏe miệng cười: “Em chuẩn bị xuống lầu mua đồ ăn sáng rồi bưng lên đập đầu nhận sai với anh.”

Tôi nghe thấy anh buồn bực cười hai tiếng: “Anh đi cùng em nhé?”

Tôi nghiêng đầu hôn hôn mặt anh: “Anh ảm ức sao?” Tôi hỏi, “Rõ ràng là em làm sai nhưng người xin lỗi bao giờ cũng là anh.”

Anh liếm môi dưới của mình, cười khẽ: “Không ảm ức.” Anh nói, “Em là công chúa của anh, làm sao em lại sai được?”

Anh thật là....

Khiến cho người ta không biết nói sao cho phải.

17. Chương 17: Từ Mẩu Chốt Thứ Mười Bảy - Tư Thế Cơ Thể

Lần đó Mạc Kiệt trở về làm việc, tôi ở lại nhà anh ngây ngốc hai ngày, vài ngày sau anh được nghỉ thể là lại bay đến nhà tôi, anh nằm trên giường tôi còn có chút do dự hỏi: “Ngày mai anh đi gặp ba mẹ em, không sao chứ?”

Lúc đó tôi còn đang bắc hai chân anh sang hai bên vùi đầu làm, thuận miệng hỏi *có chuyện gì cơ*, anh lại ra vẻ lo lắng hỏi tới hỏi lui chuyện này chuyện nọ.

Thế là tôi không vui, xoa ngực anh bắt đầu dùng lực.

Anh hừ hừ hai tiếng, sau đó không hỏi chuyện này chuyện nọ nữa.

Anh vốn là người làm việc đặc biệt khéo léo, lúc đến nhà tôi dùng cơm tìm mỗi mắt cũng chẳng thấy anh có tật xấu gì, ba mẹ tôi cơm nước xong thì chẳng cần nhắc gì mà chỉ nói làm việc vất vả thôi thì về nghỉ sớm đi.

Hai bọn tôi bèn đi từ nhà ba mẹ tôi về, ba mẹ tôi sống trong tiểu khu kiểu cũ, hẻm nhỏ dẫn vào không có chỗ để xe nên tôi đơn giản đậu xe ngoài đường lớn, sau khi cơm nước xong xuôi phải mất mười phút đi bộ đến chỗ đậu xe nữa.

Mùa hè tháng chính, ra khỏi cửa nhà đập vào mắt chính là một cây ngô đồng bốn năm tuổi, ngọn đèn mờ nhạt ả ả muội muội len qua khe hở của tán lá để đậu trên mặt đất.

Thi thoảng có thể nghe được một hai tiếng ve kêu, đi tới đi lui chớp mũi thỉnh thoảng còn ngửi được một chút mùi thanh hương.

Mạc Kiệt đi bên cạnh tôi nói: “Ba mẹ em tốt quá.”

Tôi thấy buồn cười: “Đối với anh đặc biệt tốt chỗ nào?”

Anh giống như nghĩ nghĩ: “Chỗ nào cũng tốt.” Dừng một lát, anh nói tiếng, “Nhất là chuyện sinh em ra.”

Ha ha, tôi nhin không được trực tiếp cười ra, tôi lắc đầu nói: “Không thể nói anh không biết nói chuyện

được.”

Anh không biết nói chuyện chỗ nào, anh thật sự rất biết cách nói chuyện thì có.

Tôi nghe thấy anh cũng cười khê: “Mỗi câu đều phát ra từ phế phủ.” Anh nói, “Bởi vì nội tâm anh cảm thấy vậy.”

Tôi cho anh một cái liếc mắt: “Anh như vậy khiến em tự biết xấu hổ đấy.” Tôi nói, “Em phải đi đâu đó học một lớp tình thoại toàn tập mới được.”

Anh dừng lại một lát, nghiêng đầu nhìn tôi: “Chỉ cần một câu thôi là đủ rồi.”

Tôi thấy buồn cười, ra vẻ không hiểu: “Câu gì?”

Thế là anh lắc đầu thu tầm mắt lại, cười khê: “Em thật sự rất xấu.”

Tôi sững sốt: “Ba mẹ em rất tốt mà lại sinh ra em xấu à?”

Anh buông mắt xuống dùng khước mắt liếc nhìn tôi, thế nhưng lại thở dài: “Em đối xử với anh rất xấu.”

Tôi cười phụt ra, giúp anh tìm cách giải quyết: “Bằng không em đối xử xấu với người khác nhé?”

Anh thò tay bắt lấy tay tôi, dưới ngọn đèn u ám và những vì sao lấp lánh trên đỉnh đầu, trước sau đều không có người, anh nói với tôi rằng: “Đừng bắt nạt anh.”

Tôi thấy sao buồn cười quá, cảm giác như thể trên đầu anh là một chuyện hết sức thú vị.

Tôi nghĩ bản thân mình khi yêu lại trở về hồi tiểu học – xả tóc của người mình thích, nhìn bộ dáng không biết phải làm sao của cậu ấy mà thấy vui vẻ trong lòng.

Tôi tiến lại gần hôn lên mặt anh dưới ánh trăng: ”Tối nay chúng mình chơi trò mới nhé?

Anh âm u liếc nhìn tôi: “Anh vẫn cứ nghĩ em lãnh đạm.”

Mặc kệ là anh có nhìn tôi bằng nửa con mắt hay lời này là anh nói thật lòng thì tôi vẫn cảm thấy quá đối buồn cười.

Nhìn không được ôm lấy anh trực tiếp cong eo cười lớn.

Anh vỗ vỗ lưng tôi thật bất đắc dĩ mà tỏ vẻ đừng cười đau sốc hông đấy.

Trò mới thực ra cũng chẳng đa dạng gì, tôi xem sách toàn xem mấy bộ tiêu chuẩn bình thường, chẳng xem GV bao giờ, tôi có biết nam với nam phải chơi trò gì mới hay đâu.

Thế nhưng mấy tư thế như cưỡi ngựa thì tôi có biết.

Tôi để anh ngồi xuống đối diện tôi, tay anh đang tự mở rộng phía sau cho mình, hai chân tách ra quỳ cạnh hai đầu gối tôi thế nhưng suốt một hồi lâu tôi vẫn không hành động gì tiếp theo.

Tôi thúc giục anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi, mặt đầy khó chịu: “Khó chịu lắm.” Anh nói, “Nếu mà ngồi xuống đó thì anh có cảm giác em sẽ đâm thẳng lên yết hầu anh mất.”

Tôi lại gần hôn hôn khoe miệng anh, đột nhiên suy nghĩ kỳ quái: “Anh có muốn...” Tôi dừng lại một chút, tìm một từ ngữ thích hợp, suy nghĩ nửa ngày vẫn không ra nên phá bình phá suất* nói, “Thượng em?”

**Bình nút thì chẳng cần giữ gìn*

Anh chần chờ một chút, nhìn về phía tôi, lại đem quyền lựa chọn trao vào tay tôi: “Em muốn bị anh thượng à?”

Anh cứ đem quyền lựa chọn trao vào tay tôi thì sẽ khiến tôi khó xử lắm a, tôi không đáp mà lại ném đề tài trở về: “Anh muốn thượng em sao?”

Anh ngồi thẳng lại, tay vẫn giữ dương vật cương cứng của tôi, chậm chậm đưa vào bên trong cơ thể mình.

Tôi thấy anh cắn môi, lông mày nhíu chặt, sau một hồi thử thì anh chậm rãi nhún eo mình xuống, mở miệng vô thức lẩm bẩm một tiếng: “Trưởng quá.”

Tôi bị ăn kẹp đến độ khó chịu vô cùng, mấy lần chỉ muốn thò tay trực tiếp ấn anh xuống, thế mà tốt xấu vẫn nhịn được.

Chờ anh hoàn toàn ngồi xuống xong, tôi cảm giác được trên đầu mình ươn sũng mồ hôi.

Hai tay anh chống trên bụng tôi thở gấp một hồi lâu, anh ngẩng đầu nhìn tôi: “Sao đột nhiên em lại hỏi vậy?”

Đầu óc tôi có chút mơ màng, vừa muốn thúc giục anh động, vừa muốn bảo anh kẹp chặt thêm chút nữa, nửa ngày mới phản ứng lại câu hỏi cả anh: “A?” Tôi nói, “Ha...” Tôi định để bản thân yên tĩnh suy nghĩ một chút đã, “Em nghĩ, chúng ta đều là đàn ông mà.” Tôi có chút xấu hổ, “Em không biết nữa, chắc là anh

cũng có nhu cầu mà?” Tôi thò tay sờ soạng dương vật đang rỉ nước của anh, “Cho nên em tưởng, có phải anh cũng muốn....”

Anh hơi hơi nhấc mông mình lên, thong thả tự động, trong giọng anh thì thoảng có mang theo vài tiếng rên rỉ: “Không....Không cần, a.” Anh nói, “Anh, anh cũng có khoái cảm.”

Tôi thò tay bóp mông anh: “Anh không có nhu cầu phương diện này à?”

Nghe thấy anh nói: “Ai trên ai dưới, bất quá chỉ là vấn đề tư thế cơ thể thôi, xét cho cùng bất quá cũng là vì đạt được khoái cảm.” Anh ngửa đầu nhỏ giọng rên rỉ, “Nếu cả hai chúng ta đều đạt được khoái cảm thì chuyện này nào có phải vấn đề gì?”

Tôi thò tay áp vào bên dưới của anh, anh mạnh mẽ giương đầu lên, hầu kết lên xuống, tôi thò tay niết niết hai đầu vú của anh, khàn giọng tỏ vẻ với anh: “Em đại khái cũng muốn anh càng vui sướng hơn một tí.”

Anh *um* một tiếng, hàm hàm hồ hồ đáp lại tôi: “Đại khái...” Hô hấp anh dồn dập lên, đại khái là sắp đến cao trào, “Em nói với anh một câu...” Anh dừng lại một chút, nói tiếng, “Là adrenaline* của anh có thể tăng lên mãnh liệt.” Anh nói, “Lập tức đạt được cao trào.”

*một loại hormone kích thích trạng thái năng lượng đưa cơ thể đạt đến năng lực cao hơn mức bình thường

Tôi xoa xoa ngực anh: “Nói cái gì?”

Anh cúi đầu chống tay lên ngực tôi, tôi tưởng anh phỏng chừng sẽ không tự động đẩy nữa, giọng anh khàn khàn bao hàm cả tình dục, anh nói: “Em biết mà.”

Tôi đẩy anh ra, đổi tư thế, đặt anh ở dưới thân mình, để hai chân anh bám vào lưng tôi, dưới thân hung hăng cắm rút thêm vài chục cái nữa, sau đó nói cho anh nghe: “Ừ.” Tôi nói, “Em yêu anh.”

Anh quả nhiên đạt được cao trào ngay lập tức.

Tôi nghĩ anh hẳn là sướng lắm.

Ừm, dù sao cũng là hai người yêu nhau, nào có liên quan gì đến tư thế cơ thể.

18. Chương 18: Từ Máu Chốt Thứ Mười Tám - Tin Tưởng

Lúc anh trở về thì tôi lái xe đưa anh đi ra sân bay, khi tôi rẽ vào đường cao tốc, anh kéo cửa sổ xuống để từng đợt gió khô nóng thổi vào.

Tôi nói lạnh muốn chết rồi, anh cúi đầu cười, tựa lưng vào ghế ngồi nói: “Lần này anh ở lại hơn mười ngày lận.” Anh nghĩ nghĩ, “Còn phải xem công việc có bận rộn không nữa.”

Tôi nói tôi không đi thăm anh đâu. Công việc của tôi không bận rộn cho nổi, làm nhiều năm như vậy, muốn bận rộn cũng đã bận rộn đến cực hạn rồi, ai dè tôi mới ba mươi tuổi đầu đã lâm vào cuộc sống ăn không chờ chết.

Nghĩ nghĩ rồi tôi có chút cảm thán.

Anh nói *ừ*, tôi liếc mắt nhìn anh: “Quá niên năm nay đến nhà anh một chuyến đi?”

Anh ngây ra một chút, nhìn về phía tôi: “Cái gì?”

Tôi nói *không phải ông anh vẫn ở nhà sao, em cùng anh trở về ra mắt người nhà anh a.*

Anh thông thả gật đầu, sau đó nói *được*, rồi quay mặt nhìn ra cửa sổ, tóc tai bị gió thổi rối tung.

Tôi thu tâm mắt lại, có chút kỳ quái: “Sao thế, ông anh không đồng ý à?”

Anh quay đầu nhìn tôi, lập tức lắc lắc đầu: “Không phải.” Anh nói, “Đã nhiều năm thế rồi sao còn không đồng ý chứ.” Anh cười, “Anh chỉ là có chút....” Anh dừng lại một chút rồi mới nói tiếp, “Không biết phải nói thế nào.”

Tôi tiếp lời anh: “Nói thế nào?”

Anh cười cười: “Không biết nói thế nào nhiều lắm, việc này nếu là vài năm trước mà nói thì ngay cả nghĩ anh cũng không dám nghĩ.”

Tôi đột nhiên nghĩ đến một chút: “Nói đến điều này....” Tôi hỏi, “Em có thể hỏi chi tiết một chút không, vài năm trước lúc anh đến Nam Kinh hiến thân cho em đã nghĩ gì trong đầu?”

Anh có vẻ như có chút xấu hổ, một lát sau vẫn không chịu trả lời tôi.

Tôi còn rất chi là kiên nhẫn, chờ anh tự xấu hổ một lát, sau rồi anh nói với tôi bằng cái giọng nhỏ tí: “Anh....”, anh nói, “Anh cũng không quá rõ ràng.”

Tôi hỏi anh: “Em lúc ấy khiến cho anh có cảm giác gì?”

Anh vẫn có chút xấu hổ: “Đương nhiên....” Anh nói, “Anh đã từng nói rồi, mong muốn được đền bù.” Cách một lát, anh lại nói, “Lúc anh đi tìm em, chắc là có một cỗ khí, thật sự không cam lòng.”

Tôi đánh tay lái ra khỏi cao tốc hướng về sân bay, buồn cười: “Thể hiện tại thì sao?”

“Hiện tại?” Anh tự hỏi, “Cảm thấy mãi mãi.”

Tôi giảm tốc độ xe xuống, trong lúc qua trạm kiểm soát thì quay sang cười nói với anh rằng: “Cảm ơn anh đã không cam lòng nhé.”

Bằng không thì nào có hiện tại.

Với tôi mà nói, đối với tình trạng bây giờ, cũng cảm thấy mãi mãi lắm.

Gần quá niên tôi nói với ba mẹ rằng tôi muốn đi sang nhà Mạc Kiệt đón năm mới, hai cụ thăm không vui một trận, cuối cùng đặc biệt thân mình đại nghĩa nói với tôi rằng thật sự phải đi một lần.

Tôi được nghỉ đông khá sớm, thế là đơn giản trực tiếp bay đến chỗ Mạc Kiệt, chờ anh nghỉ rồi cùng đến thăm nhà ông anh.

Ông anh thuộc về người phương Bắc, sau khi anh nghỉ thì chúng tôi thương lượng định lái xe về nhà, dù sao nghỉ đông cũng dài, anh muốn mang tôi đi dạo chung quanh nhà ông anh thì có xe vẫn tiện hơn.

Từ bên này lái xe trở về nhà ông anh đại khái mất tám giờ.

Tôi ngồi trên ghế phó của anh bắt đầu lú lờ, Jaguar sáu mươi vạn, một chiếc có thể mua gần bốn chiếc xe tôi đang đi.

Cùng nhau vào đại học, học cùng một chuyên ngành, thậm chí còn ở cùng một phòng ngủ.

Tôi đi làm gần mười năm, cũng chỉ mua được một cái xe hai mươi vạn, phòng tam tuyến thành thị vẫn là do ba mẹ tôi thủ phó, xe anh gấp xe tôi bốn lần không nói, phòng ở cũng là tự mua ở giữa trung tâm thành phố.

Tôi ngồi trên ghế phó lái cài dây an toàn mà thở dài, anh lợi hại như thế kia mà, anh vừa khởi động xe vừa liếc mắt nhìn tôi, xe thông thả di chuyển theo dòng xe cộ.

Tôi nghiêng mắt nhìn anh, bất quá cũng phải, hồi đại học lúc chúng tôi chơi bời thì anh lại học tập, lúc tốt nghiệp tôi ở bên ngoài ngao du nhảy đủ các thể loại đơn vị công tác thì anh vẫn tiếp tục học tập, anh cố gắng nhiều như thế nên xứng đáng có được những thứ tốt nhất.

Tôi thu ánh mắt lại nói: “Đi được nửa đường thì để em lái cho.”

Anh nói **được**, sau đó hỏi tôi vừa nghĩ gì.

Tôi thấy buồn cười, nói với anh: “Em đang nghĩ anh lợi hại như vậy cho nên mới xứng với những điều tốt nhất.”

Thấy anh tiếp tục đánh tay lái mắt nhìn về phía trước, môi nhấp rồi cười khế: “Anh xứng với những điều tốt nhất.” Anh cười, “Em chính là điều tốt nhất.”

Tôi nghiêm túc đưa ra kháng nghị: “Nè nè, trước khi em hoàn thành khóa học tình thạo thì anh không được nói cái kiểu như vậy.”

Anh nói: “Được, anh sẽ cố gắng khắc chế bản thân.”

Hai chúng tôi thay phiên nhau lái xe, khoảng chín giờ tôi đã đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Xe chạy bon bon trên con đường u tĩnh không người, hai bên toàn là cây cổ thụ, kỳ quái là vào mùa đông nhưng cây cối vẫn xanh um tươi tốt, những ngọn đèn đường thẳng tắp lẳng lẳng đứng sừng sững ở ven đường, chiếu xuống những mảng sáng mờ nhạt thật dài.

Mạc Kiệt lái xe chậm lại, tôi ngồi trên xe cả một ngày thật sự có chút mệt mỏi, kéo cửa sổ xuống muốn hít thở một chút không khí mới mẻ, Mạc Kiệt nói: “Hồi trung học anh đọc sách ở gần đây đấy.”

Tôi nói *ừa, khi nào rảnh đi xem thử*, sau đó đặc biệt hiếu kỳ: “Chùng nào thì anh phát hiện mình là gay?”

Anh nói: “Anh không có phản ứng với nữ giới.”

Tôi cười **ha ha** hai tiếng, cười rồi mới linh ngộ ra ý tứ trong lời này: “Ý anh là anh từng thử với phái nữ rồi à?”

Anh không nói gì.

Tôi nằm trên ghế phó lái nhìn anh, anh rất chi là chăm chú lái xe.

Tôi liền cảm thấy buồn cười, cố ý hỏi anh: “Lúc ấy tình huống thế nào? Có cô nương thổ lộ với anh xong tự tiến cử chằm tịch à, hay là anh cùng với bạn bè anh chơi cái trò chơi gì tìm ra một cô nương mà cả trường ai cũng thích cho nên anh cũng nước chảy bèo trôi thích cổ?” Tôi **chặc chặt** hai tiếng, nãy bỏ ra một vở kịch, “Sau đó anh thổ lộ thành công, hai bọn anh nói chuyện tình cảm plato một hồi, sau đó vào một buổi tối anh muốn phá thân, hoặc là cô nương đó động tình?”

Tôi thấy cái tay nắm vô lăng của anh không được tự nhiên gõ gõ tay lái, thế là tôi lại càng lấy làm hăng hái, thấy anh khó có dịp ra vẻ đáng thương quay sang nhìn tôi xin khoan dung: “Tha cho anh đi.”

Tôi thấy anh như thế thì hứng trí càng cao, nghiêm mặt nói: “Không, em tò mò lắm, anh nói cho em nghe đi.”

Anh im lặng một hồi rồi nói: “Ừ, cô ấy thổ lộ với anh.”

Tôi **ừa** một tiếng, vô cùng hứng thú tỏ vẻ tiếp tục đi.

Lại nghe anh nói: “Bị một đám bạn học xui khiến đến với nhau.”

Tôi **ác** một tiếng, anh nói tiếp: “Lúc ấy anh không phân rõ được cảm tình của mình, cảm thấy vậy chơi vui lắm, cô ấy lớn lên lại dễ nhìn, còn có một đám hồ bằng cầu hữu xui khiến, sau đó bọn anh bèn cùng nhau.”

Tôi nói: “Nói trọng điểm.”

Anh nói: “Có gì đâu, bên nhau có hai ngày là chia tay, anh còn được tặng một cái bạt tai.”

Tôi bật cười ha ha: “Cô nương nhà người ta có nói *anh chơi đủ chưa* không?”

Anh nói: “Anh không có dục vọng ôm hôn với cô ấy, anh hoàn toàn không có bất cứ cảm giác gì đối với cô ấy.”

Tôi nói: “Thế là anh liền cảm thấy mình là gay? Có lẽ chỉ là không tìm được người hợp với mình thôi?” Tôi **chặc chặt** lấy làm kỳ quái, “Anh nhận ra mình là đồng chí như thế cũng quá qua loa đi.”

Anh im lặng một hồi lâu, tựa hồ có chút khó có thể mở miệng: “Anh....” Anh nói, “Có phản ứng với một huynh đệ chơi với nhau từ nhỏ.”

Loại cảm giác này có thể hình dung thế nào đây, giống như mình đang chơi đùa bát nháo trong đồng tuyết, vốc một vốc tuyết lên để lộ ra bùn đất bên dưới, sau đó phát hiện phía dưới lớp bùn đất loáng thoáng có

chôn đạ lồi.

Tôi nói: “Em đây lỗ quá, em còn chưa kịp thích người khác cơ.”

Tôi chỉ thuận miệng than thở như vậy một tiếng, nào ngờ người lái xe liền đánh xe tấp vào lề đường, ấn chân phanh, giơ tay ra xoay đầu tôi lại, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi em.” Anh nói, “Nếu em tức giận bởi vì những chuyện anh từng làm.....” Anh nhìn tôi không nháy mắt, “Anh cũng có thể hiểu được.”

Người này.....

Đúng thật là có thể dùng một câu chặn kín mọi đường lui của tôi.

Vốn không tức giận, hiện tại lại có chút bực mình, cho nên tôi không mặn không nhạt nhìn anh một cái: “Đúng không?” Tôi nói, “Nếu anh muốn bị kinh bỉ thì không bằng đi đến nhà ga hoặc sân bay thả em xuống đấy, em mua vé xe về nhà đại khái còn kịp hẹn người ra ăn một bữa ăn đêm đấy.”

Anh hơi mím môi, đột nhiên thò tay qua cầm lấy tay tôi, nâng lên hôn hôn: “Xin lỗi, anh không nên nói chuyện với em như vậy.”

Tôi rút tay về, kỳ quái: “Anh có chứng vọng tưởng là người bị hại à?”

Tôi thấy anh cúi đầu xuống, mãi thật lâu sau anh mới trầm giọng suy tư: “Đại khái.....” Anh nói, “Rất lo được lo mất đi.”

Tôi nằm trên ghế phó lái mà tức giận: “Lái xe nhanh lên, về nhà, ngồi cả ngày trên xe mệt muốn chết rồi.”

Tôi thật sự mất hứng khi anh không tin tưởng tôi như thế, tôi không biết phải làm thế nào để khiến anh tin tôi hơn.

Tôi đã come out với người nhà, thậm chí còn theo anh về ra mắt người nhà anh, thế mà anh vẫn không tin tôi như thế.

19. Chương 19: Từ Máu Chốt Thứ Mười Chín - Tổ Lý Chi Vãng

Mạc Kiệt có mua cho ông mình một căn hộ ở trong thị trấn, thế nhưng ông anh lại thích ở trong căn nhà cũ hơn, cho nên căn hộ mua xong trang hoàng đầy đủ mà vẫn chẳng có ai đến ở, lúc tôi cùng anh bước vào đó thì cảm thấy bên trong ngay cả một chút nhân khí cũng không có.

Thời gian không còn sớm, ông cụ phồng chùng đã ngủ mất rồi, thế là Mạc Kiệt quyết định sáng mai sẽ đi sang bên đó thăm ông anh sau.

Sau đó anh lại nói với tôi rằng ngồi xe cả ngày hẳn là mệt lắm, nên đi tắm rửa thôi, tôi còn chưa đáp lời anh đã thân nhiên hỏi tôi có đói bụng hay không, có muốn anh làm chút đồ ăn nhẹ cho tôi hay không.

Tôi liếc mắt nhìn anh, đảm bảo là anh có điều chưa nói ra khỏi miệng, thế là tôi nói với anh: “Em còn đang tức giận, chờ đến khi em giận xong sẽ nói cho anh, đợi đến lúc đó thì anh hãy nói chuyện với em.”

Nói rồi lấy áo ngủ từ trong tủ đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong thì tôi vừa lau tóc vừa đi ra, anh đi tới định giúp tôi lau tóc, tôi liếc mắt nhìn anh một cái thế là anh đành thu tay lại.

Tôi ngồi trong phòng khách một hồi, chọn tới chọn lui vẫn chẳng tìm được chương trình TV nào hay để xem, Mạc Kiệt từ trong phòng bếp đi ra: “Trong nhà không có đồ, em đói không, anh ra ngoài mua chút mì về nấu?”

Tôi không đáp lại.

Anh đi tới, ngồi xổm bên cạnh tôi, hai tay ôm lấy đầu gối tôi, đầu đặt trên đùi tôi, nhẹ giọng nói: “Anh xin được khoan hồng, có được không?” Anh tiếp lời, “Em đừng giận anh nữa, có được không nào?”

Tôi **hừ** một tiếng từ trong lỗ mũi.

Trái lại nghe anh cười khẽ một tiếng, anh nhẹ giọng than thở: “Công chúa.”

Cái câu này thật sự quá sát phong cảnh, thế nên tôi lấy làm nghiêm túc nói: “Chỉnh đốn lại thái độ của anh đi đồng chí Mạc Kiệt.”

Anh **dạ** một tiếng.

Tôi nói anh đứng lên, thế là anh đứng lên, tôi vỗ vỗ chân mình nói anh ngồi xuống, anh liền chuyển hướng ngồi lên trên đùi tôi.

Ừ, tạm tạm, may là nhiều năm như vậy trôi qua mà cân nặng anh vẫn chẳng có biến hóa gì lớn.

Tôi ngửa đầu nhìn anh, rất nghiêm túc nói rằng: “Bây giờ anh có còn kết giao với cái người bạn chơi từ thuở vỡ lòng đó của anh không?”

Anh nói có, sau đó lại nói thêm là một năm chỉ gặp nhau có một lần thôi.

Tôi nói: “Cái người bạn chơi từ thừa võ lòng của anh có biết anh coi bạn chơi từ thừa võ lòng của mình là đối tượng không?”

Anh lắc đầu.

Tôi nói: “Cái người bạn chơi từ thừa võ lòng của anh...”

Tôi còn chưa kịp nói xong anh đã trực tiếp cúi đầu xuống hôn tôi, đầu lưỡi càn quấy một vòng trong miệng tôi, cả hai thở hổn hển tách ra, anh nói: “Tha cho anh đi.”

Tôi lườm anh: “Anh giờ lợi hại quá rồi, không chỉ biết cãi lại mà còn biết cách chặn miệng em và....” Tôi suy nghĩ xem dùng từ gì để hình dung, “Và sắc dụ.”

Anh ôm lấy cổ tôi bật cười ha ha, đầu ghé vào trán tôi: “Bỏ qua cho anh đi, xin em.” Anh cười nói, “Anh lúc đó còn đang trong tuổi dậy thì, cái gì cũng không biết.” Anh dừng lại một chút, “Hồi đó còn có chút sợ.”

Tôi lên tiếng, tò mò: “Nếu đúng thật là anh thích cái người bạn chơi từ thừa võ lòng ấy rồi đợi cậu ta đến lớn....” Tôi hình dung Mạc Kiệt như vậy thì sắc mặt trở nên rất phấn khích, tôi cảm thấy rất thú vị, âm thầm thưởng thức một hồi rồi mới nói tiếp, “Tại sao lại không đến với cậu ta?”

Chấp niệm của anh đối với tôi sâu như vậy, vì sao anh lại không như vậy đối với cậu ta, thật sự khiến người ta khó hiểu.

Anh có vẻ cũng nghĩ, đoạn nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không biết, lúc đó anh chỉ muốn chạy trốn, trốn càng xa càng tốt.”

Tôi nhìn anh: “Sau đó thì gặp em?” Tôi nói, “Không muốn trốn à?”

Anh nói: “Nhìn thấy em thì chỉ thầm nghĩ muốn lại gần thêm chút nữa....” Nói rồi ngữ khí đột nhiên trở nên ám muội, “Gần đến độ không còn khoảng cách.”

Lời này nói ra tuyệt đối là muốn mở khúc nhạc dạo cho chuyện í í phía sau, thế nhưng tôi là người dễ dàng bị sắc dụ thế sao? Chắc chắn là không rồi.

Tôi không nhìn tín hiệu cầu hoan của anh, tiếp tục trò chuyện: “Em biết rồi, anh gặp em thực ra hoàn toàn là do thời cơ thôi.” Tôi nhìn anh, “Thật ra cũng không nhất định phải là em, chỉ là lúc đó vừa vặn đúng là em mà thôi.” Tôi nói, “Thực ra vào thời điểm đó, ai cũng có thể.”

Tôi nghĩ rằng tôi nhất định lại chui vào sừng trâu rồi, tật xấu này có khi cả đời cũng không sửa nổi.

Tôi trước thì nghi ngờ nguyên nhân anh thích mình, sau lại nghi ngờ thời hiệu tình cảm của anh, hiện tại lại bắt đầu nghi ngờ tính độc nhất của tình cảm nơi anh.

Mạc Kiệt có ý giải thích với tôi: “Không phải.” Anh nói, “Trong phòng ngủ của chúng ta lúc ấy trừ em và anh thì chỉ còn có hai người nữa thôi.”

Tôi vòng tay ra sau cổ anh, buồn cười nói: “Thế thì cũng là xác suất một phần ba thôi.”

Anh cúi đầu nhìn tôi, giọng anh rất nhẹ, “Nếu có thể nối đầu anh với máy tính.” Anh nói, “Thế thì em có thể tận mắt trông thấy trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh của em.”

Tôi cảm thấy lời giải thích này của anh rất đáng cười, thế là ôm lấy anh nở một nụ cười: “Thần kinh à.” Tôi ngửa đầu hôn hôn khoe miệng anh, “Được rồi, thế thì xem ra em rất may mắn.”

Trên thế giới này rốt cuộc là có bao nhiêu phần trăm xác suất mới gặp được một người như anh, cuộc đời trước đó dù có trải qua bất cứ sai lầm nào cũng không thể có được hiện tại nữa.

Tôi nghĩ rằng sau vài năm chung sống với anh, góc độ nhìn nhận vấn đề của tôi cũng thay đổi rồi.

Tôi hẳn là rất may mắn, may mắn mới có thể gặp anh giữa đất trời bao la, may mắn là tìm được một người để yêu thương giữa biển người mờ mịt.

Về phần nguyên nhân, có giới hạn trong thời gian hạn định hay có là duy nhất hay không, đều không quan trọng.

Quan trọng là, hiện tại người ở bên anh, là tôi.

Tôi nghĩ rằng tôi thương anh, đương nhiên là tôi có thể thần nhiên thừa nhận là tình cảm của tôi đối với anh còn kém xa những gì anh đã trả giá để ở bên tôi, thế nhưng tôi sẽ cố gắng.

Tôi sẽ đối xử với anh thật tốt từ những gì nhỏ bé nhất, hy vọng rằng anh có thể cảm nhận được tình yêu của tôi một cách rõ ràng nhất.

Tôi nói rằng tôi yêu anh.

Tay anh nhẹ nhàng khoát lên sau lưng tôi, rất lâu sau tôi mới nghe thấy anh nói một câu cảm ơn.

Tôi đợi một hồi.

Anh liền nói tiếp: “Anh cũng yêu em.”

Tôi kìm lòng không được bắt đầu hôn anh, đẩy ngã anh xuống ghế sofa, tôi buồn cười hỏi anh: “Bây giờ còn muốn gần đến độ không còn khoảng cách không?”

Anh trầm giọng cười, hai chân quấy lấy sau lưng tôi: “Mỗi phút mỗi giây đều muốn.”

Phần 2

Tôi và anh cọ xát một trận trên sofa, dọn dẹp xong thì tôi ngoài ý muốn vẫn vô cùng có tinh thần, Mạc Kiệt khoanh chân ngồi bên cạnh tôi hỏi tôi có đói bụng hay không.

Tôi cảm thấy anh mẹ nó thật sự giống cha mẹ tôi, tôi lại gần sờ soạng mặt anh: “Sao anh cứ để ý chuyện cơm nước mãi thế?”

Anh kéo ngón tay tôi xuống, vuốt ve chiếc nhẫn trên tay tôi một hồi, cười khê: “Anh rất cuộc vẫn không thể để em đói bụng ngay trong ngày đầu tiên em đến nhà anh được.”

Tôi nói: “Được, ra ngoài uống một chén?” Tôi đứng lên từ sofa, anh cũng đứng lên theo tôi, mày hơi nhú lại, tôi không nhận được quay người sờ sờ mặt anh, “Anh có chịu được không?”

Tôi nghĩ rằng lúc tôi làm có thể tính là dịu dàng chứ nhỉ?

Anh liếc mắt nhìn tôi: “Tạm tạm.”

Tôi nói *không được, anh đã ở trên xe cả một ngày rồi, không nên ra ngoài nữa, sáng mai còn phải đi thăm ông anh từ sớm.* Sau đó đột nhiên tôi lại thấy khẩn trương: “Ông anh có dễ đối phó không?”

Tôi thật sự rất không am hiểu việc ứng đối với người nhà.

Lại thấy Mạc Kiệt nở nụ cười, nâng ngón tay lên chỉ chính mình: “Nếu anh dễ đối phó thì ông anh cũng thế.”

Tôi cơ hồ thốt ra lời này: “Có giống nhau đâu, anh yêu em còn ông anh thì không nhất định.”

Nói rồi tôi thấy Mạc Kiệt cười đến độ mắt cong chỉ còn một khe hở, như một cơn xuân phong, “Ừ đúng.” Anh nói, “Anh yêu em, cho nên người trong nhà anh đều dễ đối phó thôi.”

Tôi then quá hóa giận cắn anh một cái: “Đã nói là trước khi em học được tình thạo thì anh không được phép nói kiểu đó cơ mà.”

Lại nghe anh nhẹ giọng cười nói: “Xin lỗi, anh không kìm lòng được.” Anh nói, “Anh sẽ cố gắng khắc chế.”

Cuối cùng tôi và anh vẫn ra ngoài, đã hơn mười hai giờ đêm, trên đường chẳng có ai, thi thoảng có vài chiếc xe vùn vụt chạy qua với tốc độ 100km, dẫn đến hai bọn tôi qua đường đều phải hết sức cẩn thận dè chừng.

Đi hai khu phố mới tìm được một quán ăn khuya, hai bọn tôi định lót dạ bằng chén cháo.

Mấy phục vụ viên xem chừng là buồn ngủ nên ngồi cả trên xô pha ngoài phòng khách, hai bàn cách vách đại khái là nhóm bạn lâu ngày không gặp hẹn nhau đi uống cháo, thi thoảng sẽ vang lên vài tiếng cười.

Sau khi vào phòng thì tôi cởi áo khoác ngoài ra, không khí nơi này đặc biệt khô ráo, tôi mới ngốc ở đây không được bao lâu đã cảm thấy miệng khô lưỡi khô, mỗi giây mỗi phút đều cảm thấy khát nước.

Tôi cúi đầu uống một ngụm cháo, nhìn Mạc Kiệt: “Ngày mai anh dẫn em đi đến trường anh chơi đi?” Thấy anh có vẻ gật đầu, tôi nổi hứng trêu anh, tùy miệng nói tiếp: “Hoặc là dẫn em đi gặp cái tên chơi với anh từ nhỏ đến lớn ấy?”

Mạc Kiệt dừng lại một chút, nâng tay gấp đồ ăn kèm bỏ vào trong bát tôi, trầm giọng nói: “Anh nhiều một chút.”

Tôi liền nhìn anh thu dũa lại, cúi đầu thản nhiên uống cháo, bộ dạng như thể một ông cụ non.

Tôi vừa giận vừa buồn cười: “Được lắm.”

Lại thấy anh cúi đầu uống thêm một ngụm cháo nữa, tôi thấy buồn cười: “Bằng không anh cho em biết tên nó là gì, em hỏi ông anh một chút, tự em đi gặp một lần cũng không phải là không được.”

Thế là anh nâng dũa lên chuẩn bị gấp thêm đồ ăn cho tôi, tôi sao còn có thể ngã xuống cùng một vết xe đổ được, tôi liếc mắt nhìn anh: “Đừng, em không ăn đâu.”

Anh thu dũa lại, nhìn tôi, ra vẻ bất đắc dĩ: “Đừng bắt nạt anh, Quan Dịch Tiêu.”

Tôi cúi đầu uống cháo, cảm thấy phân thượng này cũng không thua thiệt gì nhiều, nào ngờ anh đột nhiên lại nói tiếp: “Anh dẫn em đi gặp một lần...” Anh nói, “Cũng không phải là không thể.”

Tôi đợi anh nói tiếp.

Liên nghe thấy anh nói: “Nếu sau này em ít gặp Trần Ứng Giai một chút.”

Hô, ông nội này.

Kỹ xảo đàm phán tốt như vậy mà không đi chợ mua đồ ăn thì đúng là phí của giờ.

Tôi nhìn anh cười tủm tỉm chứ chẳng nói gì.

Anh buông mắt xuống, vốn không khí đang vui đùa rất tốt, anh đột nhiên lại nói: “Xin lỗi.”

Tôi cảm thấy anh nhất định lại muốn chọc tôi tức giận rồi.

Lần nào anh cũng giải thích với tôi từng chuyện cỏn con, tôi nghe là cảm thấy anh muốn chọc tôi giận.

Cho nên tôi đặt đũa xuống nói với anh rằng: “Ăn no.”

Anh nhìn tôi, đôi mắt không hề khác với cái hồi tôi bừng tỉnh vào một buổi chiều nhiều năm về trước, anh nói: “Xin lỗi.”

Tôi nhìn anh: “Không có việc gì, anh ăn tiếp đi, em no rồi.”

Anh cũng hạ đũa xuống: “Anh cũng no rồi.”

Tôi hỏi anh: “Thật?”

Anh nói *ừ*, sau đó lại nói *anh vốn cũng không đói*.

Tôi *ừ* một tiếng, đứng lên tính tiền.

Mặc áo khoác ra ngoài cửa mà vẫn bị gió lạnh thổi giạt cả mình, anh đứng phía sau tôi nhìn trái nhìn phải, tôi đi trước anh vài bước, sau đó quay đầu lại nhìn anh: “Anh không dẫn đường thì em về kiểu gì?”

Anh **Nga** một tiếng, chạy về phía trước vài bước, đi phía trước tôi, tôi chỉ thấy nửa bên mặt anh và nửa cái ót.

Thật sự là, bình thường sẽ không để anh như thế nhưng cứ nhắc tới Trần Ứng Giai là anh lại bối rối không biết phải xử lý thế nào.

Tôi thật sự vừa tức giận vừa buồn cười, cùng anh đi một khu phố.

Đến cửa đường nhỏ, ngọn đèn tắt lụi, buổi tối mùa đông trên trời có điểm tuyết vài ngôi sao, hai bên đều là nhà ở, gió thổi bên người nhẹ hơn một chút, tôi nhìn bóng dáng người phía trước chìm dần vào một mảng tối đen như mực, cõi lòng không thể áp chế nổi mềm đi một chút.

Tôi vươn tay giữ chặt cánh tay anh, nhân lúc anh quay đầu lại, tôi xấp lại gần hôn anh dưới ánh trăng và sao.

Lúc tách ra tôi thấy anh dùng một đôi mắt đen như mực nhìn tôi, tôi nói với anh rằng: “Em không tức giận, cho nên anh có thể tin tưởng em nhiều hơn một chút được không?” Tôi buồn cười, “Anh còn nói anh là kết quả của chủ nghĩa hiện thực còn gì, hiện tại là ai đang ở bên em, hả?”

Tôi nói đừng nói là tôi chưa bao giờ thích Trần Ứng Giai mà ngay cả tôi đã từng thích cậu ta đi chẳng nữa thì hiện tại tôi vẫn đang ở bên anh cơ mà.

Tôi nói anh thử nghĩ xem có phải tôi come out với người nhà là vì anh, có phải là bởi vì anh tôi với đón năm mới ở một nơi xa lạ cách xa nhà tôi như vậy hay không?

Tôi nói anh không tin tưởng tôi như vậy khiến tôi thật sự rất thương tâm.

Anh há miệng, tôi đoán rằng anh định giải thích với tôi, tôi lại in lên môi anh một nụ hôn, nói với anh rằng: “Về sau nếu lúc nào em muốn anh giải thích thì em sẽ bảo với anh còn khi nào em không yêu cầu anh giải thích....” Tôi nói với anh, “Thì anh cũng không cần phải giải thích với em.”

Tôi thấy anh chớp chớp mắt, thật lâu sau anh mới ôm lấy tôi, nhẹ giọng nói: “Anh cảm thấy....” Anh nghẹn ngào nơi cổ họng, “Anh thích em nhất định là quyết định chính xác nhất đời này.”

Tôi vốn không nghĩ anh sẽ biểu đạt cảm tình của mình, nói nhiều như vậy tôi cảm thấy đã biểu đạt đến cực hạn của mình rồi, nghe anh nói như vậy thì tôi nghĩ bụng tìm mấy câu dễ nghe, nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nói rằng: “Được rồi, bị anh thích cũng là em rất may mắn.”

Anh bám trên người tôi nhàm chán một hồi, tôi trêu anh: “Anh sẽ không khóc chứ?”

Anh nói *không*.

Tôi nói *được rồi, ta về nhà tắm rửa rồi đi ngủ có được không?*

Anh nói *được*.

Sau khi buông ra thì anh vươn tay kéo tay tôi, hai chúng tôi rảo bước trên con đường yên tĩnh không có một bóng người.

Một lát sau, tôi nghe thấy giọng anh vang lên trên con đường yên lặng: “Mùa hè lúc học đại học, em trải chiếu ngủ trên mặt đất, trong tai còn cắm tai nghe, anh ghé sát tai vào thậm chí còn nghe được ca từ vang lên từ trong tai nghe của em.”

Tôi **Nga** một tiếng hỏi: “Lúc ấy em nghe bài gì?”

Anh cười cười nói không nhớ rõ, sau đó lại nói: “Nhưng anh nhớ rõ là chẳng biết tại sao đột nhiên em lại tỉnh dậy, thấy anh thì hình như hoảng sợ.” Anh nói, “Anh cũng bị em bồng tỉnh dọa sợ, bèn nhanh chóng thò tay cầm lấy tai nghe của em nói rằng đang tìm nó.”

Cảnh tượng ấy tôi có ấn tượng, nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh: “Sao nào, cho nên lúc đó anh không phải muốn lấy tai nghe có phải không?”

Anh im lặng một lát: “Anh muốn nhìn em.”

Tôi ngạc nhiên: “Em nghĩ anh sẽ nói là anh muốn hôn em.”

Anh cười khê: “Anh không dám.” Anh nói, “Dùng khí lớn nhất đời này của anh đại khái chính là năm đó mang theo tâm địa chạy đến tìm em.” Anh dừng lại một chút, “Anh chưa bao giờ dám ôm bất cứ hi vọng gì.”

Tôi thò tay nhét tay anh vào trong túi áo khoác của mình, không đáp.

Anh nói: “Lúc đó bên cạnh em có một quyển sách.”

Tôi hỏi *sách gì thế*.

Tôi nói là Hường làm một tâm ().

Tôi **ha ha** hai tiếng.

Anh nói: “Anh thấy bên trong có một câu.”

Tôi nói **ừa**.

Anh nói tiếp: “Đêm khuya có người đưa tôi về nhà, phía trước thấp một ngọn đuốc, sau lưng xua địch đi.”

Anh dừng chân lại, nhìn về phía sau, sau đó nhìn về phía tôi, nhẹ giọng cười: “Cảm ơn em đã đưa anh về nhà.”

Tôi cười nói: “Phải là cùng anh trở về nhà mới đúng.”

Em đây là trở về nhà cùng anh vào giữa đêm khuya, trước sau đều không có người, chỉ có ánh sáng và ánh trăng.

Em và anh cùng trở về nhà.

20. Chương 20: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mười - Say Rượu

Năm ấy tôi ngồi ở nhà Mạc Kiệt ba ngày liền, con người ông anh cũng giống như anh, bất cầu ngôn tiểu*, thể nhưng đối với tôi có thể coi là miễn cưỡng có thể trưng vẻ mặt ôn hòa.

**tính cách nghiêm túc, không hay nói cười.*

Chính là người già rồi, tai mắt có chút không dễ dùng, nói chuyện đều phải nói thật to, nhà bọn họ tối hôm ba mươi đặc biệt náo nhiệt, cả một đám nhóc con lú ra lú rú vây quanh.

Trong nhà anh cũng nhiều thân thích, anh hẳn là nói với họ rằng tôi là bạn anh cho nên thi thoảng sẽ có vài ba cô ba bà sáu chạy đến hỏi tôi sang năm mới tết đến mà lại không về nhà, còn hỏi thăm xem tại sao Mạc Kiệt đến giờ vẫn chưa thấy có bạn gái.

Tôi còn phải nâng mặt tỏ vẻ công việc của ông chủ Mạc đã bay lên cao đến độ trước mắt không xem xét đến những chuyện râu ria ấy.

Thế là có người vụng trộm nói với tôi rằng tôi làm bạn anh thì phải khuyên bảo anh một chút, tiền cần thì cần thật nhưng trong nhà vẫn phải có vợ chăm sóc, sinh con mới tốt.

Tôi liền vội vàng đồng ý.

Mạc Kiệt đang phải ứng phó với một đám chú dì cô bác nhà anh, thế là tôi bèn ra ngoài hút điều thuốc.

Có bạn nhỏ giơ đèn lồng dạo một vòng quanh người tôi, ngảnh cổ nói với tôi rằng *chú ơi đốt pháo bông cho bọn con với*, thế là tôi bèn ngồi xuống đốt pháo, lũ chúng nó che lỗ tai đứng cạnh tôi bắt đầu rít the the.

Tôi đưa pháo bông cho chúng nó, để chúng nó tự chơi.

Híp mắt nhìn lên trời, tôi rít một hơi thuốc, thấy không xe có pháo hoa nổ tung trên bầu trời, chiếu sáng toàn bộ thiên không, sau đó cảm giác được có người đứng cạnh tôi: “Nhiều người quá, rất ồn có đúng không?”

Tôi cắn thuốc cười cười: “Tết nhất nhà em cũng đông người như vậy.” Tôi nói, “Tết mà, đương nhiên phải náo nhiệt vậy rồi.”

Tôi ngửa đầu ngắm pháo bông, cúi đầu đập tắt điếu thuốc thì thấy anh đột nhiên đưa một cái lì xì đến trước mặt tôi

Tôi thật sự nghi hoặc, nhìn anh.

Thấy trên mặt anh có ánh sáng của pháo bông lúc sáng lúc tối chiếu rọi, anh cười nói: “Năm mới vui vẻ.” Lại nói thêm, “Tiền mừng tuổi.”

Tôi cười ha ha hai tiếng, nhận lấy lì xì của anh, cúi đầu tự hỏi: “Em không chuẩn bị tiền mừng tuổi cho anh.”

Thế là anh đột nhiên ghé sát vào tai tôi, tôi đoán rằng chắc là hôm nay anh uống nhiều rượu rồi, mặt cũng hơi hơi đỏ, anh nhẹ giọng nói: “Vậy thì buổi tối nay em hảo hảo bồi thường lại cho anh.”

Tôi theo lý thì đương nhiên là đồng ý.

Anh uống có chút nhiều, tôi vừa đỡ vừa dẫn anh vào phòng, vừa vào là anh bắt đầu vén quần áo của tôi lên.

May là anh coi như còn có chút ý thức, biết đợi đến khi vào phòng mới lột quần áo tôi.

Tôi đỡ anh lên giường, đi vào phòng tắm giặt khăn mặt ra lau mặt cho anh, bấy giờ mới thấy anh có ý thức, khàn giọng hỏi tôi: “Đến ha?”

Tôi thả khăn xuống, hôn hôn lên mặt anh: “Anh lợi hại quá nhỉ, uống say thế này mà vẫn có hứng trí?”

Anh kéo tôi lên giường, nhẹ giọng nói: “Chỉ cần là em, dưới tình huống nào anh cũng có hứng trí.”

Tôi thò tay cởi quần áo cho anh: “Biết anh biết ăn nói rồi.”

Thế là anh rũ mắt xuống nở nụ cười.

Anh uống say nên có chút phóng khoáng hơn một chút, không thở hổn hển áp tiếng rên rỉ xuống nữa, tôi nhất thời vùng dậy thử liếm dương vật cương cứng của anh, thế là anh hét lên một tiếng, đứt quãng nói tôi *dừng lại*.

Tôi thì không am hiểu chuyện này, sợ rằng nanh làm anh mềm xuống, thế là tùy tiện liếm cho anh mấy cái rồi bò lên hôn hôn anh, anh nháy đôi mắt đỏ ửng nói *nhANH LÊN*.

Tôi buồn cười hỏi *anh gấp cái gì?*

Anh A một tiếng, thế nhưng lại trực tiếp leo lên liếm lỗ tai tôi.

Tôi nói: “Anh mà đã gấp như thế thì anh tự ngồi lên động đi.”

Một bàn tay của anh vẫn đang vuốt ve dưới thân thôi, hít thở hai tiếng rồi anh khàn giọng nói: “Đừng bắt nạt anh nữa, xin em.” Anh bắt đầu oán giận tôi, “Nói phải bồi thường anh mà.”

Tôi cảm thấy có chút đáng cười, cúi đầu ngậm lấy một điểm trước ngực anh, đầu lưỡi ve vuốt xung quanh quầng vú của anh, anh thò tay nhẹ nhàng bắt lấy tóc của tôi, hạ thân hơi nâng lên cọ cọ người tôi.

Tôi buông miệng ra, cố ý ra vẻ vô cùng nghiêm túc nói với anh rằng: “Không cho cọ.”

Anh vòng tay ôm lấy lưng tôi, hai cái đùi tách ra quấn lấy phía sau tôi, anh nói: “Anh khó chịu lắm.” Sau đó lại nói, “Em sờ anh có được hay không?”

Tôi nói: “Sao anh uống say lại trở nên khả ái như thế.”

Anh ngẩng lên hôn tôi, quay cuồng trong miệng một vòng rồi chậm chậm mỗ lên mặt tôi, khàn giọng nói: “Em có thích không?” Anh nói, “Thế thì về sau lần nào anh cũng uống rượu trước khi làm có được hay không?”

Tôi nói *anh cố ý ép em chứ gì*, hạ thân đẩy đùi anh ra rồi chậm rãi đưa mình vào trong thân thể anh.

Anh há miệng thở dốc, lại chớp chớp mắt, đột nhiên con mắt đỏ lên, tôi còn chưa kịp phản ứng đã thấy anh đột nhiên khóc rống lên.

Anh nói *Quan Dịch Tiêu em có biết anh thích em nhiều đến mức nào hay không?*

Anh nói *trước khi gặp em anh vẫn không thể tưởng tượng được mình sẽ thích một người nhiều đến thế*.

Anh nói *sao mà kỳ quá thể cơ chứ, vì sao lại thích một người đến như vậy.*

Này nọ cứng rắn của tôi còn đang ở trong cơ thể anh, thấy anh đột nhiên bắt đầu khiển trách tôi thì tôi nháy mắt cảm thấy xấu hổ quá dỗi, động cũng không dám động.

Lại nghe anh nói: “Lúc tốt nghiệp đại học em còn bày ra tư thái tuyệt giao với anh, anh ở nước ngoài không dám gọi điện cho em, không dám gửi bưu kiện cho em, anh không dám hỏi em đang ở đâu, không dám liên hệ với em.”

Rồi rồi, anh ầm ỨC anh ầm ỨC, tôi cũng ầm ỨC thay anh, lúc không thích anh thì không cảm giác được bản thân mình lúc ấy có bao nhiêu quá phận, sau khi thích anh thì chỉ hận sao lúc ấy mình cứ như thằng ngốc.

Nhưng tôi cũng hiểu mình có oan uổng, thế là tôi giải oan cho mình: “Quan cho em quá, em không có tuyệt giao với anh.” Tôi nói, “Anh không liên hệ với em nhiều năm như thế em cũng rất tức giận a, còn nói sao hỏi đại học quan hệ tốt như thế cơ mà.” Tôi nói, “Em còn tưởng anh ở bên ngoài gặp được người tốt hơn nên hoàn toàn vứt bỏ tình bạn thừa đại học của em.”

Anh bình thường hẳn ít khi uống rượu, hôm nay giao thừa bị chính thân thích của mình chuốc loạn cho nên đại khái thật sự say mèn mất rồi, một chuyện bé xít cũng có thể phóng đại vô hạn.

Tôi vừa giải thích xong chuyện tuyệt giao thì đã thấy anh nói to: “Ai mẹ nó muốn làm bạn cùng phòng với em!” Anh lặp lại: “Ai mẹ nó muốn làm bạn cùng phòng với em chứ!”

Tôi nói: “Dừng!” Tôi cảm giác trạng thái của mình hiện tại thật sự rất thảm, về sau làm tình có thể có bóng ma không a, tôi cúi người hôn hôn anh, “Được rồi, anh uống say anh lớn nhất.” Tôi nói, “Em sắp mềm mất rồi.”

Anh *ừ* một tiếng, thò tay ôm lấy tôi, nhẹ giọng nói bên tai tôi: “Anh với em không phải bạn cùng phòng.”

Tôi nói *đạ*.

Anh rất chi là kiên định nói lặp lại: “Không phải bạn cùng phòng.”

Tôi quay đầu hôn hôn mắt anh: “Là người yêu.”

Anh *ừ* một tiếng, sau đó lại nói: “Em không động à?”

Tôi xin phép thu lại cái câu sau khi say rượu anh đặc biệt khả ái, tôi mềm mất rồi còn đâu.

Cuối cùng vẫn làm không thành, lúc tôi chuẩn bị khai chiến lại phát hiện người này thể nhưng lại lẩn ra

ngủ mất rồi, tôi thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

Tôi bèn nói *mẹ nhà anh đàn ông uống say căn bản không hề có ý muốn ở phương diện kia!*

Sáng sớm hôm sau tôi bị tiếng chuông di động liên hồi đánh thức, mừng một năm mới, đại khái tất cả đều là tin nhắn chúc tết và điện thoại, tôi híp mắt tìm di động của mình trong quần, vợ lấy di động híp mắt nhìn, người bên cạnh giật giật, vang lên vài tiếng rên rĩ.

Sau đó anh dán đến cạnh tôi, một lát sau, tôi thấy anh mở mắt, khàn giọng nói: “Đau đầu.”

Tôi giờ điện thoại nhìn anh: “Vậy anh có đau mắt không?”

Anh ngậy cả người.

Tôi nói *anh có nhớ chuyện gì đã xảy ra không?*

Anh nhú nhú mày, đột nhiên biểu tình thay đổi, có chút xấu hổ nói: “Anh nói mỗi lần trước khi làm đều uống rượu?” Nói đến đây biểu tình trên mặt anh lại biến đổi thêm lần nữa, anh dùng tay che mặt mình, tôi ngờ rằng anh nhớ đến khúc khác rồi, ngay cả giọng cũng trở nên vô cùng hối hận: “Anh sau này sẽ không uống rượu nữa.”

Tôi giờ điện thoại liếc mắt nhìn anh.

Thấy anh âm thầm hối hận một lát rồi buông cánh tay đang che mặt mình xuống, dán lên cánh tay tôi, độ ẩm trên đó thật sự rất cao, anh giương mắt nhìn tôi: “Em muốn anh nhận sai như thế nào mới tốt?”

Tôi cười: “Em nghĩ rằng nếu sau này em không cứng nổi nữa thì anh có phụ trách hay không?”

Anh liền liếm khóe miệng, đột nhiên chồm lên lật người tôi lại, anh thò tay lấy di động của tôi, cổ họng bình tĩnh nói: “Anh bắt đầu phụ trách từ bây giờ luôn.”

Anh chui xuống, sau đó tôi cảm nhận đồ của mình tiến vào một nơi ẩm áp ẩm ướt.

Ừa, tạm tạm, tôi còn cứng được.

Cuối cùng buổi sáng hôm đó anh vẫn ngồi lên tự mình động.

21. Chương 21: Từ Mầu Chốt Thứ Hai Mười Một - Lý Tưởng

Tôi nhớ rõ hình như mình có kể qua rồi, sau khi tốt nghiệp đại học tôi từ chối công việc do thân thích an bài mà mẹ giới thiệu cho, cắn răng mò đến một thành thị duyên hải.

Đàn ông ở một thời điểm nào đó có lẽ sẽ đều như vậy, có cảm tưởng như bản thân có thể vứt bỏ tất cả để đi thay đổi thế giới.

Còn lâu mới cần phải xu nịnh bu quanh trên con đường mà người khác đã vạch sẵn ra.

Lúc đó thật sự là quá trẻ tuổi, nên quên mất tự hỏi mình xem thế thì sẽ dựa vào cái gì.

Buổi tối tôi từ nhà Mạc Kiệt trở về nhà mình, không hiểu sao đột nhiên lại cảm thấy mệt muốn chết, về đến nhà cái là đổ phịch xuống giường mặt mày xám tro ngủ của một buổi chiều.

Lúc tỉnh dậy ngáp ngắn ngáp dài ra ngoài đã thấy Mạc Kiệt ngồi ở phòng khách cùng ba mẹ tôi xem phim, xem ra bầu không khí rất tốt.

Tôi trông thế thì thấy rất buồn cười, thế là cười hai tiếng.

Mẹ tôi ngồi dưới ánh mặt trời sưởi ấm, trợn trắng mắt nhìn tôi: “Sao anh lại có thể ngủ như vậy được có chứ?”

Tôi nói *có thể ngủ được không phải là phúc sao*.

Mẹ tôi nói: “Mẹ còn định đợi hai đứa về nhà ăn một bữa cơm mà đợi mãi chẳng thấy đứa nào về thế là trực tiếp đến đây nhìn xem.” Nói xong còn quay sang hỏi Mạc Kiệt, “Trong nhà có phải chẳng có gì hay không?”

Mạc Kiệt mỉm cười: “Dạ.” Anh nói, “Bên trong tủ lạnh chẳng có gì cả đâu dì.”

Mẹ tôi lại mắng tôi: “Ngày nào cũng lười chấy thây chấy xác ra, tủ lạnh không có gì mà cũng không biết tự đi mua.”

Tôi nói: “Mẹ làm cái gì đấy, không cho con tí mặt mũi đón năm mới à.”

Sau đó tôi thấy mẹ tôi dừng lại một chút, nghiêng người lấy một cái lì xì đặt bên cạnh, bà đưa đến trước mặt Mạc Kiệt, biểu tình không có biến hóa gì lớn: “Đêm ba mươi hai đứa không ở nhà, dù sao vẫn chưa hết tết, giờ đưa cho con cũng không sao.”

Mạc Kiệt không dám nhận: “Dì ơi, cái này....” Anh có chút xấu hổ, “Không cần đâu.”

Mẹ tôi nói: “Cho con thì con cứ nhận đi.” Bà nhét vào trong tay Mạc Kiệt, nói tiếp, “Bên nhà dì có phong tục, hai đứa bây...” Mẹ tôi nghĩ nghĩ, “Tóm lại là bên nhà dì thì con cái phải mang theo....” Mẹ tôi dừng lại một lát, nói tiếp: “Mang theo bạn đến chơi, để trường bối phát lì xì.”

Mạc Kiệt luống cuống tay chân nhận lấy: “Dạ, con cảm ơn dì.”

Mẹ tôi ừ một tiếng.

Tôi xòe tay ra: “Của con đâu?”

Mẹ tôi ra vẻ nghiêm khắc nói rằng *không có*, nói xong lại quay đầu nhìn sang Mạc Kiệt: “Như vậy đi, vốn là con phải đi sang nhà ông bà nội ông bà ngoại chú thím cậu mợ nhận lì xì nữa.” Mẹ tôi nói, “Cơ mà hai đứa bây dưới tình huống này, dì thấy đi chiếu cáo thiên hạ là không hay, cho nên tạm thời chỉ nhận của một mình dì thôi nhé.” Mẹ tôi nhìn Mạc Kiệt, “Con không để bụng chứ?”

Mạc Kiệt hơi mím môi: “Không, cảm ơn dì.”

Tôi đặt mông ngồi giữa mẹ và Mạc Kiệt, bóp vai cho mẹ tôi: “Được rồi được rồi, chỉ cần được hai cụ tán thành là tụi con vui rồi.” Tôi nói, “Mẹ vất vả rồi.”

Tôi có thể tưởng tượng được mẹ tôi phải đối mặt với bao nhiêu áp lực vì chuyện của tôi.

Thân thích bạn bè vừa thấy mặt là đã hỏi *sao không thấy con trai kết hôn, người yêu cũng chẳng có*.

Thời gian sau phỏng chừng còn bị người ta chọc cọt sống: “*Con trai lớn như vậy rồi mà vẫn chưa kết hôn, có phải có tật xấu ở chỗ nào không.*”

Sống trong một xã hội lấy con người làm cơ sở thì chuyện đó là không thể tránh khỏi.

Mẹ tôi trợn trắng mắt nhìn tôi, nhìn rồi đột nhiên cười rộ lên: “Anh từ nhỏ đến lớn đều không làm mẹ bớt lo, mẹ anh vất vả mãi thành quen rồi.” Thế rồi bà đột nhiên thăm dò Mạc Kiệt, “Lúc tốt nghiệp xong đại học con đi đâu, hồi đi thực tập dì nhờ người tìm cho nó bao nhiêu công việc tốt, chỉ cần chờ tốt nghiệp xong là được tuyển thẳng luôn, ai ngờ thẳng con của dì quá lợi hại, không nói hai lời từ chức đi đến một nơi thật xa.”

Mẹ tôi nhìn tôi: “Nói cái gì mà làm vậy bất quá chỉ có thể sống cuộc sống sắp đặt trước.” Bà cười, “Thật sự là đáng ghét.”

Tôi nói *phải phải phải* đều là con sai.

Bởi vì tồn tại một sự tự tin sâu sắc đối với bản thân mình, ở bên ngoài bị xã hội dẫm đạp thật thảm một thời gian, cuối cùng vẫn tè ra quần chạy về nhà.

Bị một cái tát thật đau không sao đáp trả nổi.

Mạc Kiệt cười cười, nắm lấy tay tôi trước mặt mẹ: “Lúc em ấy vừa lên đại học đã có lý tưởng của mình rồi.”

Mẹ tôi liếc tôi: “Tâm cao ngất, vĩnh viễn không biết cái gì là đầu đội trời chân đạp đất.”

Tôi nhanh chóng kéo Mạc Kiệt đến trước mặt mẹ tôi: “Mẹ không biết Mạc Kiệt lợi hại thế nào đâu, lúc người ta ngủ thì anh ấy học, lúc người ta chơi thì anh ấy học, lúc người ta học thì anh ấy vẫn học đó.”

Mẹ tôi tròn trắng mắt nhìn tôi: “Cho nên hiện giờ người ta mới sống tốt hơn anh đấy.”

Ai, những lời này làm tôi buồn đó.

Mạc Kiệt hiểu chuyện tỏ vẻ đặc biệt khiêm tốn: “Không có.” Anh liếc nhìn tôi rồi lại nhìn sang mẹ tôi, bộ dáng rất khiêm tốn, “Con thế nào Quan Dịch Tiêu cũng vậy.”

Tôi cười ha ha, nhìn mẹ tôi: “Mẹ xem ý của anh chính là của anh cũng là của con, trước giàu sau cũng giàu, cùng nhau làm giàu.”

Mẹ tôi nói chẳng hiểu sao lại sinh ra một thằng con không biết xấu hổ như tôi.

Phần 2

Buổi tối hôm đó chúng tôi ra một nhà hàng gần đó gọi một bàn đồ ăn, bảy rưỡi tối mới ăn xong cơm. Sau đó tôi đưa ba mẹ trở về khu phố cổ của họ.

Lúc về đến nhà đã mười giờ hơn, buổi chiều tôi đã ngủ no giấc nên đến tối lại chẳng thấy buồn ngủ gì cả.

Ngồi trong phòng khách một hồi, cuối cùng tôi quyết định leo lên giường xem TV.

Mạc Kiệt tắm xong mang theo một thân hơi nước bước vào phòng, tôi xốc chăn cho anh, anh trèo lên nằm xuống sau đó tôi đắp chăn xuống che cho anh.

Thò tay sờ sờ tóc anh: “Còn chưa khô kìa?”

Anh nói *ừa*.

Tôi tùy tiện tìm một bộ phim điện ảnh kinh dị chuẩn bị xem, nhạc dạo mới vừa vang lên đã thấy vô cùng khản trương, Mạc Kiệt đột nhiên thò tay ôm lấy eo tôi, tôi liếc mắt nhìn anh, buồn cười hỏi: “Anh sợ à?”

Anh lắc lắc đầu.

Tôi *Nga* một tiếng, đột nhiên nhớ tới chút chuyện, tôi quay đầu cười anh: “À đúng rồi, hồi trước ở nhà anh em quên chưa nói.” Tôi nói. “Lúc trước là anh thành khẩn hứa hẹn sẽ không ầm ức.” Tôi cảm thấy đáng cười, “Như thế làm sao mà không ầm ức cho được.”

Anh dừng lại một lát, chắc chắn là anh nhớ lại cái đêm say rượu gào khóc đó, lúc đó luôn miệng kêu ầm ức, anh có chút ngưng ngừng, *ha* một tiếng, xấu hổ: “Anh cũng không biết nữa.”

Tôi nói: “Ầm ức hỏng rồi à.”

Anh lắc đầu: “Không có.”

Tôi thật sự không xác định được đây là anh mạnh miệng hay là nói thật lòng, bộ phim đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, tôi thương lượng với anh: “Lần sau anh mà uống say rồi gào khóc kêu ầm ức với em....” Tôi nói, “Thế thì em sẽ ném anh ra ngoài nhé?”

Nghe cổ họng anh bình tĩnh phun ra hai tiếng cười, lên án tôi: “Em cũng quá xấu rồi đi.”

Tôi quay đầu nhìn anh, cuối cùng đơn giản lật người đặt anh dưới thân mình, thật lòng thật dạ bắt đầu cân nhắc tỉ mỉ cùng anh: “Anh nói thử xem gần đây anh đã nói bao nhiêu câu em xấu?” Tôi nói, “Nói bao nhiêu câu em bắt nạt anh?” Tôi cúi đầu cắn cắn mặt anh, “Còn nói mình không cảm thấy ầm ức?”

Anh thò tay ôm lấy tôi, nâng mắt lên tựa hồ đang suy nghĩ, cuối cùng anh đưa ra kết luận: “Đại khái là....” Anh nói, “Gần đây em đối xử với anh tốt quá.”

Tôi cười ha ha: “Đây là cái lý do quỷ gì, lúc em đối xử với anh không tốt thì anh không ầm ức, lúc em đối xử với anh tốt thì anh lại thấy ầm ức.”

Anh chớp mắt nhìn tôi, đột nhiên ngẩng đầu lên liếm môi dưới của tôi, bắt đầu hôn.

Rất lâu sau anh mới thở hổn hển nhẹ giọng nói: “Em đối xử với anh tốt quá.” Anh nói, “Cho nên anh mới không thể nào không chế bản thân không làm nũng với em.”

Tôi nói *ai*, sao mà buồn cười thế chứ, lại chẳng biết nói gì, tôi cúi đầu nhìn anh: “Vậy thì hiện tại anh làm nũng với em đi.”

Anh bày ra cái vẻ rất chi là buồn rầu, sau nửa ngày mới nhìn tôi đầy vô tội: “Ví dụ như?”

Tôi thò tay sờ soạng mặt anh, một tay thì lần xuống cởi quần anh ra, đề nghị: “Ví dụ như gọi em là *anh* chẳng hạn.”

Anh cười một tiếng, nâng chân lên cho tôi tiện cởi quần cho anh, anh nhìn tôi nói: “Tuổi của em nhỏ hơn anh đấy công chúa ạ.”

Tôi thò tay với lấy lọ gel bôi trơn trên tủ đầu giường, chen vào giữa hai chân anh, hẳn là do bị lạnh nên anh cứ run run, ngón tay tôi vuốt ve bên trong một hồi, hôn hôn chóp mũi anh: “Không phải làm nũng sao?” Tôi cười, “Gọi em là *ba ba* cũng được.”

Anh cười khẽ ừ một tiếng, lúc hạ thân tôi ma sát nơi cửa mình của anh, tôi nghe thấy anh khàn giọng nói: “Bỏ qua cho anh đi.” Anh gọi: “Anh ơi~”

Tôi cảm thấy buồn cười, ôm anh lên, ghé vào lỗ tai anh không ngừng đáp lại, nói với anh là tôi thương anh, nói với anh là tôi hi vọng anh có thể bày ra bất cứ cảm xúc gì trước mặt tôi.

Lúc làm xong thì bộ phim cũng đã đến hồi kết, khó có thể tưởng tượng được bọn tôi lại làm tình cùng những âm hiệu quỵ dị chói tai như thế, tôi tắt TV đi rồi ôm Mạc Kiệt nằm thẳng cẳng trên giường, đỉnh đầu có một cái đèn ngủ màu gạo, tôi than một tiếng, “Tuổi này mà thế thì đúng là túng dụng quá.”

Mạc Kiệt nằm cạnh tôi cười một tiếng.

Tôi quay đầu nhìn anh, tò mò nói: “Em rất hiếu kỳ a, sao lúc lên đại học anh lại chăm đọc sách như thế.” Tôi nói, “Giáo viên hồi trung học của anh không nói với anh là lên đại học sẽ được giải phóng sao?”

Không phải đùa bởi, qua nửa năm là quên sạch kiến thức học mất mấy năm trời, mỗi lần đều kì thi là đều bắt đầu ôn lại từ đầu, lên lớp còn vụng trộm đánh quái sao.

Mạc Kiệt nghĩ nghĩ: “Có khả năng là do anh biết rõ sau này muốn sống một cuộc sống thế nào.”

Tôi nhìn anh.

Anh cười cười: “Anh biết rõ mình muốn sống cuộc sống thế nào, hơn nữa còn biết rõ rằng để đạt được cuộc sống đó là chẳng dễ dàng gì.” Anh nói, “Hoàn cảnh trong nhà anh xấu đặc thù, từ nhỏ anh đã biết, sẽ chẳng có ai giúp đỡ cả, thế nên người giúp được cho anh chỉ có chính anh mà thôi.”

Tôi nhìn anh, nói chính xác là đang muốn biểu đạt sự kính nể: “Lợi hại quá.” Tôi nói, “Em sống hơn ba mươi năm mà vẫn không biết mình muốn sống một cuộc sống thế nào.” Tôi nghĩ, “Em đại khái là chỉ biết mình không muốn điều này không muốn điều kia, nhưng rốt cuộc lại không biết cuối cùng là mình muốn thế nào.”

Tôi quay đầu nhìn anh: “Anh thật sự rất lợi hại.”

Anh và Trần Ứng Giai đều rất lợi hại.

Biết rõ rằng mình muốn cái gì nên dốc sức nỗ lực không ngừng nghỉ, cho dù cuối cùng thỏa hiệp nhận thua cũng có thể cần rằng nói ra một câu không hối hận.

Tôi cảm thấy xấu hổ vì cuộc sống nay cao nay thấp của mình.

Đột nhiên anh lại hôn tôi, trong giọng đầy ý trêu đùa: “Cho nên em mới là công chúa a.”

Tôi thò tay nhẹ nhàng tết móng anh một cái.

Sau đó thò tay tắt đèn nói với anh rằng *ngủ sớm chút đi, chúc ngủ ngon*.

Anh lầm rầm nói *chúc ngủ ngon* rồi nhẹ giọng nói rằng: “Nếu em muốn thay đổi, bắt đầu từ bây giờ vẫn chưa tính là muộn.”

22. Chương 22: Từ Mẩu Chốt Thứ Hai Mười Hai - Khoảng Cách -

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ở nhà nghỉ ngơi chưa được hai ngày đã nhận được điện thoại của bạn học trung học nói cuối ngày có buổi họp lớp, cơ bản gọi được ai thì gọi.

Tôi đáp lại là được rồi tao đi, nghĩ nghĩ rồi hỏi thêm xem có dẫn người đi cùng được không, bên kia tiện hề hề nói rằng mang người nhà chứ gì, được chứ.

Tôi nói là bạn học đại học đang đến chơi.

Thế là tôi mang theo Mặc Kiệt đi tham gia họp lớp, gặp được giáo viên chủ nhiệm hồi đó, tạm tạm, cũng già đi không ít.

Liệu có phải con người khi càng có tuổi thì càng già nhanh hơn hay không?

Hồi trung học cảm thấy ông ấy rất phiền a, ngày nào cũng mắng sau lưng là chủ nhiệm lớp mình không tốt thế này không tốt thế kia, chỗ nào cũng không tốt.

Nhưng khi lên đến đại học lại phát hiện ra chủ nhiệm trung học tốt vô cùng.

Mấy đứa bạn cũ gặp mặt đứa nọ nhận ra đứa kia, hẹn nhau một năm sẽ ra ngoài hộp lớp một lần.

Đều đã hơn ba mươi tuổi, đứa nào đứa nấy cũng béo ra, bọn họ đại khái không ngờ tôi mang bạn đại học đến, trên chộc tôi một hồi, lại hỏi thể kết hôn chưa, con lớn thể nào rồi, hiện giờ công tác ở đâu.

Tôi thật sự rất mệt mỗi khi phải ứng phó với mấy câu hỏi kiểu này, tùy tiện hàn huyên hai câu rồi kéo đề tài sang đối phương.

Đại biểu khóa toán học qua mười năm rồi mà vẫn cứ thích chém gió, cô gái đã từng được rất nhiều người trong khoa thầm mến nay đã trở thành mẹ bỉm sữa, đáng vẻ điềm đạm lắm.

Có người đập giày cao gót đi đến bên cạnh tôi: “Quan Dịch Tiêu.” Cô cười ha ha hai tiếng, “Hồi còn đi học trông cậu dễ nhìn lắm, ai dè giờ hơn ba chục tuổi rồi trông vẫn rất dễ nhìn.” Cô tùy tay chỉ chỉ, nhỏ giọng nói, “Trái lại bọn họ đều béo, người không nên béo cũng béo.”

Tôi cười: “Chẳng phải gia đình có hạnh phúc mỹ mãn hay không đều thể hiện ở thể trạng sao?” Sau đó tôi hỏi, “Cậu thì sao?”

Thấy cô cười cười: “Vẫn thế chứ sao, nên sống thế nào thì cứ sống thế nấy.” Cô liếc mắt nhìn tôi, “Cậu còn nhớ hồi trung học chúng ta từng yêu đương không?”

Tôi có chút xấu hổ, ha ha cười hai tiếng: “Lúc còn trẻ không hiểu chuyện ha.”

Cô chỉ chỉ chính mình: “Dùng ngôn ngữ của hiện tại thì chỉ trách lúc ấy tớ yêu bằng mắt, cứ thấy đẹp trai là phần đầu quên mình.”

Tôi nói: “Vâng, tớ đây cũng yêu bằng mắt.”

Cô ấy cười cười, trông thấy Mạc Kiệt đứng cạnh tôi thể là cô ra vẻ dò xét: “Bạn học đại học của Quan Dịch Tiêu sao, chào anh.”

Mạc Kiệt dành cho cô một cái gật đầu rất chi là mất tự nhiên.

Cô ấy cười: “Bạn học của cậu cũng rất đẹp trai.” Nói tiếp, “Cũng độc thân à?”

Tôi nói: “Cậu muốn làm Hồng Nương hả giờ, vì sao lại không suy xét xem nên giải quyết vấn đề của cậu với bạn học cũ thế nào trước đi?”

Cô nói: “Tớ có tiền cỡ ai đâu, cậu nói cái gì thế.” Thấy tôi không đáp lại, cô bèn nói thêm, “Tớ tự tiền cỡ đó chứ?”

Cô ta nói xong thì bên cạnh có một người chạy tới nói: “Chị Liên à, con chị sắp năm tuổi rồi đó chị ở đó mà tự tiền cỡ.”

Tôi vốn có chút xấu hổ, nghe nói như thế mới biết rằng cô ấy nói đùa, thể là cười với cô: “Hận không trùng phùng lúc người chưa gả đi.”

Cô ấy cười ha ha hai tiếng.

Mạc Kiệt ghé lại gần nói với tôi là anh muốn đi WC, tôi còn chưa kịp đáp lại anh đã quay người đi ra ngoài.

Tôi liếc mắt nhìn bóng anh xoay người đi ra ngoài, yêu, đây là ghen sao?

Tôi cười cười với người bên cạnh: “Tớ đi WC một chuyến.” Cũng không đợi họ đáp lại, tôi đã xoay người bỏ đi.

Ngậm điều thuốc ra cửa, tôi còn đang nghĩ xem không biết lần hộp mặt này bao giờ mới kết thúc, nhàn nhả đi đến góc rẽ lại thấy anh đang đứng dựa vào tường ở đó.

Thấy tôi đến gần mà anh chẳng nói lời nào.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu cười: “Anh còn sợ em sẽ không đuổi theo anh.”

Tôi nói: “Anh ghen?”

Anh nói: “Ừ.” Sau đó nhìn tôi, “Đầu óc anh nói cho anh biết em nói vậy bất quá chỉ là thuận miệng thôi, thế nhưng trong lòng vẫn thấy không vui.”

Tôi buồn cười: “Thế anh nói xem giờ em phải làm thế nào?”

Anh dựa vào tường nhìn tôi: “Em đuổi theo anh thế này là đủ rồi.”

Tôi thò tay sờ soạng mặt anh, nhanh chóng thu tay lại rồi cười nói: “Anh thật dễ dãi.”

Anh cười cười.

Tôi trực tiếp đi xuống lầu: “Được rồi, dù sao anh cũng chẳng quen ai trong này, chúng mình về nhà đi, hay là đi đến rạp chiếu phim xem phim?” Tôi nói, “Em thật sự rất ít khi đi xem phim ngoài rạp cùng anh.”

Anh nói được.

Kì nghỉ đông của anh rất ngắn, lúc tôi đưa anh ra sân bay anh liền bắt đầu lên kế hoạch xem lúc nào thì về thăm tôi, anh nói vừa sang năm mới chắc công việc cũng không bẽ bộn lắm đâu, thời gian rảnh rỗi của anh tương đối nhiều.

Tôi nói ừ không sao đâu, em mà rảnh sẽ đi tìm anh.

Anh qua bên đó không quá hai ba ngày thì gọi điện thoại về cho tôi, giọng anh ỉu xiu, tôi hỏi làm sao?

Anh nói anh bị cảm lạnh, tôi dặn anh nhớ uống nước ấm, mặc nhiều quần áo vào, khó chịu quá thì phải uống thuốc.

Anh nói ừ, sau đó hỏi tôi em có tới thăm anh không?

Tôi cầm điện thoại mà buồn cười, lúc trước muốn anh làm nũng tôi còn phải dạy anh, thế mà giờ anh không phải đang dùng rất tốt sao, tôi nói để tôi nghĩ đã.

Anh ừ một tiếng.

Kì nghỉ đông của tôi còn có hai ba ngày, đi một chuyến lại về thì phiền toái lắm.

Cơ mà, yêu đương có mà, chẳng phải chính là phiền toái hay sao.

Sáng sớm hôm sau tôi bay sang chỗ anh, cứ tưởng rằng anh đã đi làm, còn chuẩn bị đi siêu thị mua chút đồ ăn để về làm đồ cho anh ăn, nào ngờ vừa vào phòng ngủ định ném hành lý đã thấy người nằm trên giường, mặt mũi đỏ bừng.

Tôi thò tay sờ thử, nóng quá.

Còn tưởng rằng chỉ là cảm lạnh phổ thông, phát sốt cũng không biết nhìn bệnh sao, tôi thật sự vô cùng tức giận, đi tới phòng tắm giặt khăn mặt ngâm nước lạnh đem về đắp lên trán anh, xoay người chuẩn bị đi xuống hiệu thuốc mua ít thuốc hạ sốt về cho anh uống.

Lúc tôi trở về anh đã có chút thanh tỉnh, mơ mơ màng màng nháy mắt nhìn tôi, bởi vì sốt cao nên trong mắt cứ lấp lánh ánh nước.

Tôi thò tay lấy khăn mặt trên trán anh xuống, dán thuốc hạ sốt lên: “Phát sốt mà anh cũng không biết sao?”

Anh thò tay sờ sờ trán mình, lại thò tay sờ sờ tôi, rồi ôm lấy tôi, đầu chôn cả trong vùng bụng tôi: “Sao em lại ở đây a?”

Tôi sờ sờ đầu anh: “Không phải anh bảo em đến thăm anh sao?”

Anh râm rì hai tiếng, chẳng hiểu sao lại có chút khả ái.

Tôi sờ sờ tóc anh, cảm giác như thể mình sắp xong đời rồi.

Tôi gọi anh bảo anh buông tôi ra để tôi đi nấu nước uống thuốc, anh nói anh nhớ em.

Tôi nói mới tách ra không được bao lâu mà, anh lại nói sống một ngày mà bằng một năm.

Được rồi được rồi, tôi để mặc anh kéo tôi như vậy một lát, chờ đến khi anh chậm rãi buông lỏng tay ra thì tôi phát hiện ra anh thế nhưng trực tiếp ngủ mất rồi, tôi nhét anh vào trong chăn rồi đi ra phòng khách nấu nước.

Sau khi nấu xong thì tôi bưng vào gọi anh hai tiếng, phỏng chừng là ý thức anh vẫn còn mơ hồ, tôi bón cho anh ăn hai viên thuốc rồi lại nhét anh vào trong chăn để anh ngủ tiếp.

Sau khi đóng cửa lại tôi còn buồn bực người này bình thường chăm sóc mình thế nào đây, rõ ràng anh là một người rất tốt, sao lại ép buộc mình thành vậy.

Phần 2

Tôi ngồi trong phòng khách xem TV một lát, lại đi xuống siêu thị dưới lầu mua đồ ăn, thậm chí còn mổ xong một con cá, định bụng lát nữa sẽ nấu cá kho đỏ*.

*

Xem thử công thức thì có vẻ trình tự tương đối đơn giản.

Xách một đồng túi này nọ trở về, thấy đèn ở phòng khách sáng, có một người mặc một bộ áo ngủ màu bạc tĩnh tọa trên sofa.

Tôi vừa vào cửa anh đã đứng dậy: “Em đến đây thật à, anh còn tưởng anh nằm mơ chứ.” Anh đi tới nhận lấy gói to gói nhỏ của tôi rồi hỏi, “Mua cái gì?”

Tôi thò tay chỉnh lại quần áo của anh: “Thân thể cường tráng quá ta, vừa uống xong viên thuốc ngủ xong một giấc mà đã dám mặc có đúng một bộ áo ngủ đi ra phòng khách rồi, có khi còn triển lãm lỏa thể được ấy chứ nhỉ Mạc Kiệt.”

Anh cười cười, xin khoan dung: “Anh hiện tại vào phòng bọc chăn đi ra.”

Chờ anh bọc xong áo khoác đi ra dựa ở cửa phòng bếp hỏi tôi: “Mua gì thế?” Anh nói, “Đói chết rồi.”

Tôi tròn mắt nhìn anh: “Phát sốt mà anh không biết à?” Tôi nói, “Thân thể không thoải mái mà anh không biết uống thuốc à?” Tôi lấy đi động tra thực đơn trên Baidu, liếc xéo anh, “Đói bụng mà anh không biết nấu cơm à?”

Thấy anh buồn cực cười đi tới, kéo tôi từ sau lưng: “Anh nhớ em.”

Tôi bĩu môi ra vẻ bất đắc dĩ: “Sao anh lại dính người như vậy chứ?”

Đầu anh cọ cọ sau lưng tôi.

Tôi bỏ vào nồi chút muối: “Lại bảo anh không biết làm nũng đi.”

Anh nghiêng đầu từ trên vai tôi ra, cười khẽ hỏi: “Làm gì thế?”

Tôi nói: “Cá kho đỏ.”

Anh chần chờ một lát: “Em biết làm à?”

Tôi rất chi là nghiêm túc: “Baidu là ra.”

Anh thò tay tiếp nhận muối của tôi, cười khê: “Anh so với Baidu còn tốt hơn.”

Tôi buông lỏng tay rút khỏi trước người anh, nhẹ nhàng thỏa hiệp: “Được rồi, anh tới đi.”

Anh mỉm cười, thò tay chỉ mặt mình: “Anh đây có thể được một nụ hôn hay không?”

Tôi xáp lại hôn anh một cái, sau khi tách ra thì chặc chặc miệng: “Dính người ghê.”

Hắn cúi đầu cười, thò tay bỏ con cá mà tôi đã rửa sạch vào trong nồi, tiếng tanh tách vang lên.

Ừm, kĩ thuật nấu ăn của anh có tiến bộ rất lớn, ví dụ như con cá này, anh nấu có thể ngang ngửa với mẹ tôi rồi. Tôi lấy xương đầu cá ra, vô cùng được vui đòi tiên đề nghị với anh rằng: “Đề nghị anh sau này đi học một khóa nấu vệt quay.”

Anh thả một miếng thịt cá đã tách bỏ xương vào bát tôi, đáp: “Được.”

Tôi buồn cười, “Được cái gì, anh biết học ở đâu sao?”

Anh nói: “Baidu.” Dừng một chút, nói tiếp: “Hoặc là mẹ em.”

Tôi chống đầu nhìn anh: “Anh tốt quá.” Tôi nói, “Yêu anh chết mất.”

Anh hơi mím môi, đột nhiên lắc đầu cười, nhìn tôi: “Cảm ơn em đã thích.”

Tôi cười, giơ tay ra sờ sờ đầu anh: “Gần đây cảm thấy anh càng ngày càng khả ái.”

Anh nhìn tôi chăm chú, tôi có thể thấy rõ bóng hình mình bên trong đồng tử của anh.

Lúc đi ngủ tôi cùng anh nói chuyện phiếm trên giường, anh hỏi tôi bao giờ trở về, lúc nào đi làm.

Tôi nói ngày mai phải đi làm, mai về.

Anh ừ một tiếng, sau đó nói mấy ngày nữa qua thăm tôi.

Tôi quay đầu nhìn anh: “Chạy tới chạy lui thế có phiền hay không?”

Anh nói: “Không đâu.”

Tôi thò tay búng trán anh: “Hiện giờ em mới biết, anh ngoài miệng với suy nghĩ nhiều khi không giống nhau.”

Anh thò tay giữ chặt lấy tay tôi: “Đúng thật là chạy đi chạy lại như thế rất phiền, thế nhưng nghĩ đến mục đích của nó thì lại không cảm thấy phiền nữa.”

Tôi nói được rồi, anh lợi hại, ngày nào cũng sống lý trí như thế.

Anh ừ một tiếng.

Tôi nói hồi xưa anh đi học một mình cũng thế sao, bị bệnh cũng không biết tự chăm sóc bản thân.

Anh hàm hồ lên tiếng, thân thể hồi trẻ khỏe lắm cái gì cũng kháng được.

Tôi nói anh sắp đi qua ngưỡng ba mươi rồi sắp thành ông chú bốn mươi tuổi rồi.

Anh thoáng cười một cái, đột nhiên có chút cảm thán: “Không biết như thế nào mà đã ba mươi rồi, cứ như thể mới hôm qua thôi vẫn còn có hai mươi chứ.”

Tôi nói anh chăm sóc bản thân mình cho tốt, đừng làm em lo lắng.

Anh cầm lấy tay tôi, đặt vào trong bàn tay mình thưởng thức một hồi, mãi sau mới thấy đồng ý.

Tôi nói anh có cái gì muốn nói với em sao?

Anh nói không có.

Tôi lại hỏi anh đang nghĩ đến chuyện sau này à?

Anh giương mắt nhìn tôi, chẳng nói chẳng rằng.

Tôi cười: “Anh còn nói không có gì muốn nói với em.”

Anh đáp: “Anh không biết phải nói như thế nào.”

Tôi bảo anh tùy tiện nói ra đi, em có thể tự sắp xếp lại.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi: “Kỳ lắm, anh sống hơn ba mươi năm mà có đến gần hai mươi năm vượt qua một mình.”

Tôi nói ừ.

Anh nói: “Một mình anh có thể tự chăm sóc mình thật tốt, hơn nữa còn có thể khiến cho cuộc sống của mình cực kỳ tốt.”

Tôi cười phải phải anh lợi hại.

Anh nói: "Anh cảm thấy sống một mình cũng chẳng có bất cứ vấn đề gì, chuyện gì anh cũng có thể chống đỡ được."

Tôi nói ừ.

Anh cúi đầu lôi kéo tay tôi đặt trước ngực mình: "Nhưng ở bên em có vài năm, anh càng sống càng yếu đuối."

Tôi tỏ vẻ với anh: "Từ hình dung này hình như không quá tích cực nhỉ."

Nghe được anh bật cười, nói tiếp: "Anh với em ở bên nhau liền không để tâm đến chuyện mỗi người một phương." Anh nói, "Anh không nhớ được hồi xưa anh sống một mình thế nào, nằm ngủ cùng em trên cùng một cái giường quen rồi lúc ngủ một mình lại thấy sao giường lớn quá, sống cùng em trong cùng một gian phòng quen rồi đến lúc ở mình lại cảm thấy gian phòng này thật sự quá lạnh lùng, quá cô đơn." Anh nghiêng đầu nhìn về phía tôi, "Em khiến anh giống như không thể chịu nổi cuộc sống một thân một mình nữa."

Anh chớp mắt: "Nhưng rõ ràng suốt hai mươi năm đường đời đều là một mình anh tự đi." Anh nói, "Nhưng hiện giờ ngay cả sinh bệnh khó chịu anh cũng muốn em xuất hiện trước mặt anh ngay lập tức." Anh dừng lại một chút, nói tiếp: "Hôn anh, ôm anh một cái, không thì cùng hít thở không khí bên trong căn phòng cùng anh thôi cũng được."

Anh lên án tôi: "Em khiến anh trở nên quá yếu đuối." Anh giơ tay tôi lên đặt trên môi mình rồi hôn hôn, "Khiến anh trở nên vô cùng thích..." Anh nghĩ, "Thích làm nũng."

Tôi cảm thấy rất buồn cười, lại gần ôm lấy anh, hôn mấy cái lên trên mặt anh, anh thò tay sờ sờ mặt tôi, nhìn tôi không chớp mắt: "Bởi vì em cho nên anh càng ngày càng lo lắng có một ngày nào đó không có em cùng đi vào giấc ngủ lúc về đêm, sáng ra không có em thức dậy cùng mình."

Anh nói: "Anh không muốn yêu xa."

Tôi sờ sờ đầu anh, đây là một đề nghị bốc đồng, đâu có là tôi hay là anh, hơn ba mươi tuổi đầu, cuộc sống của tôi đã vào quỹ đạo không sai biệt lắm, hẳn là không thể có cơn sóng nào lớn đến nỗi khiến tôi phải thay đổi cả quỹ đạo cả đời mình dựng lên.

Công việc của anh rất tốt, như anh đã từng nói, đây là cuộc sống mà anh lựa chọn, anh từ lúc bắt đầu đã biết mình muốn sống cuộc sống như thế nào, anh không nên lệch khỏi con đường mà mình đang đi.

Anh ngửa đầu cọ cọ tay tôi, nhẹ giọng nói: "Vài năm nữa, anh chuẩn bị từ chức rồi sang bên em tìm việc, có được không?"

Tôi nói không cần trả giá nhiều như vậy vì tôi được không.

Anh nói đó là vì anh, anh nói nếu không có tôi ở bên cạnh anh nhất định sẽ không thể chăm sóc tốt bản thân mình, anh sẽ bị ho, bị đau đầu, bị cảm, bị sốt, hơn nữa còn biến thành một đứa trẻ không biết làm gì chỉ biết làm nũng vùi vào.

Anh nói anh sẽ bệnh chết nếu một ngày nào đó tôi quên liên hệ với anh.

Tôi thì chỉ cảm thấy, anh khiến tôi rất rất đau lòng.

23. Chương 23: Từ Mẫu Chốt Thứ Hai Mười Ba - Cuộc Sống

Sự tình có chút khó giải quyết, tôi hỏi ba mẹ tôi một chút, đại khái là tôi thật sự là một đứa con hay khiến cho người ta phiền lòng nên bọn họ dùng cái kiểu vô lực tỏ vẻ rằng – cuộc sống của anh thì là của anh, tự anh quyết định đi.

Làm ở cương vị này sắp được mười năm, vất vả lắm mới bò lên được vị trí tiểu lãnh đạo, hiện tại mà làm lại từ đầu thì thật đúng khiến cho người ta đau lòng.

Hơn ba mươi tuổi rồi mà còn bắt đầu lại từ con số không, thật đúng là khiến cho người ta thổn thức.

Chuyện này từ đầu đến chân tôi đều chưa nói cho Mạc Kiệt biết, chủ yếu đại khái là do lúc tôi hạ quyết định này cũng không quá kiên quyết, nhần nhần nhó nhó mấy ngày liên tiếp đều muốn suy nghĩ lại. Chung quy hơn ba mươi tuổi rồi mà muốn bắt đầu cuộc sống lại từ đầu thì phải cần đến dũng khí rất lớn, tôi vạn nhất lại buông tay giữa đường thì sẽ khiến anh thất vọng, thế thì không hay.

Rơi vào thời điểm như vậy, tôi mới hoảng hốt sinh ra một loại cảm khái bản thân mình thật sự đã không còn trẻ nữa.

Hơn nữa công tác giao tiếp cũng có chút phiền toái, đồng sự và bạn bè cũng có chút khó có thể giải thích.

Tóm lại chuyện này đối với tôi mà nói thì là một chuyện vừa phiền phức vừa khó khăn.

Đợi đến một buổi tối khi tôi vừa quyết định rút khỏi mớ bồi hồi rối rắm suốt mấy ngày qua, Mạc Kiệt lại

gọi cho tôi, càng về sau này, giọng anh lại càng nhỏ xuống, tôi nằm trên giường mà như thể có thể được bên anh dần dần chỉ còn vang lên tiếng hít thở.

Từng câu từng câu nhỏ nhỏ vụn vụn lại có chút ngập ngừng đều truyền vào trong lỗ tai của tôi.

Tôi cầm điện thoại nghe một hồi lâu, hô hấp của anh có đôi khi rất nặng có đôi khi lại rất nhẹ, ở đâu đó chợt vang lên động tĩnh rồi tôi nghe thấy cái giọng anh ấy biếng nhác mang theo sự buồn ngủ mông lung: “A, còn chưa được nghỉ sao? Buồn ngủ ghê.” Anh nhẹ giọng nói, “Gần đây bận lắm.”

Tôi cười: “Được rồi, cúp máy đi.”

Bên kia truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, một hồi lâu sau, tôi nghe được tiếng anh nhẹ giọng nói: “Anh nhớ em.”

Tâm tôi không thể áp chế mềm đi một chút, sự chua xót từng chút từng chút lan tràn khắp bốn phía trái tim tôi.

Tôi nghĩ tình yêu đại khái là như vậy, trong một nháy mắt nào đó sẽ đột nhiên hình thành suy nghĩ sống vì yêu mà chết cũng là vì yêu, quan tâm tới những việc lật vật trong cuộc sống của anh, quan tâm những hành động anh làm, quan tâm đến khoảng cách giữa anh, quan tâm mẹ nó sao trên đời này lại tồn tại thứ có thể ngăn cản hai ta ôm nhau say giấc nồng mỗi đêm.

Tôi sẽ sống vì yêu mà chết cũng vì yêu, không còn chú ý đến những thứ khác nữa.

Tôi muốn mỗi đêm nghe rõ ràng tiếng đối phương hít thở bên tai, chạm được bao da thịt mềm mại của đối phương, trong những đêm liêu chết triền miên có thể dùng mọi khả năng của mình để triền miên đến chết.

Quy luật cuộc sống hay logic gì đó vứt mẹ nó hết đi.

Tôi muốn sống cuộc sống của tôi, trong mỗi một giây một phút của nửa đời còn lại.

Chờ đến khi tôi thu thập xong tất cả công việc, không sai biệt lắm đã qua nửa năm, tôi kéo theo vali, quần áo cũng chẳng mang theo nhiều, như thể đi nghỉ dưỡng cuối tuần ngàn dặm xa xôi đến chỗ anh ở hai ngày.

Thời gian hãy còn sớm, anh còn đang đi làm, tôi ngồi trên sofa an tĩnh một hồi lâu.

Tương lai có thể sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì không kịp phòng tránh, cuộc đời kế tiếp chắc chắn sẽ có nhiều ngã rẽ, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện không thuận lợi.

Trong phương diện công việc, thậm chí cả phương diện tình cảm.

Thế nhưng nếu như đã lựa chọn, thì phải đương đầu.

Trần Ứng Giai nói không sai, đừng lãng phí thời gian, phải biết quý trọng từng giây từng phút của hiện tại.

Lúc Mạc Kiệt về nhà đã hơn mười một giờ, lúc tiếng mở cửa vang lên tôi đã hút hết nửa bao thuốc, tôi lường rằng cả phòng khách hẳn đã tràn ngập mùi khói thuốc, nghĩ bụng Mạc Kiệt lát nữa mà ngủ thấy thì chắc chắn sẽ kháng nghị với tôi, thế là tôi vội vàng dập tắt tàn thuốc, từ sô pha đứng lên.

Tôi nghe thấy tiếng chìa khóa chuyển động, có chút ồn ào, chờ đến khi anh mở cửa ra tôi mới phát hiện hóa ra anh không về một mình.

Tôi nghe thấy giọng anh đầy khắc chế nói: “Được rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà.”

Ha? Tôi cảm thấy có chút buồn cười, cửa mở ra, đại khái là do nhìn thấy đèn sáng, tôi thấy rõ ràng người mở cửa ngáy ra một lúc, rồi anh trực tiếp nhấc chân đi vào phòng.

Giày còn chưa thềm cởi, anh nhìn tôi: “Sao em lại tới đây?” Anh cúi đầu móc di động ra bật sáng màn hình lên nhìn nhìn, “Ngày mai không phải đi làm sao?”

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, vừa vặn thấy được người phía sau anh bước ra từ chỗ khuất bóng đến nơi có ánh sáng, gật gật đầu với tôi mang ý chào hỏi rồi nói với người đang ông đang đi cả giày vào trong nhà: “Tôi cho anh nghỉ hai ngày, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng để người khác phải khiêng anh đi bệnh viện thế nữa.” Anh ta dừng lại một lát, muốn nói lại thôi, “Cớ sao anh lại vội vã hoàn thành công việc đến thế cơ chứ, chuyện tạm thời rồi cương vị công tác tôi cũng không chuẩn đâu, anh tự suy xét lại xem.” Nói rồi người đàn ông ngoài cửa xoay người liếc nhìn tôi rồi lại nhìn Mạc Kiệt, “Được rồi, đi đây.” Anh ta thò tay trực tiếp đóng cửa lại.

Mạc Kiệt đứng đơ tại chỗ một lát, anh hình như có chút bối rối và sốt ruột, há miệng thở dốc: “Sao em lại tới đây?”

Tôi nhìn anh: “Bị bệnh?”

Anh lắc lắc đầu, sau đó lại chậm rãi gật đầu, nom anh chẳng khác gì đứa trẻ làm sai: “Không có chuyện gì lớn.”

Tôi đi về phía anh, nhẹ nhàng bắt được cánh tay anh, trong lòng có chút khó chịu: “Vì sao không nói cho em biết?”

Anh nhìn tôi, nhẹ nhàng cười, ý đồ xoa dịu không khí: “Thật sự không có chuyện gì lớn, bác sĩ nói là nghỉ ngơi nhiều một chút là ổn.”

Tôi nhìn anh một hồi lâu, buông tay ra: “Được rồi, anh đi nghỉ ngơi trước đi.” Tôi hỏi anh, “Thầy thuốc nói không có chuyện lớn chứ gì?” Tôi đi vào trong phòng, “Ngày mai nghỉ à? Trưa mai em làm canh cho anh uống nhé?”

Người phía sau bước mấy bước chạy theo tôi, anh thò tay qua kéo tôi lại: “Sao em lại tới đây hả?” Anh hỏi tôi, mặt đầy tha thiết, “Bao giờ thì đi? Đơn vị cho nghỉ hay là đi công tác?”

Ngón tay tôi chạm vào ngón tay anh, thoáng nhìn thấy giày anh vẫn đeo ở chân, có chút buồn cười: “Cởi giày ra nào bảo bối.”

Anh dừng lại một lát, dùng một bàn tay cúi đầu cởi giày của mình ra, một bàn tay vẫn kéo cánh tay tôi, một hồi sau, tôi nghe thấy anh trầm oán than thở: “Đừng gọi bậy a công chúa.”

Tôi không nhịn được bật cười ha ha, cười xong lại sờ sờ đầu anh, cúi lưng ghé vào lỗ tai anh gọi: “Bảo bối ~” Lưng anh cứng đờ, tôi đè nặng cổ họng ghé vào lỗ tai anh cười cợt: “Bảo bối ~”

Người này đột nhiên thẳng lưng lên, đè vai tôi ấn vào tường, khí lực không hề nhỏ, tôi bị anh đặt trên tường, vừa định cười anh thì đã bị anh xấp lại hôn.

Tiểu biệt thắng tân hoan, nụ hôn này cả hai chúng tôi đều hôn vô cùng cuồng nhiệt, anh ngay cả thắt lưng của tôi cũng lột ra mất, tay tôi cũng không sao khống chế nổi với vào bên trong quần áo của anh. Đầu anh để trên vai tôi cọ cọ, hàm hàm hồ hồ nói với tôi rằng chờ anh từ chức rồi thì chúng ta sẽ không bao giờ phải chạy tới chạy lui nữa.

Nửa người dưới của tôi cũng rất nhiệt tình, thế nhưng đầu óc còn miễn cưỡng có thể coi là lãnh tĩnh, thò tay kéo cái tay anh đang để trong quần tôi ra, chớp được rồi thì niết niết: “Vừa từ bệnh viện về mà đã như lang như hổ thế là thế nào hả đồng chí Mạc Kiệt?”

Tiếng cười của anh phun bên má tôi: “Đêm xuân quý giá ngàn vàng mà công chúa.”

Tôi cười cười,摸摸 trên mặt anh: “Được rồi, mau cởi giày ra, dọn dẹp một chút rồi nghỉ ngơi.”

Ngón tay anh vẽ vòng trên mua bàn tay tôi, ý tứ khiêu khích vô cùng nồng đậm: “Không muốn?”

Tôi nhìn anh, bày ra bộ dạng đứng đắn: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

Anh nhìn vào hai mắt tôi, ngón tay đang vẽ hoa trên mua bàn tay tôi cũng dừng lại, ra vẻ vô cùng cẩn thận nói: “Đừng nói em ngàn dặm xa xôi đến đây để chia tay anh đây nhé.” Tôi còn chưa kịp mở miệng mắng đã thấy anh mỉm cười, “Nếu là chuyện ấy anh từ chối nghe hen.”

Tôi thò tay xoa xoa lưng anh, thừa nước đục thả câu: “Chuyện tốt, chắc chắn anh sẽ thấy vui ~”

Anh liếc nhìn tôi, nhú mày tự hỏi: “Anh cảm thấy cuộc sống bây giờ đã tốt lắm rồi.” Anh cười cười, “Không có chuyện gì tốt hơn đâu.” Anh cười, “Cũng không dám nghĩ tới chuyện tốt hơn.”

Tôi kéo tay anh đi vào phòng ngủ, ngồi lên giường, ngửa đầu nhìn anh: “Chắc là cũng không hẳn là chuyện tốt.” Tôi nói, “Từ một phương diện nào đó, thì tuyệt đối đây là một chuyện rất không ổn.”

Anh đứng trước mặt tôi, mỉm cười tủm tỉm, như thể mặc kệ là chuyện tốt hay chuyện xấu thì cứ ở bên anh là sẽ không sao.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, làm ra cái vẻ vô cùng đáng thương: “Em thất nghiệp rồi, sau này khả năng phải làm phiền anh.”

Anh ngây ra một lúc, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, cười rồi đột nhiên cúi eo xuống, thế là tôi trơ mắt nhìn anh chậm rãi ngồi xuống, vươn tay ôm lấy chân tôi, đầu đặt trên đùi tôi, tôi nghe thấy anh khàn giọng nói: “Quan Dịch Tiêu, cảm ơn em.”

Tôi thò tay sờ sờ mặt anh, che đi đôi mắt của anh, nhẹ nhàng hỏi: “Cảm ơn cái gì?”

Nghe anh nói: “Cảm ơn em vì đã nguyện ý yêu anh.”

Lại nghe anh nói: “Cũng cảm ơn anh vì người anh yêu chính là em.”

Giọng anh run rẩy, giữa ban đêm thanh tĩnh truyền một cách rõ ràng vào trong lỗ tai tôi, cuộn cuộn nóng bỏng trượt đến nơi trái tim.

“Chuyện vĩ đại nhất anh làm trong cuộc đời này chính là yêu em.”

24. Chương 24: Từ Máu Chốt Thứ Hai Mười Tư - Chuyện Cũ Tình Yêu

Cảm ơn

Chờ đến khi hai chúng tôi im lặng nằm trên giường đã là mười hai giờ đêm, trong phòng đặc biệt tĩnh lặng, tiếng anh hít thở gần trong gang tấc, độ ẩm thân thể anh ngay trong tầm tay.

Ngón tay luồn qua khe hở ngón tay của tôi, một ngón rồi lại một ngón, bao kín kẽ lấy anh, anh lặp đi lặp lại vô số lời cảm ơn.

Tôi mở mắt ra trong bóng tối, có ánh sáng tờ mờ của thiết bị sạc pin, tôi thật sự cảm thấy kì quái khi anh

cứ biểu lộ tình cảm biết ơn nhiều như thế: “Cảm ơn cái gì?” Tôi cười, “Dù sao ở nhà ba mẹ em cũng xem em không vừa mắt, em đây là chạy trốn ấy chứ.”

Anh thò tay ôm lấy tôi: “Cảm ơn em nhiều lắm.”

Tôi cũng thò tay ôm lấy anh, buồn cười: “Con người anh thật sự kỳ quái.” Tôi nói, “Anh làm vì em nhiều chuyện như thế, em đều bị động nhận, thế mà hiện tại anh lại cảm ơn ngược lại em.”

Anh nhẹ giọng nói: “Anh cảm thấy em quá tốt, ai cũng không xứng, bao gồm cả chính anh.”

Lời này của anh khiến tôi thật sự hồ thẹn không dám nhận: “Anh thật là....”

Anh nhẹ giọng than thở: “Anh thật.....”

Tôi trực tiếp chấm dứt việc anh biểu đạt sự biết ơn: “Thực ra muốn nói cảm ơn thì phải là em cảm ơn anh mới đúng chứ?” Tôi nghiêng đầu ấn một nụ hôn vang dội lên mặt anh, “Cảm ơn anh có thể khiến cho em khi sắp bước qua tuổi ba mươi, sắp đi vào tuổi trung niên mà vẫn có dũng khí lựa chọn bắt đầu lại cuộc đời một lần nữa.”

Tôi nheo mắt, tiếp tục nói trong màn đêm đen: “Là anh khiến cho em cảm giác như thể mình mới hai mươi mấy tuổi đầu, có thể dựa vào chính mình để đi đến một thành phố xa lạ, là anh cho em dũng khí để làm lại một lần nữa, phải là em cảm ơn anh.”

Tôi nhẹ giọng nói: “Anh không chỉ cho em tình yêu, cho em dũng khí mà thậm chí còn có thể coi là cho em thêm một lần tuổi trẻ nữa.”

Tôi nói: “Cho nên em muốn cảm ơn anh.”

Tôi nghe thấy anh nhẹ nhàng cười, cảm giác được tóc anh cọ cọ nơi cổ tôi khiến tôi ngứa ngáy, ngứa đến độ cả trái tim tôi cũng tê dại, sau khi bình thường lại hô hấp, tôi nói sang chuyện khác: “Ngày mai anh nghỉ chứ gì, mai chúng ta làm gì đây?”

Một chân anh trực tiếp gác lên đùi tôi, hô hấp phun vào trong lỗ tai tôi, tôi nghe thấy giọng anh mang theo ý cười khiêu khích: “Ngày mai chúng mình nằm ở trên giường cả một ngày nhé?”

Tôi buồn cười, không nhìn được bật cười ra thành tiếng, dùng một bàn tay bóp cái mũi của anh, có chút cảm giận nói: “Anh phiền quá.”

Anh hừ một tiếng từ trong xoang mũi, đột nhiên vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai của tôi, da gà của tôi nổi lên, cuối cùng thật sự nhịn không được nghiêng người đặt anh dưới thân.

Tôi cúi đầu hôn hôn mặt anh trong bóng tối, khi hai tay anh vòng lên ôm lấy lưng tôi, tôi vẫn còn ương ngạnh chống cự: “Nào, đừng nghịch.”

Anh siết chặt tay mình, một ít tiếng cười nhỏ vụn vang lên, anh hẳn là thật sự vui vẻ, mà tôi cũng thật sự thấy tam sinh hữu hạnh*. (**Vận may ba kiếp mới có*)

Tôi đột nhiên cảm thấy chính mình cũng bắt đầu trở nên dính người rồi, thời thời khắc khắc muốn ôm anh nói cho anh nghe hết về tình yêu của mình, thời thời khắc khắc muốn cảm ơn thế giới này cho tôi gặp được anh.

Ai, tôi nhịn không được thở dài, cúi đầu dán vào ngực anh, nghe tiếng tim anh nhảy lên trong lồng ngực: “Ai, anh khiến em bắt đầu thích thế giới này.”

Tôi nghe thấy anh cười, ngực chấn động pháp phồng: “Anh cũng thích thế giới có sự tồn tại của em.”

Tôi cảm thấy lỗ tai mình có chút nóng, thò tay sờ sờ lỗ tai mình, đêm hôm tôi đột nhiên lại biến thành một tiểu tử mao đầu, có người cùng âu yếm lưu lạc thiên nhai.

Anh nhẹ giọng đáp một câu.

Không khí rất tĩnh lặng, thiết bị sạc pin vẫn tỏa ra ánh sáng mờ mờ, bức màn có một khe hở, ánh trăng sao bên ngoài chiếu vào phòng thành một vệt sáng mờ, tiếng hít thở của anh vang lên gần ngay bên tai.

Công việc

Công việc trái lại là tôi đi tìm không hề có mục tiêu, Mạc Kiệt nói gì thì nói cũng gốc ở đây nhiều năm, nơi nào cần người thì cứ hỏi anh là rõ, rất tiện.

Nhưng mà anh cứ có cảm giác tôi sẽ làm không quen, rất nhiều lần tìm cách biểu đạt với tôi là tiền lương của anh đã đủ để nuôi sống cả hai người chúng tôi rồi.

Tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Ghen

Tôi cho rằng chúng tôi là cái loại nhân vật mà sẽ không bao giờ phải ra ngoài uống rượu xã giao, nào ngờ một người cứng rắn như Mạc Kiệt lại có người bản lĩnh mời anh ra ngoài xã giao.

Hôm đó anh uống rượu lại dính lấy lấy tôi cả tôi, tôi cởi quần áo cho anh thì phát hiện bên trên quần áo anh có lưu lại một vài dấu vết của nữ giới, thế là tôi giận.

Cho nên tôi hiên ngang vút anh lên giường dạy bảo, cho đến khi anh rên cũng không rên nổi, mở miệng ra làm rầm rứt tôi mới dừng tay.

Dọn dẹp đồng hồ xong, tôi nhét anh vào trong chăn, chia đều quần áo anh ra rồi ôm gối đầu của mình chạy sang phòng khách.

Ngày hôm sau tỉnh dậy hơn sớm, phát hiện người nọ ngủ ngay bên cạnh tôi, hai tay ôm ghì lấy tôi, bộ dáng mộng đẹp say sưa.

Tôi không đành lòng đánh thức anh, thế là trực tiếp ôm anh đi ngủ luôn.

Cãi nhau

“Này!”

“....”

“Anh nháo cái gì với em cơ chứ?”

“....”

“Thế này là chiến tranh lạnh hả đồng chí Mạc Kiệt.”

“....”

“Anh còn như vậy em sẽ giận đó!”

“.....”

“Ai thật sự không nói chuyện với em nữa có đúng không?”

“....”

“Thật sự không muốn để ý đến em nữa chứ gì?”

“....”

“Anh....”

“Không phải.”

“Em còn tưởng anh câm nữa chứ.”

“Không có.”

“Em đi nha, thật sự đi nha, thật sự tức giận nha.”

“.....Đừng đi.”

“VẬY ĐƯỢC RỒI, KHÔNG ĐI.”

“Ừ.”

“Đến đây, ôm cái nào.”

“Ừ.”

“Được rồi được rồi, về sau em sẽ bớt hút thuốc một chút, anh đừng nóng giận nữa nào.”

Mùa đông

Trời vào đông cái là người cũng lười, cuối tuần nào cũng lui trên sô pha xem phim, toàn mấy bộ cũ.

Mạc Kiệt ngồi bên cạnh tôi gọt táo, gọt xong thì anh thò tay đưa cho tôi, tôi xem bận xem phim nhưng vẫn liếc nhìn, *a* một tiếng: “Anh gọt cho em à?” Tôi thu hồi tầm mắt nhìn TV, run run nói: “Trời lạnh như vậy em không ăn đâu.”

Mạc Kiệt không nói gì, khéo mắt tôi nhìn thoáng qua thì thấy anh đang nhìn quả táo trong tay mình, như thể đang ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật nào đó.

Hai nhân vật chính trong phim đang ở trong một căn phòng chật chội, hình ảnh hơi hơi ố vàng, giống như ánh nắng chiều vàng của mùa hè rơi cả vào trong tầm mắt, ái muội vô cùng.

Tôi thò chân ra khỏi chăn, nhẹ nhàng đá người đàn ông bên cạnh vẫn chẳng nói chẳng rằng, kỳ quái: “Sao thế?” Tôi thấy anh hơi mím môi, không có biểu tình gì, tôi hỏi: “Đừng nói với em là anh giận đấy nhé?”

Tôi thấy anh lắc lắc đầu, bên tai thoáng nghe thấy một giọng nam ái muội từ trong bộ phim: “Không bằng chúng ta lại đến nhé.”

Tôi hướng mắt nhìn về phía TV, thoáng nhìn thì thấy Mạc Kiệt nâng tay lên miệng cắn một miếng táo rồi xáp lại gần tôi.

Môi anh đè chặt môi tôi, đầu lưỡi đẩy miếng táo vào trong khoang miệng của tôi.

Tôi:.....

Tôi thò tay đẩy anh ra, nhai nát miếng táo trong miệng rồi nuốt xuống bụng, rất chi là ghét bỏ nói: “Có ghê tởm hay không chứ cái anh này?”

Mắt thấy khoe môi anh cong lên thành một độ cong rất nhỏ, anh nghiêng đầu nhìn tôi, trên mặt bị ánh sáng của bộ phim chiếu lên trông ái muội vô cùng, anh mở miệng cười hỏi: “Còn lạnh sao, công chúa?”

Chuyện cũ tình yêu

“Đang nhìn gì thế?”

“Yêu anh tựa như yêu sinh mệnh.”

“Hả?”

“Ha ha, ôm anh thích quá, Mạc Kiệt.”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/24-tu-mau-chot>